

КИМ ХЮН ХИЙ СЪЛЗИТЕ НА МОЯТА ДУША

Превод от английски: Илияна Шеркова, 1994

chitanka.info

Тази книга е посветена на жертвите от полет № 858. Всички доходи от нея ще бъдат дарени на близките им.

ПРОЛОГ

Сеул, Южна Корея. 26 април, 1989 г.

Имах чувството, че се задушавам, докато седях в сивата мрачна чакалня на защитата и очаквах присъдата си. Навън, във фойето, което водеше към съдебната зала, разгневената тълпа напираше към вратата и за момент се уплаших, че ще я изкърти. Гласовете се сливаха в отвратително ръмжене и сякаш цялата сграда се полюшваше от ругатните.

— Убийца, убийца, убийца...

С вкопчени една в друга ръце почувствах, че цялата треперя. Те крещяха по мой адрес.

Не, те крещяха по мен самата.

Докато треперех, като слушах виковете им, си мислех за изучаваните в училище съдебни процеси за измяна, провеждани от Народния съд непосредствено след освобождението на Корея от Япония. Сега бях наясно колко ужасяващи са били те за въвличените в тях хора.

Въпреки че имаше и други лица в стаята — лекар, сестра и тримата специални агенти, които не се отделяха от мен през изминалата година — никога досега не се бях чувствала толкова самотна. Без значение колко близки бяхме — те на мен и аз на тях — все пак съдеха само моя милост. Как им завиждах в този момент — и за тяхната невинност, и за бъдещето пред тях... Мъчителен спазъм сгърчи снагата ми.

Тъкмо се мъчех да си спомня онези успокояващи стихове от Библията, които ми бе написал свещеникът, когато мислите ми бяха прекъснати от отварянето на вратата и пристигането на четирима полицаи в колосани униформи с лъскави значки. Бяха дошли да ме придружат до съдебната зала. Като ме заобиколиха, за да ме пазят, те си проправиха път през гъмжилото от сърдити хора и ме въведоха вътре. Изведнъж публиката избухна. За пръв път се появявах пред хората, на които им беше забранено да следят процеса, но им бе

позволено да присъстват на обявяването на присъдата. Те бълваха обиди и псувни и наподобяваха озверели от глад хищници — а им бяха разрешили, а ме бяха разкъсали парче по парче.

— Шибана кучка — процеди през зъби една възрастна жена от публиката — ти уби единствения ми син. Кой ще се грижи за мен сега?

Имах чувството, че пътят ми до банката на защитата ще трае вечно. Когато най-сетне успях да седна, загубих самообладание. Сърцето ми пощуря и цялото ми тяло се разтнесе безконтролно. Разплаках се, като си шепнех непрекъснато само думичката „мамо“.

От всички съдби, които тя като майка е крояла за дъщеря си, нито една не е била близо до тази, която ме сполетя. Тя ме беше отгледала с безкрайна топлина и пълно себеотдаване, а аз я бях предала. В този момент си припомнях как се суетеше около мен, когато ме обличаше в ученическата униформа, и как я украсяваше със собственоръчно изработените от нея дантели. Ако можеше да ме види отнякъде сега, би получила сърдечен удар.

Но имаше нещо още по-лошо и от това. Аз не само предадох майка си, но и измених на родината. Самопризнанията ми пред южнокорейските власти бяха възможно най-голямото предателство спрямо моето правителство. Почти сигурно бе, че заради провала ми и изпадането в немилост, севернокорейските власти ще интернират близките ми в някой ужасен робски трудовоизправителен лагер, където вероятно ще останат до края на живота си. Аз не само разбих собствения си живот, но безвъзвратно опропастих и тяхното бъдеще.

Съдебните процедури започнаха с глухо боботене, но аз не можех да се съсредоточа върху тях. Струваше ми се, че смъртната ми присъда е предрешена. Аз бях саботирала полет №858 на Корейските авиолинии. Бях отговорна за смъртта на 115 души. Странно, но ефектът от това, което бях сторила, целият този ужас поразил съзнанието ми едва когато прекрачих прага на изпълнената с напрежение зала. Въпреки че аз бях скрила бомбата на борда на самолета, не бях видяла после нито експлозията, нито гледката от катастрофата и до този момент имах усещането, че не съм свързана по някакъв начин с престъплението — сякаш то въобще не съществуваше или пък аз нямах вина за него. Но принудена да се срещна лице в лице със скърбящите семейства на жертвите, тук, в съдебната зала, най-накрая усетих дълбоко в себе си истинския ужас от моята жестока

постъпка. За нищо на света не можех да погледна към публиката. Та нали там нямаше човек, на когото да не бях разбила живота. Чувствах се прекалено слаба, а и куражът ме напусна.

Най-много терзания ми причиняваха няколкото предимно възрастни жени, които все още се бяха вкопчили в надеждата, че целият този инцидент е фалшив, и че южнокорейското правителство е скрило някъде техните роднини, които са все още живи.

Заплаках още по-силно. Исках да се добера до всяка една от тях, да я прегърна и да ѝ кажа колко искрено съжалявам за всичко.

В началото на моята мисия преди близо две години ми заявиха, че изпълнявам в най-висша степен дълга си към Родината. Вярвах безрезервно в Нашия Велик Вожд Ким Ир Сен, в спасителя на Северна Корея. Сега вече си давах сметка колко невероятно наивна съм била, за да вярвам в подобни неща. Не успях да постигна обединението на Корея, както ме убеждаваха оперативните работници на Ким. Не бях и национална героиня, както ми обещаваха. Всъщност аз не бях човешко същество, а жалко отвратително чудовище.

Сепнах се и осъзнах, че стискам в ръката си стиховете от Библията, дадени ми от свещеника. Сълзите ми пречеха да ги разчета, но някак си ги възстанових по памет:

*Не се страхувай, защото аз съм с теб;
Не се лутай, защото аз съм твоя Бог;
Ще ти вдъхна сила и ще те подкрепя,
Ще те насочвам с праведна ръка.*

Не ми олекна като изрекох тези думи. Въобще не вярвах, че който и да е Бог, независимо колко щедър е той, може да ми прости извършеното.

Единствената ми утеха през дългите месеци, докато излеждавах присъдата си, бе, че скоро ще ми разрешат да умра. Веднъж вече бях преметнала смъртта — когато с моя приятел-конспиратор Ким Сеунг Ир бяхме арестувани на летището в Бахрейн. И двамата се опитахме да се самоубием, както бяхме инструктирани поотделно, като сдъвчем ампулите с цианид, монтирани в цигарите. Ким успя и умря съвсем внезапно, но мен ме съживиха по някакъв начин, откъснаха ме от

смъртта, за да понасям самотна — месец след месец — вината и болката от моето престъпление, заедно с мъката, причинена от него.

Мислех си, че е достойно аз, по-младият агент, да трябва да живея повечко и да страдам.

Внезапно бях призована да стана и разбрах, че най-сетне ще бъда осъдена. Съдията ме попита дали желая да кажа нещо, преди да бъде произнесена присъдата. Опитах се да се успокоя и накрая рекох:

— Осъзнавам тежестта на извършеното от мен престъпление. Благодарна съм, че ми бе дадена възможност да кажа истината, но също така и да я науча. Изпитвам само омраза към Ким Ир Сен и не съм въобще в състояние да поднеса моите извинения на семействата на загиналите.

Тук спрях, като се опитах да събера смелост, за да помоля за милост. Макар да знаех, че заслужавам смъртта, и месеци наред приветствах мисълта за нея, сега изпитах страх от перспективата да я усетя тъй близо до мен и толкова истинска. Не успях да отроня нито дума повече. Усетих, че мълчаливо преглъщам думите, докато осъзнавах, че ако остана жива, ще е по-зле, отколкото ако умра. Че да моля за милост, е жалко и уничително. И все пак някакъв инстинкт в подсъзнанието ми неуморно се мъчеше да ме принуди да проговоря. Внезапно ме облада странното чувство, че трябва да направя нещо, че трябва да се покая. Трябваше да остана жива, трябваше да...

Съдията, взел мълчанието ми за финал, занарежда монотонно, а аз установих, че чувам следните думи:

— Получавайки заповед от Ким Чен Ир, син на Ким Ир Сен, да унищожи чрез взривно устройство полет № 858 на Корейските авиолинии и изпълнила устната заповед, като по този начин погубила сто и петнадесет невинни живота... За да изрази нашето неутолимо желание да възпрем подобно поведение, този съд избра най-тежкото наказание. Налага смъртно наказание.

От тълпата се понесе рев. Въпреки че това бе присъдата, която очаквах, внезапно ми се зави свят, а в стомаха почувствах тежест. Кръвта замръзна във вените ми и за момент замрях, преди очите ми отново да потънат в сълзи.

Сбогом, мамо и татко, сестро Хюн Ок и братче Хюн Су. Загубена съм за вас, най-накрая.

Докато ме извеждаха от залата, така треперех, че слава Богу не обръщах внимание на обидите и крясъците, отправени към мен. В затворническия автобус трескаво желяех с цялото си сърце да мога да зърна семейството си само веднъж преди да умра. Въпреки че през цялото време отлично знаех, че подобна надежда е напълно безсмислена. Мислех си за палавото братче и красивата сестричка и се молех те да се погрижат по-добре за себе си, за да не свършат като мен. Още веднъж ми хрумна колко безмилостно към тях ще бъде севернокорейското правителство. Независимо от факта, че семейството ми не знаеше нищо за моята мисия (наистина те и не подозираха, че съм станала преди всичко шпионин), то щеше да заплати ужасна цена за моите самопризнания, за измяната.

Страдах жестоко. Единственото нещо, което можех да правя, бе да започна да броя. Да, да броя дните, докато ме убият.

ГЛАВА I

Когато се замисля за милионите деца, които се раждат в Северна Корея всяка година и си представя всички деца, родени там през последните четиридесет години след освобождението от Япония, ме обзема ярост. На всяко едно от тях са били преподавани и ще бъдат преподавани същите неща, като на мен, и то ще вярва в същите лъжи. Какво ужасно разхищение на човешки живот се извършва, след като всичко продължава и до днес. Това донякъде обяснява подбудите за моята постъпка.

Родена съм на 27 януари, 1962 г. Тъй като съм първото дете на майка си, всички — особено баба и дядо, се надявали на момче. Естествено, били разочаровани, когато съм се появила от утробата.

Родила съм се в къщата на родителите на майка ми в Гесунг. Баща ми не бил там по това време, та баба и дядо помагали при отглеждането ми. Скоро разочарованието им се стопило; по-късно мама ми разказваше, че всички се влюбили в мен от първия миг и се отнасяли към мен като към ценна играчка.

Баща ми заемал важен пост в Министерството на външните работи, за който останалите членове от семейството не знаели почти нищо. Когато се завърнал от назначение в чужбина и ме видял за пръв път, се отнесъл към мен със същото уважение и нежност, както баба и дядо, и продължи да се държи така допреди четири години, когато се видяхме за последен път.

Според южнокорейските стандарти едва ли можеше да се наречем средна класа, но за севернокорейци ние се считахме за привилегирани. Беше лукс, например че вкъщи винаги имахме олио и си пържихме храната. По-късно научих, че готварското олио е нещо обичайно на Юг и всеки може да си пържи храната.

Живеехме в столицата на Северна Корея Пхенян, в малък апартамент, който имахме късмет да притежаваме. На повечето хора от ранга на баща ми бяха предоставяни собствени резиденции, но за

работническата класа беше обичайно няколко семейства да делят един апартамент и понякога десетина семейства да използват една баня.

Около година след раждането ми татко го изпратиха на работа в Куба и през следващите няколко години аз живеях на улицата на севернокорейското посолство в Хавана. Правителството току-що беше поставило на поста президент Фидел Кастро и независимо от това, че малко или много цареше политически хаос, Куба процъфтяваше в сравнение с Корея. Заедно с други семейства на дипломати обитавахме огромно имение, собственост на буржоазно семейство преди революцията. Къщата беше опразнена и ремонтирана, защото в миналото била пълна с много скъпи скулптури и пищно обзавеждане, например с кристални полилеи и позлатени мебели. Те били премахнати, за да се очисти къщата от буржоазния разкош!

По това време в Куба имаше по-голяма свобода, отколкото в Северна Корея, и ние се чувствахме сравнително заможни. По-късно майка ми сподели, че счита времето, прекарано в Куба, за най-хубавия период от живота си. Обичаше да пазарува в супермаркетите, където самото разнообразие от храни ни изумяваше. Тъй като познанията ми бяха ограничени, реших, че всички деца по света живеят така.

Всеки ден по обед сладоледаджията минаваше покрай дипломатическия комплекс и аз изтичвах с няколко монети, като крещях:

— Heladero! Heladero! (Продавачо на сладолед! Продавачо на сладолед!)

Майка ми измисли прякора Шоколадовия генерал заради фанатичната ми пристрастеност към шоколада.

Често присъствахме на дипломатически вечери и аз проявявах огромно любопитство към чернокожите и белите чужденци. Особено силно впечатление ми правеха русокосите, които изглеждаха така далечни и екзотични. От друга страна кубинските секретарки в нашето посолство ме обожаваша и обсипваха с прегръдки, и винаги ме взимаха в своя скут.

На първия етаж в резиденцията имаше пиано и майка ми даваше уроци всеки ден. Беше се научила да свири като дете и бе доста талантива. По-късно, когато се завърнахме в Северна Корея, открих, че е немислимо за обикновено семейство да държи пиано у дома. Това

беше позволено само на хора с разрешително за професионално обучение.

Дните, прекарани в Куба, се сливаха в един хубав сън. Често си играех с други деца, а най-незабравимият сред тях беше синът на нашия посланик Ким Йе Бонг. Биеше ме за забавление и непрекъснато ме тормозеше за нещо. Спука гумения пояс, ценен подарък за рождения ми ден, като го надупчи с пръчките за хранене. Когато се преструвах, че не го забелязвам, той заставаше пред нашата къща и започваше да крещи:

— Хюн Хий, хайде да си играем!

Беше като котка; повтаряше виковете си по сто пъти, докато не се предам и не изляза навън.

Странно, но по-късно го срещнах в Северна Корея в прогимназията. Един ден се забелязахме на улицата, но преди да успея да реагирам, той ме погледна засрамено и се отдалечи. Разбрах, че ме е познал, и бях донякъде възмездена, че помни какво страшилище е бил.

Един от най-хубавите ми спомени от онова време е как един ден намерих люка на покрива отворен. Извиках по-малката си сестра Хюн Ок и няколко други деца да си играем горе. Седяхме там с часове, клатехме крака и реехме погледи над покривите в далечината. В края на краищата един от кубинските общи работници ни видял и уведоми родителите ни, които пристигнаха пребледнели и ни прибраха на безопасно място.

Дори и в онези безоблачни дни мозъците ни бяха промивани с учението на Ким Ир Сен. Първите думи, които научавахме, бяха „Благодаря ти Ким Ир Сен, Велик Вожд ти наш“. Внушаваше ни се омраза към думата Америка и антиамериканизмът беше силно проявен дори сред малките деца. В Северна Корея към Америка се отнасят като към „вечния враг, с който животът под едно небе е невъзможен“. По време на нашия престой в Куба баща ми често говореше за „скорошна атака на американските империалисти“. Веднъж, когато бяхме на плажа (който с безбрежните си пясъци и води ми изглеждаше като приказен свят), той ми посочи едва видимо на хоризонта парче земя.

— Това е Америка, Хюн Хий. Най-лошото място на Земята.

Думите му ме уплашиха и аз започнах да се страхувам, че гуменият ми пояс ще се изплъзне и вълните ще го отнесат в Америка. Боях се и от празните бутилки и консервените кутии, изхвърлени на

брега, за които ми казаха, че също са от Америка. След всичко това ме бе страх отново да отида на плажа. Докато отзоват баща ми обратно в Пхенян, ние прекарахме в Куба пет години и през това време се роди братчето ми Хюн Су. Преди да си заминем, мама ме заведе да ми накъдрят косата, като ми обясни, че това в Корея е невъзможно. Тогава не подозирах, че животът ми е на път да се промени коренно.

Когато се върнахме в Пхенян, постъпих в основното училище „Хашин“. Всъщност там започна сериозната идеологическа обработка. На практика учебните предмети ни отнемаха не повече от половината от времето. През по-голямата част от деня изучавахме живота на Нашия Велик Вожд Ким Ир Сен. Научихме песничката „Тиквена глава“, в която се разказваше как Ким Ир Сен сразил японците преди години. Уж така ги натупал, че те не били в състояние да се върнат цели, та се прибрали по домовете само с глави. Всички ученици бяхме въввлечени в извънучебни мероприятия с идеологическа насоченост и те бяха толкова интензивни, че понякога не можехме да се приберем вкъщи преди 10 часа вечерта.

Една зима — бях вече третокласничка, избраха десет от нас да пеят на младежкия фестивал, на който щял да присъства самият Ким Ир Сен. Два месеца репетирахме песничката си, която се казваше „Ние обичаме униформата, дадена ни от Нашия Велик Вожд Ким Ир Сен“. Някъде тогава, след една от поредните репетиции, ми се наложи да чакам късния автобус и в резултат на това ми измръзнаха краката. По време на практическите занимания, въпреки че ми бе мъчно за вкъщи, аз не се оплаквах, защото знаех, че за мен е голяма чест да пея пред Нашия Обичан Вожд.

Същата година имаше голямо наводнение и всички семейства от приземния етаж на нашата кооперация се преместиха при нас, на погорните етажи. За нас, децата, това бе голяма веселба и ние прекарвахме нощите на покрива, за да можем да наблюдаваме как водата лека-полека спада.

Скоро след наводнението плъзнаха зловещи слухове за възможна война със САЩ, породени от потъването на американския кораб „Пуебло“. Атмосферата в Пхенян бе напрегната, някои семейства дори започнаха да опаковат храна и дрехи, като се подготвяха за евакуация. Улиците бяха осеяни с плакати с лозунга „На конфронтацията ще отговорим с конфронтация! На нападението — с нападение!“

Възрастните работеха до припадък в очакване на войната, но на нас, малките, ни беше много весело. Отмъквахме си храна от приготвените запаси и с жив интерес наблюдавахме суетнята. Понякога през нощта се будехме от воя на сирените, покатервахме се на покрива и съзерцавахме Пхенян, потопен в мрак. Друг път, обикновено към 4 часа сутринта, включваха сирените за въздушно нападение, ние скачахме от леглата и се втурвахме към близкия хълм, където бяха противобомбените скривалища.

По това време чистка по върховете помете двама близки съветници на Ким Ир Сен — Хо Бонгхак и Ким Чангбонг.

Правителството издаде заповед имената им да бъдат заличени от учебниците. Точно като в роман на Оруел, в съзвучие със събитията, ние задраскахме имената им с черно мастило или ги изстъргвахме с джобните си ножчета. Те се бяха превърнали в „нечовеци“.

Понеже груповите мероприятия бяха по-важни от учебните часове, ние прекарвахме по-голямата част от времето си в Младежката организация, заети с най-различни неща. Когато Ким Ир Сен издаде заповед жените да не носят панталони през лятото, децата трябваше да патрулират по улиците и внимателно да проверяват облеклото на минувачите. Ако отделни жени още бяха с панталони или пък някой беше забравил да си закачи на ревера значката с лика на Ким Ир Сен, ние малките трябваше да вземем имената им, които веднага попадаха при контролните органи по месторабота.

Казваха ни, че за да разгромим американските империалисти, нашата страна трябва да закупи оръжия от чужбина. Затова всеки ден ни изпращаха да търсим с часове старо желязо, бутилки и други вторични суровини, които можеха да бъдат продадени за чужда валута. Всеки от нас си имаше определена норма и ако някое дете не успееше да я изпълни, биваше порицавано публично. Непрекъснато се състезавахме помежду си кой ще събере по-голямо количество.

Бяхме инструктирани също така да събираме кожи от зайци и кучета, както и (до ден-днешен не знам защо) бели червеи. Белите червеи най-често намирахме в септичните ями на обществените тоалетни без течаща вода. И в това начинание конкуренцията беше свирепа... Що се отнася до изпражненията и тях трябваше да събираме! Когато се натрупваха огромни купища, в крайна сметка ги откарваха на селскостопанските работници, за да ги използват за

торене, като всеки от нас получаваше точки в зависимост от количеството и качеството на събраните изпражнения. После, когато се раздаваха купони, събраните точки се взимаха пред вид.

И все пак най-трудно се оказваше събирането на цветя. Те бяха необходими за поставяне пред многобройните паметници на Ким Ир Сен в квартала. Тъй като в Северна Корея нямаше цветарски магазини, единственият начин да си изпълним нормата, бе да подкупим пазача на местната оранжерия.

Това бяха дейностите, които изпълваха нашите дни. Дори по време на ваканцията беше немислимо да заминем на почивка със семействата си. Вместо това трябваше да използваме свободното си време за мероприятията на Младежката организация.

По това време се роди вторият ми брат, очарователно бебе, което родителите ми нарекоха Бум Су.

Едно от най-необикновените и неповторими неща за мен като дете беше превръщането ми във филмова звезда. Без да знам, ме бе забелязал и избрал филмов продуцент, който посетил училището ни един ден в търсене на момче и момиче за бъдещ филм. Филмът трябваше да се казва „Йънг Су и Йънг Ок откриват социалистическата си родина“. По западните стандарти названието несъмнено е странно за филм, но аз бях очарована от възможността да изпълня ролята на Йънг Ок.

Това бе пропаганден филм във всяко отношение, неумело маскиран като драма. В него се разказваше за двама съпрузи, далеч един от друг поради разделянето на Северна и Южна Корея. В крайна сметка жената бива отвлечена от американски войници и изтръгната от семейството, като наказание за това, че е укривала севернокорейски войници. Когато размишлявам за подобни филми се сещам за Оруел, когото по-късно прочетох — като се връщам назад, те ми напомнят за ритуала в романа „1984“, наречен „Две минути омраза“. Обикновено след края на подобни филми цялата публика масирано освиркваше американците и дори хвърляше различни предмети по екрана.

Бях все още твърде млада, за да си дам сметка за всичко това, така че се наслаждавах на изключителния прием, оказан ми при завръщането в училище. Всъщност след пускането на филма по екраните станах доста известна. Хората ме разпознаваха на улицата и се обръщаха към мен с името на героинята Йънг Ок. Майка ми се

хвалеше с мен пред гостите, както правеха и учителите в училище. Само баща ми беше недоволен и се намръщваше всеки път, щом се споменеше за филма.

Играх в още един филм, историята на младо момиче, спасено при пожар от Народната армия при изтеглянето ѝ в Северна Корея по време на Корейската война. Играех второстепенната роля на най-добрата приятелка на главната героиня. Вместо заплата, получих нова ученическа чанта и десет тетрадки — трудно можем да наречем това хонорар на звезда.

По-късно получих и други предложения, но баща ми не позволи отново да се снимам. Вместо това съсредоточих усилия върху дейността си в Младежката организация. Всяка сутрин в седем сутринта единствената радиостанция в Пхенян излъчваше песента на Младежката организация, чийто текст гласеше:

*Ние сме младите герои на републиката,
Раснем ний авангард на комунизма,
Приятели на младежката организация,
Вдигнете знамето високо!
Ний сме синове и дъщери на нашия Вожд,
Бодро напред да вървим!*

Бях привлечена като ръководител в Младежката организация и отдавах по-голямата част от времето си в превръщането на моята група в модел за подражание. Въпреки че постигнахме известни успехи, никога не можах да се справя с дисциплината и така и не се научих да критикувам приятелите си, освен ако не ме принудеха да го сторя.

Когато станеше въпрос за точки, резултатите се огласяваха публично. В училище се изучаваха четири предмета: революция, академични занимания, труд и морал. В часовете по революционна дискусия, например, учителят поставяше фотография на Ким Ир Сен на младини и караше някой ученик да я разяснява. Детето излизаше напред с вдигнати ръце, с очи, вперени в портрета, и обясняваше със страхопочитание: „На тази фотография виждаме Великия Вожд, който дава наставления за активизиране на борбата в целия свят. По това

време Великия Вожд е говорил на конференция на Избраната народна революционна армия в Карун през 1930 г.“

Ако отговорът беше точен, му поставяха червена точка в графата „Революция“ на стенното табло.

Тъй като бях ръководител в Младежката организация, учителите често ме викаха да помагам за подобряване на дисциплината на зле представящите се ученици. Спомням си как веднъж един ученик беше порицан за неизпълнение на нормата. Всеки негов съученик трябваше да му отправи някакъв упрек в очите. Когато дойде моят ред, се разтреперих, защото мразех да накърнявам достойнството на съучениците си, но стоманеният поглед на учителя беше прикован върху мен и аз казах, колкото се може по-сурово:

— Твърдиш, че не си изпълнил нормата си, защото не ти стигнало времето, но аз те видях вчера да играеш с другите деца. Трудно ми е да повярвам, че имаш време за игра, но не и за работа. Това извинение показва, че си погазил напътствията на нашия Велик Вожд, който ни учи да бъдем верни на колективния живот.

Ръкопляскаха ми, а учителят кимна одобрително. Но не се чувствах щастлива, когато седнах и продължих да слушам вцепенено следващата ученичка, едно момиче на име Сун Йънг, което обичаше да порицава:

— Другарю ученик, ти не заслужаваш да се учиш в прегръдката на Бащата Вожд. Трябва незабавно да бъдеш изключен от училището.

Тези уроци се провеждаха два или три пъти седмично. В крайна сметка започнахме да търсим в семействата си нещо за критикуване. Липсата на обект за критика ни се вменяваше като най-ужасното престъпление.

В последния клас на гимназията ме приеха в биологическия факултет на университета „Ким Ир Сен“. Това е единственият севернокорейски университет, който въобще може да се сравнява с американските си събратя, и само деца на висшестоящи държавни служители можеха да следват в него. Както при всички други видове обучение в Северна Корея, учебната програма наблягаше предимно на идеологията и през по-голямата част от времето изучавахме учението на Ким Ир Сен.

Преди матурата прекарах шест месеца във военен лагер, който бе задължителен за всички ученици. Когато занятията започнаха, с

изненада открих, че университетът е организиран по военному. Групите се наричаха взвод, катедрите — роти, студентите последна година сформираха батальон и т.н. Груповият отговорник беше лейтенант, а отговорникът на студентския катедрен съвет — капитан.

Завършилите университета „Ким Ир Сен“ можеха да разчитат на добра работа, докато са живи, и само най-привилегированите можеха да се запишат там. Независимо от всичко, трудно се справях с учението, тъй като през по-голямата част от свободното си време полагах задължителен селскостопански труд в околностите. Баща ми предложи тогава да се прехвърля в Пхенянския колеж за чужди езици, който също така осигуряваше хубава работа след завършване, особено за една жена. Той уреди да се явя на приеман изпит, който взех, и се записах в катедрата по японски език.

Това бе съдбовно решение. Ако не се бях прехвърлила в Пхенян, за да уча японски, никога нямаше да ме вербуват. По това време, разбира се, не си давах сметка какви последствия щеше да има тази промяна...

Според изискванията продължих и с военното си обучение. Водеха ни на полеви лагери в провинцията, където в продължение на дни се учехме да стреляме с пушки и да маршируваме в редици. Беше особено трудно за жените, които при комунизма се считаха за равни на мъжете и трябваше да преминават през еднакво тежка военна подготовка. За съжаление лагерите въобще не бяха пригодени за жени. Трябваше да се преобличаме в тесните килери и често ни свършваха дамските превръзки.

Ежедневието беше изтощително. По цели дни марширувахме из планините. Научихме се да различаваме и използваме различни видове оръжие и моторизирани военни коли. Хранеха ни зле и много от нас отслабваха чувствително. Често при дългите преходи изоставах. Лейтенантът — комендант на лагера, който беше красив мъж в средата на двадесетте, изоставаше и ме подканяше:

— Хайде, Хюн Хий, не изоставай. Това, че си жена, не е извинение. Към жените и мъжете тук се отнасяме еднакво.

Независимо от това забелязах, че нас, жените, ни имаха по-скоро за ненужен баласт, отколкото за нещо перспективно. В резултат на това ученията с нас се провеждаха по-строго и по-често. Негодувах срещу

двойния стандарт, но в края на краищата се чувствах също толкова смела, колкото и всеки мъж.

В края на обучението ние бяхме в състояние да правим двадесеткилометрови преходи на един дъх, при това с бойно снаряжение, тежащо петнадесет килограма. Бяхме усъвършенствали стрелбата с автомати, пистолети и можехме да управляваме дори танк. Хвърляхме ръчни гранати, направлявахме противозенитни оръдия при фалшиви въздушни нападения и се научихме да изстрелваме противотанкови снаряди.

Завърнах се в колежа в Пхенян с огромно облекчение и положих големи усилия да наваксам учебния материал. На мъжете и жените беше забранено да ходят на срещи, но някои смелчаци понякога рискуваха. Ако ги хванеха, ги изключваха, някои дори ги изпращаха в трудови лагери далече на север. Редовно се правеха медицински прегледи, които за жените включваха и гинекологичен преглед. По този начин властите се подсигуряваха, че все още сме девствени.

Като се връщам назад, се чудя кога съм намирала време за сън. В почивните дни отивахме да помагаме във въгледобивните мини, а имаше и безброй революционни събрания, на които трябваше да присъстваме... Цяло чудо е, че въобще научих японски, но всъщност го усвоих перфектно и имах високи оценки.

През втората година в колежа, когато бях на 18 години, един ден ме извикаха в кабинета на декана. Там се запознах с един мъж със значка във формата на знаме на гърдите, което означаваше, че е от ЦК.

— Другарко Хюн Хий — каза той, когато влязох в стаята, — надявам се, че сте запознати с многобройните достойнства на нашия Любим Вожд, Ким Чен Ир. Защо не ми кажете първото, което ви идва на ум?

Поколебах се за момент съвсем объркана, но след това бързо се сетих за планината Паекту, където Ким Чен Ир отишъл, за да посети бойното поле, свидетел на голямата победа на баща си Ким Ир Сен. Там той наредил на работниците да се трудят с повече ентузиазъм при възстановителните работи, след което им дал полезни наставления, за да им помогне.

Когато свърших, той ме попита:

— Къде работи баща ви и какъв пост заема?

Казах му.

— Чудесно. Още нещо. Добре ли се справяте с учението?

Той вече знаеше отговора, защото бях член на Центъра за исторически изследвания на Ким Ир Сен, в който влизаха десетте най-добре представили се жени в колежа.

— Разбира се! — казах с известно раздражение.

Пуснаха ме да си вървя. Към края на седмицата от студентките се изискваше да се строят в редица в гимнастическия салон, за да могат група гостуващи мъже да ни огледат. Водеха си бележки, докато ни оглеждаха, и щом стигнеха до някое хубаво момиче, го питаха за името.

Когато напускахме салона, един от мъжете ме дръпна настрана и ми нареди да докладвам в Секция I в Главната квартира на партията през следващата седмица.

Нямах избор и трябваше да се явя, както ми бе наредено. Цяла група офицери ме чакаха за да ме разпитат. Чувствах се неудобно и бях притеснена, но се поклоних учтиво и анкетата започна.

— Кои са четирите основни партийни принципа? — попита ме един от тях.

— Обожествяване, Вярa, Субординация, Безпрекословно подчинение — отговорих автоматично.

— Защо изучавате японски?

— Изучавам японски, за да помогна на нашия народ да победи японците и Корея да се обедини отново.

— Какво ще правите, след като завършите?

— Ще правя това, което ми нареди Партията.

— Много добре. Сега изрецитирайте по памет първа глава от „Спомени за Ким Юнг Сук, жената на Ким Чен Ир“.

Успях да изрецитирам редовете без запъване. Те сякаш се впечатлиха от паметта ми.

— Какви са ви бележките?

— Отлични.

Един от тях ми подаде откъс от „Спомените на Ким Ир Сен“ на японски и ме помоли да го превода бързо и без поправки. Сторих го без грешка.

— Отлично, отлично. — Помълча известно време, след което стана сериозен. — Ким Хюн Хий, готова ли сте да умрете за Партията?

Вие си давате сметка, че едно поръчение на Партията би могло да ви донесе не само най-високи отличия, но и смърт.

Дъхът ми спря, така ме изненада въпросът, но бях решена да не се издам.

— Разбира се! — казах уверено. — Ще направя всичко, което Партията изиска от мен, дори да трябва да отдам живота си.

Той записа нещо в бележника пред себе си.

— Имате ли приятел?

— Не.

— Добре. Сега ще минете на медицински преглед.

Заведоха ме в лекарския кабинет, след което ме оставиха да чакам известно време в преддверието. Скоро ме извикаха отново.

Провеждащият интервюто, който се казваше специален агент Чунг, стоеше прав, когато влязох, и ми подаде ръка:

— Поздравления, другарко Ким Хюн Хий. Вие сте избраница на Партията.

Знаех, че трябваше да съм щастлива, но бях объркана и уплашена. Всичко стана толкова бързо. Независимо от това, поех ръката му. Опитах се да се усмихна и да изглеждам благодарна, но честно казано не разбирах какво става.

— От вас се иска веднага да си опаковате багажа — продължи той. — Можете да прекарате нощта със семейството си, а утре сте на път.

Придружи ме обратно до колежа, където разполагах само с миг, за да се сбогувам с професорите си. Те като че ли се чувстваха горди, след като научиха за големия ми късмет, и ми пожелаха всичко хубаво. След час бях у дома, придружена от специалния агент Чунг, и споделях невероятната новина с майка си.

Когато ѝ казах за поръчението, веднага разбрах, че е шокирана, въпреки че се опита да го скрие. Любезно предложи на специалния агент Чунг да остане за вечеря, но той отказа. Каза, че ще ме вземат на другия ден, и напусна.

Когато сестра ми и брат ми научиха новината, изпаднаха в екстаз. Майка ми мълчеше и приготвяше вечерята. Най-накрая ме попита без да ме гледа:

— Това означава ли, че никога няма да се върнеш?

Поколебах се, преди да ѝ отговоря.

— Не зная, мамо.

Тя продължи да кълца зеленчуци, след което ги изсипа в тигана.

— Надявам се баща ти да приеме това добре. — каза и повече нищо не промълви.

Тогава баща ми се върна няколко часа по-късно. Цяла вечер си опаковах багажа и попаднах на бродерия, изработена от майка ми, когато е била в гимназията. Беше ми дала модела, щом постъпих в колежа, и той бе скъп спомен за мен.

Реших да дам бродерията на Хюн Ок. Когато ѝ я подавах, имах чувството, че ѝ предавам своето място на първородна дъщеря на семейството и че никога няма да се върна.

— Грижи се добре за него — ако някога се завърна, ще си го поискам!

В този момент и двете избухнахме в плач и останахме здраво прегърнати, докато майка не ни повика за вечеря.

Баща ми се върна в полунощ и едва тогава разбра какво се е случило. Бе зашеметен и непрекъснато ми задаваше едни и същи въпроси, като че ли не можеше да схване отговорите ми. Дълго време мълча, след което каза с примирение:

— Седни, Хюн Хий, и слушай. Винаги съм си мечтал да станеш обикновена домакиня и добра майка на своите деца. Но не по-малко достойно е да посветиш живота си на своята родина. Моля те винаги помни това — дори в леговището на тигър да те хвърлят, можеш да оцелееш, ако запазиш самообладание. Дай най-доброто от себе си. Много се гордея с теб.

Майка ми започна да плаче и се почувствах виновна, когато се върнах в стаята си. Постоях известно време с брат си и сестра си, като разглеждах семейния албум и си спомнях дните, прекарани заедно. Въпреки че ми бе мъчно заради заминаването, знаех, че е голяма чест да бъдеш избран от Партията. Казах си, че всяко дете в един момент напуска родния дом и че едва ли можех да си представя нещо по-добро.

На следващата сутрин станах рано. Никой не говори много по време на закуска. Видях подутите от плач очи на мама.

В десет часа пристигна специалният агент Чунг. Размени си поздрав с баща ми и каза:

— Не се тревожете за Хюн Хий. Партията ще се погрижи да не ѝ липсва нищо. Дори и мъж ще ѝ намерим. Оставете всичко на нас.

— Благодаря — каза баща ми мрачно, — тя донесе слава на нашето семейство и ние няма да се притесняваме. Ще бъде вечно признателен на Партията.

Как мога да забравя деня, в който напуснах семейството си. Баща ми ме гледаше с тъга в очите, майка ми и сестра ми плачеха; само братята ми се държаха безгрижно, макар да виждах, че се преструват.

— Довиждане — казаха те един след друг, като ехо.

И до ден-днешен все още чувам тези гласове. Все още отеква ехото.

ГЛАВА II

Обзе ме гордост, когато колата профуча през предградията на Пхенян. Като минавахме покрай деца, те ѝ отдаваха пионерски поздрав. Когато стигнахме до пропускателен пункт в покрайнините на града, на колата бе даден път, без да я спират.

Продължихме към центъра на Пхенян, колата изведнъж намали и свърна по черен планински път. Малко по-късно минахме покрай пропускателен пункт и дежурният постови стегнато отдаде чест. Зад него се простираше промишлена ферма, огромни пространства с навеси и сгради, в които се отглеждаха пълпъдъци. Продължихме покрай фермата и пътя доста опустя.

— Били ли сте някога на такова място? — попита Чунг — тук тигрите слизат нощем от планините.

Не ми хареса, че се опитваше да ме сплаши. Погледнах го сърдито.

Той дори и не забеляза, а продължи:

— Отсега нататък не трябва да използвате или да разкривате истинското си име. Сега сте Ким Ок Хуа и не забравяйте това. При никакви обстоятелства не бива да споменавате рожденото си име, особено пред новите приятели, които можете да срещнете.

Не след дълго колата спря пред комплекс постройки и ни посрещна висока жена на петдесетина години. Показа ми стаята, предназначена за мен. До нея имаше баня с вана и душ и нови дрехи. Покиснах се известно време във ваната, като си мислех за новата среда, в която бях попаднала. След ваната си легнах веднага, но не можах да мигна цяла нощ. Слушах странното шумолене на вятъра в клоните на дърветата и усещах колко е самотно това място. Уплаших се, че ще трябва да се оправям сама и мисълта за бродещите навън тигри никак не ме успокои. Заспах чак призори.

Когато се събудих на следващата сутрин ми бе сервирана най-изисканата закуска от пребиваването ми в Куба насам — пържени яйца, препечена филийка, мляко, масло и картофи. Хлябът беше бял и

мек — с качество, което не се срещаше в Пхенян, та изпитах срам, че се храня така добре.

След закуска ме представиха на новата ми съквартирантка, която, както разбрах, щеше да ми партнира по време на обучението. Казваше се Ким Сук Хий, красива млада жена, с големи блестящи очи и винаги усмихната. Беше една година по-млада от мен. През следващите няколко години ми стана като сестра и бе една от най-добрите приятелки, които някога съм имала.

Специалният агент Чунг влезе в стаята и седна.

— Добро утро! — каза той с усмивка. — След като и двете сте тук, можем да направим преглед на някои от основните правила. Не трябва да напускате района през деня, а през нощта ви се разрешава само кратка разходка. Трябва да докладвате на готвача, преди да излезете, и старателно да избягвате външни лица, ако има такива — доставчици, шофьори и т.н. Когато излизате навън, ще носите черни очила и маски, които ще ви раздадем, както и чадър, за да скриете лицето си, ако случайно срещнете някого.

Всяка сутрин до осем часа трябва да сте приключили със закуската. Преди да тръгнете на урок, трябва да отделите по половин час, за да прочетете и преговорите „Избрани трудове на Ким Ир Сен“ и „История на революционната борба“. Ясно ли е?

Уверихме го, че ни е ясно.

По-късно през деня ни посети един човек, когото ни представиха като заместник-министър Канг. Беше среден на ръст, с кръгла глава и зли очички. Седяхме с него в библиотеката и той ни говореше откровено и без любезности.

— Както знаете, целта на Партията е обединението на Корея по време на това поколение. Затова възлагаме големи надежди, че двете ще станете отлични бойци. Тъй като бяхте подбрани сред много кандидати, вярвам няма да ни разочаровате. — Той замълча, за да можем да възприемем сериозността на думите му и продължи. — След няколко дни ще бъдете прехвърлени в едно училище, където са били обучавани много от великите специални агенти.

— Няма да се изложим! — отговорихме и двете в хор, като по команда.

— Знаете ли защо използваме жени в шпионската война? — продължи той. — Заради красотата им. Ако се наложи, от вас се очаква

да продадете телата си. Освен това, ако ви се наложи легално да останете в чужда страна, ще трябва да се ожените за някой, избран от нас. Надявам се, разбирате това.

Не казахме нищо, но зная, че бяхме уплашени и ни се повдигаше. По-късно вечерта, когато лежахме в леглата си казах:

— Сук Хий, мислиш ли, че можеш да го направиш? Искам да кажа да се отдадеш на непознат?

Тя въздъхна.

— Честно казано, не знам. А ти?

— И аз не знам.

Когато отново проговори, в гласа ѝ имаше горчивина.

— Предполагам, че нямаме избор, нали?

Загорча ми точно като на нея.

ГЛАВА III

Към края на седмицата ни прехвърлиха във военния колеж „Кеумсунг“, където започна действителното ни обучение. Дори солидната подготовка в армията не бе достатъчна за това, с което се сблъскахме там.

„Кеумсунг“ се намираше в недостъпна долина в подножието на планината Ипбул, на мили от цивилизацията, като изключим няколкото малки села, разпръснати наоколо. Комплексът заемаше голяма територия, защото там се обучаваха хиляди студенти. Тайните агенти се подготвяха в засекретена долина извън основния комплекс на колежа.

Бяхме настанени в малка къща с кухня, мокро помещение и библиотека. Раздадоха ни стриктна програма, от която не ни се разрешаваше да се отклоняваме:

6.00 — 7.00 ч. Ставане, почистване, пране

7.00 — 7.30 ч. Закуска

7.30 — 8.00 ч. Сутрешен прочит на трудовете и постиженията на Ким Ир Сен

8.30 — 13.00 ч. Сутрешни занятия

13.00 — 15.00 ч. Обяд и почивка

16.00 — 17.30 ч. Следобедни занятия

17.30 — 19.00 ч. Упражнения

19.00 — 20.00 ч. Вечеря

20.00 — 21.00 ч. Бойни изкуства

21.00 — 22.00 ч. Нощен крос

22.00 — 23.00 ч. Учене

23.00 ч. Сън

Бяхме докарани до пълно изтощение, до крайния предел на психическата и физическата си издръжливост. Упражнявахме се по стрелба с всякакъв вид огнестрелно оръжие. Дни наред живеехме под открито небе и спяхме в землянки. По случай рождения ден на Ким Ир Сен направихме тридневен преход от 160 км, известен под името

Прехода на предаността. Научихме се да шофираме бързо и да проявяваме филми в импровизирани тъмни стаи. А през цялото това време изчетохме десетки трудове на Ким Ир Сен.

Обучавах ни по бойни изкуства. Една жена трябваше да е в състояние да се пребори с двама или трима нормални мъже наведнъж и аз придобих самоувереност, която никога не бях притежавала. Освен това имахме тренировки и по бой с нож, като използвахме 25-сантиметрови пластмасови пособия.

Тренировките с огнестрелно оръжие не се изчерпваха само със стрелбата. От нас се изискваше да разглобяваме и да сглобяваме оръжието, да го поправяме, ако се развали. Мишените ни бяха миниатюрни, поставени на 90 метра разстояние. Аз улчувах моята мишена с 90-процентова точност.

Два пъти седмично ни прожектираха пропагандни шпионски филми за упадъка на западното общество, в които подробно се разказваше за геройските постъпки на известни разузнавачи от миналото.

Неделите бяха единствените ни свободни дни, но ние обикновено бяхме толкова изтощени, че не ставахме от леглата.

Учителката ми по японски се наричаше Еун Хае и ние станяхме добри приятелки. От готвачката научих за миналото ѝ, което беше истинска трагедия. Родом от Токио, тя се омъжила след завършване на гимназията. Родила момиче и момче и скоро след това се развела. Един ден, докато си играела с децата на плажа, севернокорейски агенти я отвлекли и я прехвърлили в нашия лагер. По време на заточението се разболяла много тежко и едва не умряла. Когато най-после се възстановила, отказвала да се храни и говорела единствено за мъката по децата си. Севернокорейците обаче не бързали, като ѝ обяснили, че може да я пуснат на свобода някой ден, ако изпълнява заповедите им. В края на краищата не ѝ оставало нищо друго, освен да се приспособи към новия си живот.

Съжалявах я, но си мислех, че е оправдано да се пожертва една японска жена в името на обединението на Корея, особено като се има пред вид, че Япония бе владяла и грабила Корея в продължение на четиридесет години. Сега ме е срам, като си спомня за това. Този случай е показателен за безмилостното варварство на севернокорейското правителство и неговите агенти.

Еун Хае бе много нещастна и често се напиваше, като понякога ставаше неприятна. Независимо от това бе прекрасен преподавател и с всеки изминал ден ми харесваше все повече. Често говореше за децата си и се надяваше да я върнат в Япония. Не зная дали някога го направиха.

Станахме близки приятелки и тя с нетърпение очакваше времето, през което щяхме да бъдем заедно. Нейната задача бе да ме направи истинска японка, така че когато изпълнявам мисия, никой да не е в състояние да разбере, че съм севернокорейка.

На два километра от нашата къща се намираше едно село, но на нас естествено ни беше забранено да ходим там. Еун Хае настоя една неделна вечер да го посетим, защото никога не беше виждала как живеят обикновените корейци. Открихме купчина порутени къщи, мръсни деца тичаха по улицата, някои от тях голи. Почувствах се засрамена и се опитах да отведа Еун Хае. Но тя се беше втреничила в децата със сълзи в очите. Бяха събудили майчинския ѝ инстинкт.

— Това значи е вашият нов свят, Ок Хуа — каза тя с неприкрита неприязън, — моите съболезнования.

Друга близка приятелка в лагера ми беше готвачката, жена на около 45 години на име Ул Чи, чиято история беше потресаваща. Като девойка се влюбила в един стругар, но майка ѝ я накара да се ожени за миньор. Живеели в пълна нищета в затънтеното село Самджион. Ул Чи прекарала няколко тежки години с него, докато той ходел по жени.

Един ден количка в мината го блъснала и убила. На погребението тя срещнала първата си любов. Но той вече имал семейство и въпреки че все още я обичал, не можел нищо да направи.

В крайна сметка Ул Чи си намерила работа като преподавател по готварство в една гимназия, след което я привлекли на работа в тренировъчния лагер. Обичаше отдалечеността на Кеумсунг, защото, както казваше, нямало кой да ѝ досажда. Освен това изпълняваше ролята на наш комендант и винаги трябваше да ѝ се обаждаме, когато искахме да се разходим или да напуснем района. Но тя бе добър човек и често ни оставяше да правим каквото си искаме.

През следващите години понякога ми позволяваха да посещавам семейството си, но това бяха тъжни моменти. Родителите ми винаги ме изпращаха с нежелание, а аз до известна степен се срамувах от тяхната привързаност. Така се очакваше да се чувства всеки добре подкован

севернокореец. Силната привързаност към близките не трябваше да стои над дълга към Отечеството, а и за момента най-вече се вълнувах от новия си статут на стажант-разузнавач. По това време по-малкият ми брат Бум Су заболя от рак на кожата и лекарите ни казаха, че не могат да го спасят.

Майка ми явно страдаше, че не съм си вкъщи и не го криеше. Знаех, че и на баща си липсвах не по-малко. През цялото ми детство той бе силно привързан към мен и ме наричаше Малката принцеса. Той бе затворен човек в много отношения. Знаех, че се гордее с мен, а и като партиен деец бе сред най-привилегированите севернокорейци, но долавях, че силно негодуваше срещу властите заедно с мен бяха откъснали от него.

За съжаление любовта не бе част от националната програма на Ким Чен Ир.

ГЛАВА IV

След като прекарах три години в лагера, трябваше да взема така наречената матура, чиято цел бе да даде оценка на усвоеното от мен дотук. Това бе най-изнервящият и изнурителен период от обучението, защото провалилите се два пъти курсисти ги изключваха от Партията и изпадаха в немилост до края на дните си.

Цяла седмица бе отделена за изпита, състоящ се от три основни части — физическа, писмена и практическа. Всяка от тях се оценяваше възкрателно с бележки от едно до сто. За да преминеш, трябваше да набереш по деветдесет точки във всяка от трите дисциплини.

Седмици наред преди изпита изпитвах постоянна тревога. Същото важеше и за всички курсисти, които щяха да се явяват на изпита. Всичко, заради което се бяхме бяхтели през последните три години, щеше да бъде подложено на проверка. Бяха ни казали, че само една трета от явилите се обикновено успяват. По този начин Партията привличаше само най-добрите за оперативни работници.

Утрото на първия изпитен ден бе хладно и сиво. Беше септември и на земята вече имаше скреж, предвещаващ скорошната зима. Според изискванията станах в 6.30 със свит стомах. Облякох се в анцуг и се опитах да закуся, но бях толкова притеснена, че ръцете ми трепереха и трудно улучвах устата си. Освен това гърлото ми се бе свило от напрежение и преглъщах с труд.

Сук Хий се явяваше на изпита с мен и бе също толкова притеснена. Разменихме си няколко думи по време на закуска и всяка се опитваше по някакъв начин да преодолее страховете си. Припомних си някои от уроците по трансцендентална медитация и се опитах да повтарям мантрата Ом наум. Но след няколко минути се разсейвах и започвах да треперя от нервно напрежение, чувствайки се по-зле и отпреди.

В 6.30 чухме изсвирване навън, което беше сигнал за началото, и ние се изсипахме на плаца. Бяхме около 15 души, една трета от които жени. От едната страна стояха двама инструктори, един мъж и една

жена, облечени в бойни униформи и зелени военни кепета. Когато всички се събраха, мъжът — висок мускулест човек на име Рае Хонг, плесна с ръце за тишина.

— Другари! — извика той и дъхът му се понесе в студения въздух на облачета. — Вече сме готови да започнем с първата част от изпита. Тя ще се състои от петнадесеткилометров пробег в района на лагера по няколко планински пътеки в източната част на долината. Маршрутът е отбелязан с оранжеви флагчета и заедно с др. Миюнг — тук той посочи жената — ще ви придружаваме като наблюдатели. Другите инструктори ще ви чакат на финала от другата страна на лагера и ще записват постиженията ви. Колкото по-бързо пробягате разстоянието, толкова по-високи оценки ще получите. Който не завърши пробега, няма да получи никакви точки и ще отпадне от по-нататъшно участие в изпита. Ясно ли е?

— Да! — изревахме в хор.

— Пригответе се! — извика той и се обърна по посока към пътя. Когато бяхме готови, наду свирката и побягна в тръс надолу по пътя, последван на минутата от нас.

Бягаше прекалено бързо за мен. Вместо да се тревожа, че изоставам, аз си наложих собствено темпо и насочих вниманието си към поддържане на еднакъв ритъм както при всяко друго състезание. Някои от другите се впуснаха напред с темпо, на което не можеше да се издържи дълго време. Опитах се да не им обръщам внимание и да се съсредоточа върху собственото си бягане. Не трябваше да спирам в никакъв случай и си мислех, че това ще ми се случи само ако колабирам.

Първият километър бе истинска агония. Мислите ми се бяха разпилели и изпитвах желание да забравя цялото състезание, да седна и да си почина. Пропъдих ги и се опитах да мисля за нещо друго — за разговора предната нощ със Сук Хий, нещо прочетено наскоро от мен. Така успях да пробягам първия километър и след това поддържах спокойно темпо.

Пътеката се виеше нагоре в планината, а това правеше прехода още по-изтощителен. Долината долу бе много красива през ранната есен и на места вече се забелязваха цветни петна. Планините наоколо бяха притихнали. Някак спокойно и отдалече долиташе песента на

птици. Температурата постепенно се покачваше и скоро започнах да се потя обилно.

С напредването на състезанието първоначалната ни група започна да се разпада. Някои от бегачите изостанаха, докато други имаха голяма преднина. Сук Хий и аз общо взето бягахме заедно през цялото време, като от време навреме взаимно се окуражавахме.

След като бяхме пробягали две трети от разстоянието, пътеката започна да слиза надолу по склона и това доста улесни поддържането на изборания от мен ритъм. Но след вече пробяганите десет километра краката ме наболяваха. Ала това не бе основната ми грижа. На всяка цена бях решила да запазя постоянно дишането си, като си взимах въздух на всеки четири крачки. Знаех, че ако наруша този ритъм, почти със сигурност няма да стигна до финала.

Към края на бягането попаднахме на няколко жертви. Един мъж и една жена бяха паднали на различни места покрай пътя и хлипаха безпомощно в тревата. Обзе ме съжаление към тях, когато ги подминах, но не можех нищо да направя. Молах се следващия път да вземат изпита.

По време на последните два километра дробовете ми започнаха да парят и трябваше да си поемам дъх на всеки три крачки, а след това на всеки две. Сук Хий се препъваше до мен с мрачна решимост в погледа, с очи, вперени напред в очакване на финала. Дишаше тежко, с хрипове, и в един момент аз ѝ подвикнах:

— Хайде, Сук Хий! Още малко! Почти стигнахме!

Тя ми отговори с въртене на очи, но разбрах, че думите ми са свършили добра работа.

Никой от нас не знаеше къде точно е краят и това правеше психическия тормоз по време на бягането още по-непоносим, защото нямахме определена цел. Но най-накрая, когато вече имах чувството, че не мога повече, видях група финиширали бегачи, които бяха наобиколили инструктора Рае Хонг и разговаряха с него. Другите инструктори чакаха с хронометри. Преминах финалната линия и се строполих моментално на земята, последвана от Сук Хий.

— Два часа, четири минути и 27 секунди за другарките Ок Хуа и Сук Хий! — извика един от отчитащите, като си водеше записки в тефтера. — Добро постижение, другарки! Това ще ви донесе 93 точки и половина!

— По дяволите! — изпуктя Сук Хий, — ако не беше ти, Ок Хуа, никога нямаше да успея. Имам чувството, че ще умра.

— Аз също — отговорих, като едва си поемах дъх. Претърколих се по гръб и зарях поглед в небето, което бе станало наситено синьо. Главата ми пулсираше, гадеше ми се. За момент ми се стори, че ще загубя съзнание, но Рае Хонг дойде при мен и ме изправи на крака.

— Трябва малко да се поразходиш — каза той. — Най-лошото, което можеш да направиш в случая, е да лежиш. Не е добре за сърцето ти. Скоро ще се оправиш.

Кимнах и пообиколих плаца. Шест бегачи вече бяха финиширали — пет мъже и една жена — със Сук Хий и мен ставахме осем. През следващия половин час се довякоха още няколко, а само трима трябваше да бъдат напълно дисквалифицирани. Беше едва девет сутринта, а още много неща предстояха този ден.

Рае Хонг ни нареди да вземем душ и да си сменим униформите, преди да се явим във физкултурния салон в десет часа за подновяване на изпита. Гледах след него удивена. Току-що бяхме пробягали петнадесет километра, а той дори и не се беше задъхал.

Двете със Сук Хий се довякохме до къщата си и се съблякохме. Оставих душа за нея, а аз си взех една гореща вана, от която се почувствах освежена и изтощена едновременно. Облякох си друг анцуг и изпих чаша портокалов сок, преди да отида в гимнастическия салон.

Той представляваше продълговата тясна сграда с два салона, зала за вдигане на тежести, плувен басейн и една квадратна стая с огледални стени и уреди за бойни изкуства. Инструкторите бяха в залата за вдигане на тежести и тъй като беше малко преди десет, няколко минути загрявах заедно с другите курсисти, докато чакахме да продължи изпитът.

— Така! — каза Рае Хонг точно в десет. — Да продължим. Ще започнем в залата за вдигане на тежести. Всеки един от вас ще трябва да вдигне на пресата максималната тежест, на която е способен. След това ще направите колкото можете повече набирания на висилка. Ще започнем с вас, другарко Ок Хуа.

Притеснена станах и тръгнах към пресата, където двама мускулести помощници ме очакваха, за да ми помагат. Опитах се да се сетя с какви тежести обикновено тренирах — около 50 килограма.

— Ще опитам със седемдесет и пет килограма — казах аз, като седнах на пресата. Помощниците сложиха допълнителни тежести на щангите и ги върнаха на поставката. Легнах под тях. Тежестта бе доста голяма за жена с моята конструкция. Никога преди това не бях вдигала такава тежест — най-високото ми постижение бе 70 килограма, освен това бях вече уморена от пробегата. Независимо от това реших да се целя високо, тъй като имах право на още един опит, ако се проваля.

Няколко пъти учестено си поех дълбоко въздух и изпратих колкото може повече кислород в кръвоносната си система. Сграбчих железната щанга и се опитах с все сила да я повдигна от поставката.

Надавайки вик, я отлепих и тежестта застрашително се издигна във въздуха. За момент щангата се залюля и с мъка я задържах. След това я спуснах до гърдите си, според изискванията. Като събрах всеки грам сила, аз издишах и я изтласках нагоре. На половината път тя замря. Изкрещях с изкривено лице и продължих да изтласквам още мощно. Цяло чудо бе, че успях да изправа ръцете си и да завърша упражнението. Помощниците взеха щангата от ръцете ми и я сложиха на поставката.

Зяпачите ме аплодираха. Позамаяна станах от пресата и седнах.

— Отлично! — избоботи Рае Хонг, — 96 точки за Ок Хуа! Искате ли да опитате още веднъж?

— Не — казах аз.

— Добре. Следващият!

Когато дойде ред на Сук Хий, тя вдигна 65 килограма. Впечатляващ резултат, който ѝ донесе 92 точки. Най-добър резултат постигна набит, мускулист мъж на име Ким Бонг, който в изблик на животински екстаз изтласка над 200 килограма и спечели десет допълнителни точки, което му даде сбор от 110 точки за положените усилия.

След това се заехме с набиранията. Бях тренирала за това всеки ден през последните три години и обикновено достигах до петнадесет. В този ден направих седемнадесет и спечелих 94 точки. Сук Хий направи шестнадесет, а Ким Бонг отново бе отличник с 46.

— Във втория салон! — изкомандва Миюннг, след като свършихме със залата за вдигане на тежести.

Следващият тест бе измислен за проверка на бързината ни. Салонът беше близо 50 метра дълъг и всеки курсист трябваше да

пробяга разстоянието от единия край до другия и обратно. Даваха ни право на три опита.

Чувствах се уверена. Бях доста бърза за момиче с моя ръст, а по мен нямаше и грам тлъстина след трите години усилено обучение. Най-доброто ми постижение бе 19,4 секунди, доста добро, като се има пред вид, че щом стигнем противоположната стена, трябваше да намалим скоростта, преди да хукнем обратно. Сук Хий се справи дори по-добре, като финишира с 19,1 секунди. Тя получи 95 точки на това упражнение, а аз — 94,8.

Денят вече бе преполовен и ни разрешиха обедна почивка, като повечето от нас бяха напълно изтощени. В този ден получихме двойни порции от всичко, но когато приключих, бях все още гладна. Следващото упражнение щеше да започне чак в един и половина, затова двете със Сук Хий се излегнахме за двадесет минути в леглата, за да се опитаме да възстановим силите си.

— Не мога да повярвам, че така ни изцеждат — каза тя, като масажираше краката си.

— Все още не е свършило — добавих аз. — Само мога да кажа, че доста сме напреднали в сравнение с времето, когато навършихме 18 години и започнахме военното обучение. Тогава и един километър не можех да пробягам.

— Че и за мен един километър бе непосилен — засмя се тя.

В 13 ч. се върнахме в гимнастическия салон, в „дожунг“ или залата за бойни изкуства. Трябваше да се облечем в „гис“ — белите, подобни на пижами униформи, носени от бойците.

Тренировките ни по бойни изкуства се опираха на няколко стила, всичките корейски, включително таекуондо, тунк су до и хапкидо. Тези сходни, но все пак разнородни стилове бяха използвани за създаването на хибриден вид бойно изкуство, използван при обучението на тайните агенти. Нашата градация на коланите бе, както следва: бял за начинаещи, след което следваха жълт, зелен, син, червен, кафяв и след това десет категории на черен колан. Имаше няколко живи специалисти по бойни изкуства, които бяха признати за притежатели на най-висшата степен на черния колан, но нашият инструктор Кай Чеон притежаваше пети дан и по трите корейски бойни изкуства. Сред тригодишно обучение ние всички бяхме

стигнали до първи дан, след което обикновено бяха необходими години за получаване на всеки следващ дан.

Кай имаше двама помощници — те притежаваха трети дан черен колан. Казваха се Юнг Дуй и Канг Кхил. След като направихме някои упражнения за загряване, Кай седна в единия край на стаята, а Канг Кхил до него с тефтер в ръка. Юнг Дуй стоеше наблизо, Рае Хонг и Миюнг, които притежаваха втори дан черен колан приседнаха до него.

— Ще започнем с бой невъоръжени — каза Рае Хонг. — Всеки от вас, другари, ще се бие в продължение на пет минути с Юнг Дуй. Поради точността, която се изисква по време на изпита, ще се биете с пълен контакт, без подпльнки. Мъжете ще носят само защитни подпльнки на слабините. Повечето техники са позволени — можете да нанасяте ритници от краката надолу и по главата, освен това можете да събаряте противника и да прилагате хватки, но освен техниката ви ние ще оценяваме и способността ви да фиксирате ударите си. Най-висока оценка ще получат безупречно приложените техники, обаче трябва да ги изпълните така, че да причинят минимални наранявания. Ако счупите някому кост ще бъдете незабавно дисквалифицирани. Ясно ли е? Добре. Да започваме.

Добре, че този път не бях първа. Никога не се бях била с Юнг Лий и бях благодарна, че мога да наблюдавам стила му. Беше висок и жилиав човек, който движеше ръцете и краката си с невероятна бързина и изпълняваше най-сложните възможни техники. Веднъж го видях да чупи циментова плоча, поставена вертикално на около два метра от земята. Той скочи във въздуха, извъртя се и ѝ нанесе такъв въртелив удар с пета, че тя се разпиля на парчета.

Някои от бойците са специалисти по контраатака, но Юнг Лий се биеше агресивно и сам нападнаше. Той направи прекрасен финт и нанесе серия от удари по първия курсист с такава лекота и скорост, че аз веднага се усъмних в способността си да направя каквото и да било срещу него. В края на петте минути курсистът беше целият в рани и кръв, но получи 90 точки за това, че е устоял срещу такъв професионалист.

Минаха още трима курсисти и дойде моят ред. Станах, изтичах до средата на тепиха, поклоних се на Юнг Лий, след което и двамата се поклонихме на инструкторите. Кай кимна и ни даде знак да започваме.

Юнг Лий веднага ме атакува. Това че бях жена, не означаваше нищо при тези обстоятелства, а аз бях виждала също толкова жени със счупени носове и спукани ребра, колкото и мъже. Той ми отправи серия от удари с крак, които с усилие избегнах. Не си правех никакви илюзии, че скоро ще започна контраатака. Просто се опитвах да остана права.

В крайна сметка той се оттегли, като изчакваше. Тъй като бях с по-нисък ранг, трябваше незабавно да го атакувам или да рискувах да бъда наказана за пасивност. Като изнесох напред левия си крак, насочих няколко удара към лицето му. Той вдигна ръце, за да ги блокира, като в същото време увих левия си крак около глезена му и изпълних съвършен помитащ удар, като издърпах крака му и го проснах на земята. Другият му крак веднага се повдигна, готов да нанесе силов удар в стомаха ми, и аз бях отхвърлена назад. Той скочи на крака и ми нанесе юмручен удар в ребрата и още един по брадата. Изплашена, бясна и отчаяна, аз пренебрегнах болката и сграбчих водещата му ръка, като го придърпах, за да мога да го ритна в корема. Той залитна за миг, хванах го за рамото, минах зад него и го проснах на земята. Както и очаквах, той замахна с крак, но този път бях подготвена. Сграбчих крака му във въздуха и насочих удара си към слабините му.

— Край — извика Кай — преждевременно приключване на рунда в полза на Ок Хуа.

Юнг Лий се изправи. Вече беше сърдит и последвалите му атаки бяха все по-остри и бързи. Нанесе ми няколко бръснеци удара в стомаха, които не съумях да блокирам, и само след миг щеше да ме довърши. Успях да избегна удара и контраатакувах с лакът в гърдите, след което сграбчих крака му и го тръшнах на земята. Той реагира професионално, като се завъртя и с другия крак ми направи клопка — приклеци краката ми и ме събори долу. Заклучил краката ми в своите, той вече бе седнал и се готвеше да ме удари в лицето. Хванах китката му и я извих назад, а хватката му около краката ми инстинктивно се отпусна.

— Край! — извика Рае Хонг.

И двамата се изправихме, поклонихме се на Кай и след това един на друг. Последва кратка пауза, докато инструкторите уточнят бележките и ги усреднят. Седнах и зачаках.

— Другарката Ок Хуа... 98 точки!

Кратко ми изръкопляскаха. Бях зашеметена. Бях се справила с един завършен боец, но бях наясно, че в условията на истинска битка бих била доста неравностойна. Независимо от това този път бях победила Юнг Лий и сведох поглед, страхувайки се да го погледна.

Като ужилен от провала си с мен, Юнг Дий започна безмилостно да размазва всички други курсисти на тепиха, като ги приклещваше в болезнени хватки, премяташе ги във въздуха и ги посрещаше със съвършено изпълнени ритници. След като се изредиха всички курсисти, Юнг Лий седна и Канг Кхил стана прав.

— Сега ще започнем с второто упражнение — каза Кай.

— Всеки курсист ще се бие с др. Канг Кхил, който ще размахва 25-сантиметров пластмасов нож. Ще имате право на три опита, за да го обезоръжите и да използвате ножа след това или да го победите посредством някоя друга техника. Има ли въпроси? Няма. Да започваме.

Бях трета по ред. След взаимните поклони започнахме внимателно да се въртим в кръг. Пластмасовото острие на ножа бе направено така, че да може да се прибира в дръжката. Така можеше да се измери колко дълбоко би проникнал истински нож. Канг Кхил финтира с вторачен в мен поглед. Очите могат да се превърнат в мощно оръжие от един добър специалист по бойни изкуства, затова аз се опитах да се съсредоточа върху ръката, която държеше ножа. Изведнъж той се втурна напред, бърз като котка, и насочи ножа към стомаха ми. Бях така изненадана, че не успях да блокирам ръката му. Той заби ножа в корема ми и острието потъна изцяло в дръжката.

— Първият рунд печели Канг Кхил! — извика Кай.

— Хайде, Ок Хуа! Съсредоточи се!

Покрусена застанах в позиция и започнах да се движа в кръг с Канг Кхил. Този път наблюдавах очите му, като се надявах, че ще издадат намеренията му. Той прехвърляше ножа от ръка в ръка, като подсмърчаше леко и печелеше време. Аз се изправих инстинктивно на пръсти и като се завъртях, му нанесох удар в лицето. За моя изненада улучих. Канг Кхил залитна назад с вик и едната му ръка се вдигна към лицето. Нанесох му два силни боксови удара в гърдите и можех да го довърша още тогава, ако бях действала разумно. Но вместо да нанесе удар с коляно в слабините му или с отворена ръка по гърлото, което

щеше да накара съдиите да отсъдят преждевременно прекратяване на рунда, аз грабнах ножа и пъхнах другата си ръка зад лакътя му. Натискът го накара да пусне ножа и аз веднага го хванах. Но Канг Кхил се бе съвзел след атаката ми и ми нанесе удар по гърдите, докато се бях навела. Поех цялата сила на удара и отхвъркнах на три метра назад, преди да се приземя безславно на задните си части. Той веднага се понесе към мен, но поне бях задържала ножа. Изправих се с труд на крака и замахнах към него с ножа. Той спря рязко, избегна удара и застана в положение за атака. Започнахме отново да се въртим в кръг, но преимуществото вече бе на моя страна.

Той ме атакува, принуждавайки ме да отстъпя, като в същото време държеше единия си крак готов за нанасяне на удар. Канг Кхил бе ужасяващ противник, здрав като скала и се чудех дали ще успея да го накарам да си свали гарда. Реших да изпробвам друг номер. Подхвърлих ножа към него и за секунда погледът му се насочи нагоре. В този кратък миг аз забих ходилото на крака си в слабините му и му нанесох едно кроше по брадата. Изненадан, Канг Кхил сам се приземи на задните си части!

— Край! — извика Кай. — Ок Хуа печели.

Помогнах на зашеметения Канг Кхил да се изправи. Поклоних се и седнах в очакване на оценката.

— Деветдесет и четири — извика Рае Хонг.

Вече бе късен следобед и програмата за деня бе изпълнена. Със Сук Хий се прибрахме вкъщи и в 19 ч. вече бяхме заспали. Успях да изненадам дори себе си. Може би все пак бях подходяща за таен агент.

* * *

Вторият ден не бе така напрегнат, както първият, защото бе почти изцяло посветен на боравене с оръжие.

Първото упражнение се състоеше от стрелба с пушки голям калибър по мишени на 100 метра разстояние. Можехме да направим 50 изстрела и аз улучих мишената 47 пъти. Сук Хий всъщност получи всичките 50 точки, както и много от другите курсисти. Всички се представиха добре.

След това провериха стрелбата ни с пистолет, само че този път на 25 метра разстояние. Улучих мишената 46 пъти, резултат, надминат единствено от Сук Хий, която отново улучи и 50-те пъти.

— Мисля, че си намери призиванието — казах ѝ аз по време на обета.

— Радвам се, че поне нещо правя, както трябва — отговори тя. — След пердаха от Юнг Лий вчера не изпитвах особено самочувствие. А как ме болят краката!

— И моите — казах с усмивка. Всъщност едва се бях вдигнала от леглото сутринта, така ме болеше. Без да броим синините, които бях получила по време на изпита по бойни изкуства предния ден.

Остатъкът от деня протече по същия начин с изпит по стрелба с лък, бой с нож и хвърляне на гранати. Справих се добре с всички дисциплини, като изключим стрелбата с лък, за която получих само 82 точки. Но средната ми оценка за физическа подготовка бе доста над 90-те, така че не се притеснявах особено.

Умениетр ни да управляваме автомобил също бе подложено на проверка. Трябваше да караме мерцедеси с висока скорост по трасе с препятствия, които включваха дупки, заледени участъци и серпантини. Всеки имаше право на два опита, а времето се измерваше прецизно. Карането на кола винаги ми доставяше удоволствие, защото те бяха лукс в ежедневието на Северна Корея. Хората на Запад си карат без проблеми навсякъде, но за мен автомобилите все още бяха новост. Трите години шофьорски курсове за професионалисти си казаха думата и аз постигнах 96 точки, второ най-добро постижение в класа.

Това беше краят на изпита за физическа подготовка и средната ми оценка бе 94,63. Само двама курсисти бяха получили по-високи оценки и само 11 от първоначалните 15 се класираха за писмения изпит.

* * *

В много отношения той бе по-труден от този за физическа подготовка. Изпитът щеше да се проведе на два етапа от по четири часа в два последователни дни, а темите бяха доста разнородни.

През първия ден се занимавахме с трудовете и биографията на Ким Ир Сен. Не съществуваха въпроси с няколко отговора. Трябваше да се отговори на 200 чисто фактологични въпроса, чиито отговори можеха да се дадат с една дума или изречение. Следваха три съчинения за социалистическата идеология на Северна Корея. Това бе ефектен начин да се прецени доколко добре сме попили родната пропаганда, а въпросите бяха от рода на: „Опишете в не повече от десет страници някои от многобройните белези, благодарение на които севернокорейското правителство превъзхожда капитализма“.

През втория ден ни изпитваха по различни предмети — математика, чужди езици и така нататък. Цяла секция бе отделена за въоръженията, като например следните въпроси: „Кой е любимият пистолет на КГБ и с колко патрона се зарежда?“ или „Назовете военните самолети, използвани от Северна Корея, и опишете техните технически параметри“.

Бях напрегната по време на целия изпит и на много от въпросите не можах да отговоря. Освен това не бях наясно как се формираше минималната оценка от 90 точки, тъй като бе невъзможно да се прецени колко точки даваха инструкторите за различните части на изпита. Когато приключи и вторият ден от писмения изпит или четвъртият от изпитите въобще, аз се чувствах и психически, и физически изцедена. Бяхме освободени от всякакви други занятия през седмицата на изпита и аз спях по десет часа на денонощие. Сук Хий бе в същото състояние.

Тъй като бяха останали само 11 курсисти, материалите бяха проверени по-бързо. Трима отпаднаха, а от останалите осем аз се класирах на второ място — 93 точки. Сук Хий получи 92,18. И двете стискахме палци. Два рунда спечелихме, остана още един.

Последната част от изпита бе може би най-трудната. Говореше се, че тази част се изготвя индивидуално за всеки курсист в съответствие със задачата, която въпросният човек щеше да изпълнява в разузнавателната служба. Тестовете се провеждаха индивидуално на различни места. Наричаше се практически изпит, защото целта бе да се симулира възможно най-точно конкретна ситуация, в която тайните агенти биха могли да попаднат по време на мисия.

Моят практически изпит щеше да се проведе в петък вечер и сутринта Рае Хонг ми разясни какво се очаква от мен.

— Мисията ти ще започне преди залез-слънце — започна той. — На десетина километра северно от лагера, отвъд планината Кеумсунг, сред борова гора Партията е построила двуетажна вила, направена така, че да наподобява чуждестранна резиденция. Кодовото ѝ название е „Посолството“. Ще ти дадем карта на местността, а също така и архитектурен план на сградата. Около нея има ограда, която се охранява. След като разгледаш плана, ще видиш стая, с обозначение на каса в нея. Вътре в касата има документи на японски. Твоята задача е да проникнеш в посолството, да запаметиш документите и да се завърнеш, преди да са те хванали, до шест часа сутринта на другия ден.

Имитацията ще бъде почти съвършена. В спалните на посолството ще има агенти, които ще се правят на дипломатически служители. Охраната не знае кога ще се появиш. Агентите, които ще изпълняват ролята на охрана и дипломатически служители, ще оценяват работата ти. Всичко ще бъде максимално автентично, ще трябва да внимаваш за жични алармени инсталации, скрити камери, микрофони и прочие.

За този изпит ще ти бъдат предоставени: два пистолета, автомат АК-47, три ножа, спрей, вѐже с куки, фенер, слушалки, резци за стъкло, компас и шперц. Ножовете ще бъдат пластмасови, а патроните за огнестрелното оръжие ще бъдат пълни с боя, която причинява временна болка, но не предизвиква контузии. Охраната ще бъде въоръжена със същото оръжие. Ако те улучат, ще бъдеш оценена добре, но ако те ранят смъртоносно, оценката ти ще бъде съответно намалена. За пистолетите ще ти дадем заглушители и осем пълнителя, а за автомата — два пълнителя. Тѐй като това ще бъде изпит и за охраната, позволено ти е да ги обезвредиш, като ги приведеш в безпомощно състояние, освен ако преди това не са се предали. Искаме всичко да бъде възможно най-близо до действителността.

Щом се добереш до документите, ще трябва да ги изчетеш и запомниш, след което ще ги върнеш на мястото им. Когато се върнеш, ще те разпитаме за съдържанието им. Въпроси има ли?

В действителност исках да задам много въпроси, но само го гледах втрещено и объркано. Не можех да повярвам, че ме изпращат на такава мисия. Усърдността на инструкторите ми ме учудваше. Най-накрая успях да кажа:

— Предполагам, че и другите курсисти са били подложени на този изпит?

— Разбира се — каза той, — или поне на нещо подобно. Като оперативен работник трябва да си подготвена за всичко и само чрез тези изпити ние можем да решим кои действително имат качества за работа във външното разузнаване. Именно заради това правим разходите за поддръжка на тази иначе ненужна сграда.

— А какво трябва да направя — опитах се да формулирам колкото може по-невинно въпроса си, — за да мина? Всичко?

Той се засмя.

— Това не мога да ти кажа. Най-добре ще е, ако се опиташ да изпълниш задачата изцяло. При оперативната работа не съществуват така наречените минимални изисквания, Ок Хуа. Или изпълняваш задачата, или не успяваш да го сториш.

Кимнах, за да покажа, че съм разбрала. Не исках да проявявам твърдоглавие пред него, но стомахът ми се бе събрал на топка при мисълта за този „изпит“. Чудех се дали ще намеря сили в себе си, за да изпълня поръчението успешно. Имах ли избор? Да откажа да го направя и да ме изхвърлят от Партията? Не! Трябваше да стисна зъби и да намеря сили, за да дам най-доброто от себе си.

Рае Хонг стоеше прав.

— Ако нямаш други въпроси, ще те оставя насаме този следобед. След няколко часа ще ти донесат всичко необходимо — оборудването, дрехите и всичко друго. Около шест часа ще се върна, за да те изпратя официално. Междувременно ти предлагам да си починеш. И още нещо, не казвай на никого за това. Ясно?

Отново кимнах и Рае Хонг излезе. Върнах се в спалнята и се хвърлих на леглото. Не можеше и дума да става да заспя. Толкова бях нервна, че цялата треперех и зъбите ми тракаха. Увих се в одеялата и няколко часа стоях нещастна и сгушена на кълбо, като отброявах всеки час с ужас. Предните дни изпитвах увереност в себе си, но вече не бе така. Цялото ми бъдеще в Партията зависеше от тази единствена нощ и аз се ужасявах от мисълта за евентуален провал.

Сук Хий не се върна цял следобед, което май беше за добро. Едва ли щях да запазя страховете само за себе си и по всяка вероятност щях да ѝ разкрия всичко. Тя сигурно вземаше своя изпит в това време. Надявах се, че ще се справи.

Следобедът преваляше и аз успях да поспя добре, преди да стана към пет и половина. Отидох в хола, където бе оставен огромен куфар. Вътре намерих всичко, от което се нуждаех — оръжие, дрехи и дреболии. С въздишка на досада отнесох дрехите в спалнята и ги облякох.

Бяха ми пратили черен гащеризон, черни обувки и черна маска за лицето с дупки само за очите, като някой нинджа. Имаше кобур за през рамо за един от пистолетите и за кръста — за другия. Имаше и колан, в който можех да прибера ножовете, фенерчето и няколкото пълнителя.

Освен това разполагах с раница за въжето, слушалките и останалите муниции, а също така и спрей с пяна за скритите камери.

В 6 ч., когато Рае Хонг дойде да ме изпрати, бях напълно екипирана и готова. Той ме огледа одобрително и каза, че съжалявал, задето не носел фотоапарат.

Не ми беше до шеги. Дрехите бяха удобни, но се чувствах смешна с маската и автомата АК-47 през рамо.

— Е, др. Ок Хуа — каза Рае Хонг, като си погледна часовника — разполагате с 12 часа за изпълнение на задачата. Успех!

— Благодаря — промърморих през маската и излязох навън.

Бе ясна, безлунна вечер и сенките бяха започнали да се удължават. Тръгнах към постройката в добро темпо, като следвах пътеката през планината Кеумсунг и боровата горичка. Бях запаметила пътя до посолството, но си носех и двете карти за всеки случай. Вече бях определила къде се намира сейфа. В библиотеката.

В гората бе по-тъмно и можех да разчитам само на компаса за ориентир. Заслушвах се в познатите звуци на притъмнялата гора — хоровото изпълнение на косовете, топуркането от крачката на дребните гризачи, излезли на лов. Освен това се ослушвах и за тежките стъпки на тигрите. Не беше изключено да срещна някой екземпляр.

Скоро съвсем се стъмни. Вървах колкото може по-безшумно, защото бях сигурна, че някои от оперативните работници на Рае Хонг са се притаили в гората наоколо и следят как напредвам. Използвах фенерчето, но прикривах лъча с ръка, освен когато бе абсолютно необходим. Гората потъна в тишина и мрак.

Стори ми се, че вървах така цяла вечност. Притесняваше ме зловещата тишина на гората, нарушавана единствено от вятъра по върховете на дърветата. Знаех, че до голяма степен тестът бе за

психическа издръжливост и няколкокилометров нощен преход през гората сам по себе си бе вече постижение. Няколко пъти ми се приискваше да побягна, но накъде? Наблизо нямаше никакво укритие и единствената алтернатива бе да се върна. За това не бях готова.

Изведнъж през клоните на дърветата забелязах светлини в далечината. Изключих фенерчето и го пяхнах в колана. Прибрах компаса и внимателно се придвижих напред, като се криех зад стволовете на дърветата. След като изминах десетина метра, стигнах до края на гората и се изправих пред вратите на дипломатическия комплекс.

От двете страни на портите имаше вградени лампи и до всяка лампа стоеше стража. Освен това имаше и малка будка за постовите, осветена отвътре. Стените, боядисани в бяло, бяха близо три метра високи. Отвъд тях, доколкото си спомнях от предоставената ми карта, се простираха цветни лехи и дълга полегата алея, която водеше към къщата в дъното.

Известно време наблюдавах охраната. Освен двамата на пост имаше още един вътре в будката, в която със сигурност имаше телефон, свързан с посолството. След известно време мина патрул, състоящ се от трима души, които разговаряха помежду си и помахаха на охраната, когато минаха покрай нея.

Като се придвижвах в сянката на дърветата, излязох отдясно на портите. На ъгъла завих покрай другата стена и притичах към къщата. Мина още един патрул и аз залегнах в сянката, докато изчезнат от погледа ми. След това прикрепих куката към въжетото, излязох от гората и прехвърлих куката от другата страна на стената. Тя се закрепил. Набрах се нагоре, изкачих се върху оградата, събрах въжетото и скочих от другата страна.

Бях на алеята пред посолството, на двадесетина метра от самата сграда и четиридесет от портите. Залегнах. Покрай чакълената алея, която водеше от портите до главния вход имаше фенери, а освен това светлина струеше и отвътре. Забелязах друг патрул близо до къщата, който се отдалечаваше от мен. Като се придържах към стената, притичах напред, докато се изравня с къщата.

Тя бе построена в неокласически стил, с гръцки колони и голяма тераса отпред. Между мен и нея се простираше около 20 метра гола поляна. Огледах прозорците и видях добре осветена стая —

библиотеката. Извадих плана на къщата и го изучих внимателно, клекнала в мрака. Над библиотеката имаше тераса с каменна балюстрада към една от допълнителните спални. Като погледнах нагоре, видях, че прозорците на всички спални бяха тъмни. Тъй като сейфът бе в библиотеката, тази тераса можеше евентуално да ми осигури най-добър достъп до целта.

Погледнах отново към библиотеката. Беше влязъл някакъв слуга и сервираше чай на някого или на някои, които не виждах. Да изчакам, докато библиотеката се освободи или да проникна в къщата сега и да се скрия вътре? Реших да вляза. Започна да ми става студено. Освен това по-късно спалнята сигурно щеше да бъде заета. От друга страна би било глупаво да проникна в библиотеката отвън дори и след като се освободи, защото бе почти сигурно, че вътре е монтирана камера.

Как обаче да се добера до терасата? Приблжих се още, като внимавах за електрически аларми и забелязах тръба за поливане до задната стена на къщата. Огледах се и като не видях никого, се стрелнах през поляната, приведена ниско до земята, докато се добрах до стената. Прилепих се до нея и се огледах за охраната още веднъж. Приближаваше се патрул откъм фасадата на къщата от противоположната страна; чувах стъпките и тих говор. Веднага сграбчих тръбата и се набрах бавно нагоре, докато стигнах края ѝ. След това се прехвърлих през парапета в момента, в който охраната се появи. С разтуптяно сърце се прилепих към богато украсената балюстрада и изчаках да отминат. Ако се бях забавила макар и за миг, щяха да ме забележат.

Погледнах към прозорците на спалнята. Все още бяха тъмни и аз се прокраднах натам през терасата, като внимавах стъпките ми да не бъдат чути долу в библиотеката. Като стигнах до първия прозорец, се опитах да го отворя. Или беше заключен, или беше заял, затова подминах вратата и опитах другия. Той също бе заключен.

Най-накрая опитах вратата. Тя не само че бе заключена, но успях да забележа и издайническите ленти на алармената инсталация по стъклата. Вратата не бе моят шанс.

Върнах се на първия прозорец откъм задната част на къщата. Извадих ножовете за стъкло от раницата и изрязах дупка точно над мястото, където предполагах, че е райберът. Махнах стъклото, проврях

ръка и напипах райбер, който свалих. Прозорецът се плъзна леко нагоре. Вече имах достъп до къщата.

Вмъкнах се вътре и затворих прозореца. Внимателно нагласих изрязаното стъкло на мястото му, докато се закрепя що-годе добре. След това огледах обстановката.

Не можах да видя почти нищо, освен че спалнята бе празна. До едната стена имаше изискан креват с колони, а също така и камина с украса. От тавана висяха плюшени завеси. Не можех да преценя дали спалнята се използва или не. Имаше три врати, които водеха съответно към гардероба, банята и коридора на втория етаж. Последната врата бе леко откритата и през процепа надникнах навън. Коридорът бе добре осветен и се простираше на около 25 метра, чак до другия край на къщата. Някъде по средата се намираха стълбите. Поотворих вратата още малко, като се опитвах да си представя плана на къщата. В съседство имаше още две врати за спални от двете страни на коридора и още две няколко метра по-надолу. След това идваха стълбите и още пет врати, по две от двете страни и една право срещу мен, в края.

Затворих вратата и погледнах часовника си. Беше 22 часа. Към полунощ служителите на посолството вероятно щяха да си легнат. Междувременно трябваше просто да чакам.

Отворих вратата на гардероба и запалих фенерчето. Беше много широко и пълно с вечерни рокли и западни костюми. Промуших се към дъното, наместих се зад перде от скъпи материи и изгасих фенерчето. Ако в стаята действително живееха хора, трябваше да изчакам да заспят и тогава да сляза на първия етаж. За момента не можех да намеря по-добро скривалище, тъй като беше твърде рисковано да се движа по коридора.

Мина цял час. Започнах да осъзнавам абсурдността на положението, в което се намирах. Ето ме тук, млада жена на двадесетина години, която се прокрадва из бутафорно посолство, за да вземе изпит по международен шпионаж. Това се различаваше толкова много от обикновения живот преди, от майка ми и домашната ѝ кухня, от баща ми, който си почива в креслото след вечеря, и шумните ми братя и сестра. Какво ли правеха сега? Дали и те си мислеха за мен в този момент?

Мислите ми бяха прекъснати от отваряща се врата и запалване на лампа. Чух стъпки и гласове — женски и мъжки. Говореха на японски,

въпреки че не можех да различа думите. Стегнах се, сърцето ми заби лудо и се опитах да се свра в дъното на гардероба, а автоматът се удари в стената. Гласът на жената се чуваше все по-ясно и изведнъж лампата в гардероба светна. Дори иззад дрехите светлината прободеше очите ми. Жената се разсмя и каза нещо, стори ми се, за ужаса да прекараш шест седмици в Кайро. Закачалките се плъзнаха към мен и аз усетих как дрехите ме притиснаха. Чу се шумолене, докато жената си събличаше роклята и след това я закачи. После, като че ли взе нещо от друга закачалка и изведнъж лампата отново угасна, като ме остави в мрак. Гласът ѝ заглъхна. Чудех се дали мъжът ще я последва, но минутите минаваха и той явно нямаше такова намерение. Едва улових загасянето на лампата в стаята и няколко минути по-късно се възцари тишина.

Пулсът ми все още препускаше. Трябваше да изчакам още около половин час, преди да тръгна накъдето и да било, за да може двойката да заспи. Затворих очи и подпрях глава на стената. Като че ли се уповавах на случайността, но какво друго можех да направя при тези срокове? Можех да размишлявам до момента, в който трябваше да действам.

След като мина видимо достатъчно време, внимателно отместих дрехите и се изправих. Вратата на гардероба зееше и след като се ослушах за миг, я бутнах навън. Очите ми вече се бяха приспособили към тъмнината и съвсем ясно виждах очертанията на леглото на около пет метра от мен. Двамата в него представляваха неясни силуети в сумрака, мъгляви петна. Мъжът хъркаше силно. Прокраднах се по килима към вратата в коридора.

Изведнъж някой ахна. Завъртях се и видях жената да седи в леглото. След миг лампата бе запалена и аз болезнено запремигнах на ярката светлина.

— Млък! — изсъсках на японски, като се придвижих към нея с изваден пистолет. Тя бе азиатка на средна възраст, с модерно накъдрена коса по западен маниер. Носеше нощница от скъпа материя с цвят на банан. Беше зяпнала с ръце на лицето. Като приближих на няколко метра, тя изведнъж се усмихна и отпусна ръце.

— Всичко е наред — каза на корейски. — На този етап вече сме или мъртви, или в безсъзнание. Смятай ни за обезвредени.

Поколебах се.

— Не се притеснявай, Ок Хуа — продължи тя нежно. — Очаквахме те рано или късно. Много съм впечатлена, че не ме застреля.

Усмихнах се под маската.

— Надявам се поне да изгасите лампата и да не вдигате шум.

— Разбира се — каза тя — успех!

През цялото това време мъжът продължаваше да хърка и с нищо не показва, че е чул нещо. Отпуснах ръката с пистолета и тръгнах към вратата. Лампата изгасна.

Прокрадناх се в коридора. Слабо светеха само няколко нощни лампи. Притичах до стълбището, което правеше плавна чупка надолу към първия етаж. Стъпалата бяха мраморни, но обувките ми бяха с меки подметки и не издаваха никакъв звук. С пистолет в ръка се придвижих надолу до широко антре — право срещу пазача, който седеше зад едно бюро до главния вход.

Видяхме се едновременно, но преди да успее да помръдне, бях вече насочила пистолета и стрелях няколко пъти в него. Боята от патроните опръска гърдите и бузата му. След миг той се ухили и се килна на една страна.

В края на стълбите се огледах. Слабо осветени коридори се разклоняваха наляво и надясно с ред врати. Библиотеката се намираше в дъното на коридора отляво, а вратата ѝ бе затворена. Не виждах светлина да се процежда под вратата и предположих, че е празна. Тогава погледнах нагоре и видях камера да оглежда стаята и да се насочва към мен. Веднага се проснах под линията на обсега ѝ и се претърколих към стената. Щом спрях, забелязах електронна светлина в стената на няколко метра над мен. Сърцето ми отново заби лудо. Не подхождах методично и следващата ми грешка можеше да се окаже последна. Когато камерата се завъртя в другата посока, се изправих и хукнах по коридора към библиотеката. Вратата бе заключена и се заопипвах за шперца. Измина една дълга минута, докато се справя с вратата, вляза вътре и затвора след себе си.

Запалих фенерчето. Сейфът трябваше да се намира зад една картина близо до вратата. Лъчът пробяга по стената, докато стигна до пейзаж с акварел, който отговаряше на описанието. Отместих картината и сейфът действително се показа.

Свалих си раницата, извадих слушалките и ги долепих до вратичката на сейфа. Въртях шайбата, като се заслушвах в механизмите и дръпвах всеки път, щом чуех издайническото прещракване. След минута сейфът бе отворен.

Бръкнах вътре и открих един-единствен лист хартия. Грабнах го и се зачетох.

„Ок Хуа — пишеше на японски, — изминала си половината път до финала. Когато видиш инструктора Рае Хонг тази сутрин, трябва да повториш възможно най-точно тези думи. Успех!“

Обзе ме опиянение, докато връщах листа, затварях сейфа и превъртах шайбата, за да заключа. Отново закачих картината. В края на краищата може би щях да изпълня шантавото поръчение.

Точно в този момент чух хрущенето на чакъл и като погледнах надолу, видях, че към посолството с висока скорост се приближава военен джип. Уплашена загасих фенерчето и притичах до прозореца. Как бяха разбрали толкова бързо?

Изведнъж ми просветна. Бях избегнала камерата, но ме бе издало неподвижното тяло на отстранения постови.

Джипът спря със скърцане и двама мъже изскочиха отвътре. Чух да се отваря входната врата и се впуснах в действие. Трябваше веднага да изчезна.

Бързо опитах прозорците. Всички бяха заключени и като че ли боята бе засъхнала, а дървените черचेвета не можех да строша. Единственият изход бе коридорът, по който бях дошла.

Вече чувах тропот от крака по коридора и след миг вратата се отвори с трясък. Приклеках и зачаках. Стаята беше тъмна и все още не ме бяха забелязали. Стисках пистолета, готова за стрелба.

Изведнъж лампата светна, веднага дадох няколко изстрела и улучих двамата от охраната отвън. Те хвърлиха оръжието и се строполиха на земята, обагрени в червено. Изправих се и претичах покрай тях, като заредих нов пълнител в пистолета.

Помнех за електронното око в антрето и се претърколих под него, но това не си струваше труда. Двамата от охраната явно бяха

вдигнали всички на крак, защото чувах гласове на втория етаж и тропот от крака навън. Изхвъркнах през входната врата и прибягах през терасата към моравата. Със сигурност портите все още се охраняваха и единствената ми надежда бе да се измъкна по пътя, по който бях дошла, като се прекатеря през стената някъде другаде. Бях изминала едва няколко метра, когато иззад къщата се появи патрул от трима души. Те се хвърлиха на земята, като се претърколиха по корем с готови за стрелба автомати. Прикрих се зад една дорийска колона, преди порой от патрони с боя да се посипе по съседния камък. С една ръка свалих автомата и изстрелях един пълнител по тях, като продължавах да държа пистолета в другата ръка. След това се спуснах през терасата, като стрелях от време навреме, и чух викове на изненада и болка. Сигурно бях улучила един от тях. В края на терасата се прехвърлих през парапета, скочих на тревата и хукнах. Преследваха ме двама от охраната, като стреляха с автомати и няколко откоса попаднаха на земята до краката ми. Обърнах се и като продължавах да тичам, изстрелях целия пълнител по тях. Не ги улучих, но трябваше да залегнат и спечелих време. Стигнах до стената, която хвърляше голяма сянка върху земята и като се придържах към нея, бях известно време, се надявайки се, че тъмнината ще ме скрие. Най-накрая спрях и заредих отново автомата. След това извадих въжето, праметнах го през стената и дръпнах, докато куката захване. Праметнах автомата и раницата през рамо. Тогава чух нещо, от което кръвта ми се смрази: неистов и непрестанен лай на очевидно много разлютени кучета.

Бяха ги пуснали от къщата. И те приближаваха.

Ужасена започнах да се катеря по стената. Страхът бе направил ръцете ми безсилни и меки като гума, а краката ми се пързалиха по камъка. Чух вик — бяха ме открили. Кучетата уверено напредваха. С последни усилия се покатерих на оградата, като се задъхвах. Прехвърлих се от другата страна и тупнах тежко. След миг чух кучетата да лаят точно от мястото, където бях допреди малко.

Поех си дъх и се затичах покрай стената към боровата гора. В дясната ръка държах пистолет и очаквах първата среща с охраната. И наистина, на десетина метра от югоизточната страна се появи друг патрул. С крясък дадох седем или осем изстрела, без да спирам. Опитаха се да отстъпят, но аз продължих да стрелям, докато изпразних целия пълнител. Охраната лежеше на куп, облята в боя.

— Много добре! — чух да казват, щом минах покрай тях.

Мушнах се в гората, като държах фенерчето в свободната ръка и го запалих. Струваше ми се, че сърцето ми ще се пръсне, и разбрах, че бе наложително да спра и да почина, но трябваше най-напред да се отдалеча малко от дипломатическия комплекс. Въпреки че не ми се искаше да използвам светлина, няхах друг избор. Иначе след секунда щях да се блъсна в някое дърво.

Изминах тридесетина метра и спрях. Смъкнах се до дънера на едно дърво и угасих фенерчето. Никога през живота ми не се бях задъхвала така, а пулсът ми биеше в гърдите и гърлото, като пневматичен чук. Замаяна заредих пистолета и се чудех кога ще трябва пак да стана.

Няхах много време за чудене. Отново дочух далечен лай и интуитивно разбрах, че бяха насъскали кучетата по моите следи.

Залитайки, се изправих и продължих. Кучетата трябваше да бъдат с каишки, така че щяха да се движат с бързината на преследвачите ми. Отново запалих фенерчето, като се промъквах покрай дънерите. Имах още няколко минути, преди да попаднат на следите ми — достатъчно време да се отърва от тях, ако направех всичко както трябва.

На около триста метра течеше поток близо метър широк. Скочих в него и тръгнах нагоре по течението, като краката ми се смразиха от ледената вода. След като изминах няколкостотин метра, изскочих на брега и продължих през гората. Сега търсех дърво, на което да се покатеря, а за щастие в една борова гора такива има в изобилие.

След пет минути вече бях кацнала на върха на една огромна борика. Все още чувах лай в далечината и дори виждах проблясъци от фенерчета; но моите преследвачи, ако въобще бяха попаднали на следите ми, като че ли ги бяха загубили при потока. Докато чаках и си оправях дишането, те се насочиха към дипломатическия комплекс. Бяха се отказали.

Въздъгнах с облекчение и дори си поплаках малко. Бях напълно изтощена и психически изцедена. Погледнах часовника си — 22.20 часа. Трябваше да измина още няколко километра, а разполагах с по-малко от четири часа, за да го направя. Слязох от дървото и извадих компаса и фенерчето. Време бе да тръгвам.

Движех се механично, като поставях единия крак пред другия по навик. Бях плувнала в пот и сега тялото ми бе студено и влажно от мразовития нощен въздух. Не мислех за нищо конкретно и вече бях загубила усещането за време. Главата ми бе празна. Можех единствено послушно да вървя и да се надявам, че ще стигна до лагера.

Беше 5 часа сутринта, когато най-после стигнах до планинската пътека през Кеумсунг. Краката ми и най-вече коленете и глезените пулсираха от болка и започваше да ме тресе. Продължих да влача крака, спуснах се надолу по пътеката и влязох в двора. Вече почти ридаех от облекчение и единственото ми желание бе да се пъкна в леглото и да спя ден-два. Отворих вратата на къщата и като се препъвах, влязох.

Рае Хонг и Миюнг ме чакаха вътре и дремеха на дивана. Стреснаха се и се събудиха, когато влязох и широко отвориха очи в очакване.

Ден по-късно, когато бяха анализирани всички доклади, бе взето решение да ми дадат 98 точки за практическия изпит, една от най-високите бележки, която някога някой беше получавал. Единственото нещо, което ми беше попречило да получа отличен, бе необходимостта да застрелям толкова много хора от охраната и всеобщата бъркотия, която бях предизвикала.

Но тогава можех само да повтарям, като робот думите, врязали се по някакъв начин в мозъка ми няколко часа по-рано:

— Ок Хуа, изминала си половината път до финала! Когато видиш инспектор Рае Хонг сутринта, трябва да повториш възможно най-точно тези думи. Успех!

Последното, което видях, докато падах на земята и преди да изгубя съзнание, бе усмивката на Рае Хонг.

ГЛАВА V

За да проверят уменията ми на международен таен агент, в годините след вербуването ми за таен агент и преди взривяването на полет №858, ми възложиха две важни задачи.

През юли 1984 г., вече експерт по въоръжени и невъоръжени схватки, бях посетена един ден от специалния агент Чунг, който пристигна рано сутринта в черния си мерцедес. Беше неделя, бях свободна и си почивах в библиотеката с 26-ти том от избраните съчинения на Ким Ир Сен. Чунг бе въведен от Ул Чи, а аз бях така изненадана от неочакваната му поява, че буквално скочих от стола.

— Другарко Ок Хуа — започна той дружелюбно, като ми подаде ръка, — радвам се да ви видя отново. Чух, че добре се представяте напоследък.

— Благодаря — казах аз и стиснах ръката му.

— Искам да си стегнете куфара за петнадесет минути — продължи той. — Само някои дрехи, нищо друго. Ще се видим отвън, като се пригответе.

— Разбира се — казах аз, като се опитвах неумело да прикрия уплахата и изненадата си, — идвам.

Не след дълго мерцедесът вече пъплеше по планинския път. Чунг от учтивост ми зададе няколко въпроса за моите успехи, но и дума не обели за това къде отиваме и защо. Чудех се дали не ме гонят от лагера, за да ме депортират — напълно оправдан страх за всеки кореец, внезапно посетен от висш партийен функционер. Независимо от съдържаното си поведение, Чунг изглеждаше в добро настроение и аз започнах да се съмнявам, че ме арестуват.

Стигнахме до разузнавателната централа и ме въведоха в кабинета на Куанг — шеф на отдел. Той бе висок млад мъж, преждевременно оплешивял, който носеше тъмни очила, независимо от факта, че не беше на открито. Освен това в кабинета присъстваше и нисък възрастен човек с въздълга бяла коса и лице, наподобяващо

смачкан пергамент. И двамата станаха прави, щом влязохме, но старецът явно го направи с усилие.

Началник-отдел Куанг ми го представи:

— Ким Сеунг Ир — един от най-видните тайни агенти в историята на външното разузнаване. Отнасяйте се към него като към родния си дядо, Ок Хуа. Доста време ще прекарвате заедно.

След като всички се настанихме, Куанг започна да разяснява причината за тази среща.

— Г-н Ким, г-це Ким, през следващия месец и нещо ще пътувате в чужбина. За теб, Ок Хуа, целта ще бъде натрупване на практически опит. Ще обиколите много градове в Азия и Европа. Искам да натрупаш опит, като се придвижвате от страна в страна под прикритие. Време е да влезеш в досег с друга цивилизация и искам да си водиш подробни бележки по време на пътуването. Ще имаш прекрасната възможност да докажеш, че можем да ти възлагаме строго секретни мисии в бъдеще.

Ще пътувате като баща и дъщеря — японци. И двамата владеете отлично езика и легендата на японски туристи ще ви осигури отлично прикритие, докато се придвижвате из Европа. Ще посетите Москва, Будапеща, Виена, Копенхаген, Франкфурт, Цюрих, Женева, Париж, Макао, Гуангджоу и Пекин. В комунистическите страни ще използвате севернокорейски дипломатически паспорти, но на Запад ще пътувате с фалшиви японски паспорти на името на Шиничи и Маюми Хачия. Шиничи ще се представя за вицепрезидент на „Охой транспортейшън“, а Маюми за завършила женския колеж в Яояма, специалност битова техника. Подробности ще намерите в досиетата, които ще ви дадем, но засега това е основното.

— Ок Хуа, трябва да спомена, че на последния етап от пътуването ще бъдеш сама. Когато напуснете Европа на път за Китай, Сеунг Ир ще поостане ден-два и сам ще отлети за Сеул по свои дела. Пътуването ти до Китай ще бъде хем за развлечение, хем за заблуда, ако някой ви следи. Освен това по този начин ще преценим дали можем да ти се доверяваме занапред при самостоятелните ти пътувания.

Слушах думите му и ме обземаше все по-голяма възбуда. Най-после, след години обучение, което ми се струваше безкрайно, щях наистина да работя! В Кеумсунг имаше стажант-агенти, които чакаха

по 10–15 години, докато ги изпратят с първата им задача, а аз бях чакала само четири. Естествено, бях зашеметена, притеснена и почувствах цялата тежест на голямата отговорност, която поемах. Моето първо и последно пътуване в чужбина бе това до Куба, а повечето севернокорейци никога не напускаха страната си. Всичко, което бе свързано с пътуването — летища, хотели, обмяна на валута — ми изглеждаше непосилно. Да оставим настрана факта, че щяхме да влезем нелегално в западни страни като вражески шпиони.

Изминаха няколко дни, докато всички детайли по пътуването бяха изгладени, през които изучавах японски модни списания и филми, за да изглеждат дрехите, гримът и обноските ми напълно автентични. Освен това трябваше да изчета няколко туристически пътеводителя. Усвояването на тази информация ми придаде чувство за сигурност и съвършенство. Усещах, че съм на път да стана перфектен шпионин като легендарните агенти на КГБ и Северна Корея, за които знаехме от филмите. Преливах от гордост. Докато повечето жени на моята възраст можеха само да мечтаят да станат добри домакини, аз щях да обикалям света. И понятие си няхах, че след няколко години щях да разсъждавам по съвършено различен начин.

Сега европейската част от пътуването ми изглежда обвита в мъгла. Какво бе впечатлението ми от първото съприкосновение с капиталистическите страни? Бях шокирана от факта, че градовете като цяло бяха чисти и обслужването бе добро. Най-много бях шокирана, разбира, се от изобилието и разнообразието от стоки в магазините. Въпреки че луксозните неща, като бижутата, бяха нещо съвършено непознато за мен, най-много ме порази разнообразието от хранителни продукти. Имаше толкова много храна!

Честно казано, обаче, запазих непокътнато вгълпеното си убеждение, че европейските градове са корумпирани, развратни и като цяло по-низши. В Париж и Копенхаген бях отвратена от изобилието на порнографски магазини и често срещаните проститутки. В Швейцария бях отвратена от позорството на абсурдно богатите хора — палта от норки, мерцедеси и диамантени обеци. Но мен 22 години ме бяха възпитавали, че всичко свързано със Запада е лошо, така че гледах на този свят през добре програмирани очи.

Другото, което ми попречи да оценя тези градове, бе прикритието ни. Пътуването в чужбина само по себе си бе странно и

объркващо, дори смущаващо, но аз през цялото време трябваше да играя роля, да се представям за някой друг. Въпреки че заедно със Сеун Ир посетихме всички големи туристически обекти, което бе необходимо, за да подсигурием прикритието си, не успях да свикна да не се стряскам от появата на полицаи. Особено изнервящо бе масовото присъствие на японски туристи, някои от които се опитваха да завържат разговор с нас. Така че през цялото пътуване бях под напрежение.

Обаче не можех да не забележа красотата на Европа. Швейцария накара дъха ми да спре. Влюбих се в Алпите в момента, в който ги видях, а хотелът ни до Женевското езеро като че ли бе взет от пощенска картичка. Спомням си срещата с индийски туристи близо до хотела, които опипваха снега с почуда, защото никога преди това не бяха виждали подобно нещо.

Бяха ни дали десет хиляди долара за разходи, а от нас се очакваше да донесем подаръци в Северна Корея за началник-отделите и за Вожда. Това, както разбрах, бе обичайна практика сред тайните агенти, които по този начин изказваха благодарността си, че са били изпратени в чужбина. Според западните стандарти подаръците бяха незначителни — предимно практични вещи, като например химикалки или запалки, които бяха дефицитни в Северна Корея. Не ни бе позволено да харчим пари за лични нужди, освен необходимото за изпълнение на задачата, но г-н Ким си купи скъп позлатен часовник. Часовниците бяха ценна придобивка в Северна Корея и притежателите им бяха хора на почит. По-късно Ким ми каза, че семейството му смятало това за най-ценната покупка, правена някога от него.

Аз самата имах желание да си купя малка статуетка на русалка в Женева, но тъй като тя бе гола, знаех, че няма да мога да я занеса до Пхенян. Вместо това си купих колие със златен кръст. Символът не означаваше нищо за мен, но Сеунг Ир, въпреки че не каза нищо, се намръщи, когато го видя на врата ми. По-странното бе, че шефът Куанг ме похвали за него при завръщането ми. Сметна го за идеално прикритие. Аз, разбира се, премълчах факта, че го бях купила само за удоволствие.

Трябва да призная, че „професионализмът“ ми на таен агент, ако въобще притежавах такъв, поизбледня в Швейцария. Пейзажът ми подежда като приказка и не ми се тръгваше.

В Париж трябваше да се разделим с Ким, но прекарахме няколко дни заедно, маскирани като туристи. В Париж ме впечатлиха доста неща, особено елегантността на жените. С учудване открих, че жените на средна възраст се обличаха също така смело, както и двадесетгодишните. Бях впечатлена, освен това от величествените сгради. Приятните усещания бяха обаче помрачени, когато един мотоциклетист ми открадна чантата, докато пресичах улицата. Или пък когато един шофьор на такси ни измами с близо 100 долара поради нашето незнание.

Сеунг Ир се държа като истински джентълмен през цялото пътуване. Въпреки че наемахме обща стая, той нито веднъж не ми се пусна и не ме закачи. Преди пътуването тази мисъл ме притесняваше и бях решена да употребя познанията си по бойни изкуства, за да го просна в несвят при първия намек. Сеунг Ир бе агент-ветеран, но беше стар и бях сигурна, че ще се справя, ако се наложи. Противно на всичките ми страхове, той се държа като истински баща. За мен бе голямо облекчение, че при първата ми задача бях в компанията на изискан и опитен разузнавач, който можеше да ми вдъхне увереност, когато започнех да се съмнявам в убедителността на прикритието ни. Той много пъти бе посещавал Европа и притежаваше самообладание, което се придобива само с опит.

Въпреки че бяхме предупредени да не споделяме нищо за миналото си, бе невъзможно да не научим по нещо един за друг. Сеунг Ир бе женен, имаше няколко големи деца и вече не помнеше откога работи в разузнаването. При предишни задачи бе обиколил целия свят, дори Америка. Усетих, че под крехкия, но суров външен вид, се крие добър човек, въпреки че вероятно бе убил доста хора в борбата за комунизъм. Беше към седемдесетте и имаше хронични стомашни болки. Струва ми се, че след време взаимната загриженост надхвърли професионалните ни задължения. Комай започнахме да се притесняваме един за друг, сякаш бяхме членове на едно семейство.

Когато дойде време да напусна Париж и да замина за Макао, Ким ме изпрати до летище „Де Гол“. Въпреки че ме беше страх да остана насаме, опитах се това да не личи. Не ми се искаше при завръщането ни Ким да споменава в доклада си за разсополивила се млада жена.

— Внимавай, Ок Хуа — каза той, като приближихме паспортната проверка, където той не можеше да ме придружи. — Агент Чунг ще те

посрещне в Макао и ще ти помогне да продължиш до Гуангджоу. Кажу ми, че ще се срещнем с него на 26 септември.

— Успех, Сеунг Ир — му рекох, като го прегърнах, — ще се видим ли пак?

Той се засмя.

— Трябва да се пенсионирам, но въпреки това, надявам се, че ще се срещнем.

Естествено след известно време отново се събрахме заедно, но вече за задача с далеч по-смъртоносни последствия.

Години по-късно разбрах, че след като ме изпрати, Ким Сеунг Ир бил на косъм от смъртта в Южна Корея. Свръзката му в Сеул била нападната минути преди определената им среща. Агентът успял да се вмъкне в един фризьорски салон, докато южнокорейската полиция и контраразузнаването го следвали по петите, и се застрелял, преди да го хванат. Естествено Сеунг Ир веднага напуснал Сеул, миг преди властите да затворят основните пътища, водещи извън града. Явно южнокорейците са разбрали за него и в Пхенянь се вдигна много шум за това дали няма внедрен чужд агент във външното разузнаване.

Междувременно в Макао аз не знаех нищо за това и се опитах да изпълня собствената си задача. Агентът Чунг ме посрещна на летището и през следващите няколко дни ме развеждаше, за да ми покаже острова. Спомена, че по-късно мога да бъда изпратена в Макао, ако всичко върви добре, затова внимателно да наблюдавам обстановката. Това бе една капиталистическа Мека, като Хонконг примерно, пълна с казина и скъпи хотели, но тъй като все пак бе в Азия, стори ми се по-близка от Европа.

Истинските ми страхове започнаха, след като Чунг ме настани във влака за Гуангджоу. През следващата седмица трябваше изцяло да разчитам на себе си.

За щастие Китай не ми бе така чужд, както предполагам. В края на краищата това бе съседна страна, при това комунистическа. Беше ми любопитно да наблюдавам как живеят обикновените китайци и открих с изненада и огорчение, че живееха по-добре от севернокорейците. Струваше ми се, че Родината бе най-бедната страна в света. В Китай поне магазините бяха заредени догоре, ресторантите бяха евтини, а обслужването — добро.

Прекарах два дни в Гуангджоу, след което продължих към Пекин. Той бе пренаселен град, в който основният транспорт бе колелото. Май имаше милиони велосипеди. Отново обърнах внимание на стандарта на живота и въпреки че не бе така висок, както в Европа, все пак беше много по-добър от този в Пхенянь. Имаше по-голямо изобилие от храна, а по-дребните луксозни стоки можеха лесно да се намерят на черния пазар. Срамувах се заради моята страна.

При напускането на Пекин купих някои подаръци за началниците от безмитния магазин на гарата — пет кутии с билки в шишенца, две бутилки коняк и една кутия моливи. Започнах да си мисля, че живея в странна държава.

Може би най-показателното от европейското ми пътуване бе докладът, който трябваше да представя пред началниците, но сега, когато се сещам за него, ми изглежда доста абсурден:

„Пътуването ми из капиталистическите страни в Европа само затвърди познанията ми за тях отпреди. Напълно е вярно, че само шепя хора живеят добре, а обикновените граждани водят отвратителен живот. Бе истински ад.

За разлика от бляскавите улици и ярките неоновни светлини съществуват и покрайнини, в които хората живеят като животни.

Видях пищни ресторанти, посещавани само от капиталистически свине, които смучат кръвта и потта на масите. Видът на кучетата им, облечени по-добре и от обикновените хора, е тъжно и отвращаващо отражение на пропадналото им общество.

Чувствам се горда, че гражданите на Северна Корея живеят, работят и учат на равни начала и не се налага да се притесняват за всекидневните си нужди. Решимостта ми да отдам живота си за социалистическата идея и да я защитавам от нашите врагове е по-твърда, откогато и да било.

За мен е чест и гордост да служа на Великия Вожд по предназначения ми път и съм безкрайно благодарна, че съм

родена в Северна Корея.“

Освен това от мен се искаше писмена оценка на собственото си представяне, както и на това на Ким Сеунг Ир. По време на задача от агентите се изискваше да наблюдават партньорите си също толкова внимателно, колкото и всичко останало наоколо, и би било немислимо да не включва доста самокритика за съвместните ни действия с Ким Сеунг.

Естествено, с труд намирах думите.

ГЛАВА VI

След всяко пътуване в чужбина агентите преминават тримесечен идеологически курс за затвърждаване на верността им към социалистическите идеали. За голямо мое учудване не успях изцяло да осъдя или забравя тънещите в разкош и безгрижие общества, които бях оставила в Европа. Спомените за добре заредените магазини и хубаво облечените хора непрекъснато ме преследваха.

Сук Хий ми завиждаше за задачата, но бе щастлива, че ме вижда отново. Скоро захванахме приятелски разговор и аз също се зарадвах, че съм се върнала при нея. Не трябваше да разговарям с никого за пътуването, но не можех да не спомена поне къде съм била.

Сега трябваше да започна да изучавам китайски, тъй като бе въведено ново изискване и всеки разузнавач трябваше да владее три чужди езика. Няколко месеца по-късно на нас със Сук Хий ни казаха, че ще бъдем прехвърлени в Гуангджоу, за да усвоим езика по-добре, след което ще прекараме шест месеца в Макао. Бяхме щастливи, че ще пътуваме в чужбина, още повече че този път щяхме да бъдем заедно.

В Гуангджоу отседнахме в дома на агент Парк Чанг Рае, който ни помагаше да преодолеем трудностите на кантонското наречие и на приобщаването ни към китайското общество. Беше изключително горещо — 40 градуса — а улиците бяха препълнени с хора. Всяка събота Чанг Рае правеше преглед на извършената през седмицата работа, за да е сигурен в нашия напредък.

Това бе хубава година. Разполагахме с известна лична свобода, домакинът ни бе мил и човечен и имахме много възможности да се срещаме с интересни хора. За пръв път се оправяхме съвсем сами. Сближихме се още повече със Сук Хий и си говорехме по-открито за детството си, отколкото началниците ни разрешаваха.

Сук Хий искаше да се ожени някой ден. Аз самата бях раздвоена по отношение на брака и не бях мислила много по въпроса, тъй като Партията бе на първо място. Но от друга страна напредвах в кариерата по-бързо от нея. Сук Хий бе умна, но не изключително. Явно добрият

й външен вид е бил решаващ при привличането ѝ за работа в разузнаването. Тя беше по-голяма домошарка от мен и мечтаеше за деца и дом. Често съвсем не дискретно критикуваше Северна Корея.

— Дори в Китай живеят далеч по-добре от нас — оплака ми се тя една вечер, докато лежахме в леглата, плувнали в пот от лятната влага. — Как беше в Европа? Моля те, Ок Хуа, кажи ми?

— Знаеш, че не бива.

— Е, хайде де. Кой ще разбере.

Замислих се за момент, като се разкъсвах вътрешно.

— Ами не е идеално на Запад, съвсем не е. Имат неща, за които не може и да се помисли в Северна Корея — проститутки, грабежи, убийства, просяци по улиците. И все пак ми липсва. Но какъв смисъл има да говорим за това? Нали сме вързани тук.

— Ако някога ме изпратят в Европа, ще избягам! — каза тя.

Шашнах се.

— Сук Хий!

— Наистина. Чувала съм разни истории, Ок Хуа. Имали десет пъти повече храна, всички притежавали коли и можели да си избират професията.

Почувствах се объркана и ядосана. Не знаех какво да кажа. Това, което казваше, бе вярно, но нямаше смисъл да я насърчавам.

— Искам да се оженя за европейец — за предпочитане блондин. Искам собствен дом. Не искам да съм богата. Само искам да съм свободна.

Изблиците ѝ ме караха да се тревожа за нея.

— Виж Сук Хий, истината е, че ние живеем в страна, която все още се развива. Един ден севернокорейците ще се радват на всички тези удобства, само че всеки ще притежава дял, не само богатите. Както и да е, внимавай какво говориш. Ако някой партиен функционер чуе приказките ти, сигурно ще те очистят.

Каквото и да преживяхме по време на обучението си в Китай, не бяхме подготвени за Макао.

Там ние живеехме сами в капиталистическо общество. Разполагахме с апартамент и с паричен влог в банка. Плащахме сметки и пазарувахме. Посещавахме нощни барове, за да попием местната култура. Всичко бе зашеметяващо и ново за нас. И много забавно.

Не бях научила почти нищо по време на първото си кратко посещение в Макао, но скоро придобих усет за ежедневието му. Не се сприятелявахме, защото заповедите ни бяха да не се сближаваме с други хора. Не бяхме туристи, а изпълнявахме задача. Наредено ни бе да се упражняваме по кантонско наречие и да се усъвършенстваме в представянето си за китайски граждани. Много вероятно бе други севернокорейски агенти да ни следят от време на време, така че бяхме винаги нащрек.

Това изискваше огромна самодисциплина, която понякога ни липсваше. В нощните клубове Сук Хий прекарваше по-голямата част от времето на дансинга с местни бизнесмени и обикновено ми се налагаше да я измъквам оттам. Често ми правеха предложения, но тъй като бях много срамежлива, никога не знаех как да реагирам.

Една нощ танцувах с богат финансов магнат от Хонконг, който явно искаше да се опознаем по-отблизо. Беше към четиридесетте, облечен в скъп костюм, и си разменяхме традиционните любезности — откъде съм, с какво се занимавам и така нататък. Усетих, че започвам да губя почва под краката си. Загубих дар-слово. Инстинктивно сграбчих Сук Хий, която танцуваше предизвикателно наблизо с един европеец, и я повлякох навън.

— Какво правиш? — кресна тя и си издърпа ръката, като излязохме навън.

— Сук Хий, не издържам! Как можем да се правим на местни, след като не можем да... бъдем с тях?

— Нима, Ок Хуа? — каза тя с ирония. — Странно е да го чуя от теб, нали винаги си била отличничка?

— Всичко тук е толкова различно. Не зная за какво да си говоря с мъжете.

— Трябва да кажеш: ожени се за мен, скъпи, и ме отведи оттук. Още минутка с онзи австриец и щях да направя точно това.

Погледнах я втрещена, още повече че бях склонна да се съглася с нея.

— Наистина ли?

Сук Хий затърси цигарите си. През последните няколко седмици се беше пристрастила към тях. Всмукна неуверено дим и рече:

— Точно така, по дяволите!

Естествено срещите ми не водеха до нищо, въпреки че все повече се увличах от тази динамична капиталистическа култура. Може би за мое добро скоро ни отзоваха в Пхенянь.

При завръщането ни ми разрешиха да посетя семейството си. Бях купила транзистор за малкия си брат Бум Су и някои други подаръци за останалите. Когато пристигнах обаче вкъщи, настроението там бе мрачно.

Бум Су бе починал.

Когато мама ми каза новината, изпуснах радиото и избухнах в плач. Затичах се и я прегърнах. Горкичкият Бум Су! Бе такъв добър брат, винаги засмян и весел. Рак на кожата го бе отнесъл на 15 години. Въпреки че родителите ми бяха подготвени за случилото се от известно време, това ги покрусил. По време на престоя ми у дома баща ми ме отбягваше, но както скоро разбрах, не защото ми бе сърдит.

Бяха изминали почти две години от последното ми посещение и през това време сестра ми Хюн Ок се бе омъжила за екскурзовод в Бюрото по туризъм. Усетих разочарованието на майка ми от това, че аз не бях сключила брак първа. Освен това разбрах, че все повече се отдалечавам от семейството си. Беше ми забранено да разговарям за обучението и работата си, така че имаше известно напрежение, защото не знаех какво да кажа. А за толкова неща искахме да си споделяме! Вместо това все повече се отчуждавахме.

Въпреки това бях напълно неподготвена за поведението на татко при пристигането на специалния агент Чунг няколко дни по-късно. Когато мама му отвори вратата, за да влезе, баща ми прекоси стаята, стисна Чунг за врата и го залепи за стената.

— Кога, по дяволите, ще ми върнете дъщерята? — изкрещя той, а сълзите се стичаха по бузите му. — Кога!?

— Татко — извиках изплашена и ужасена, убедена, че на всяка цена трябва да го спра — пусни го!

Поведението му можеше да изправи всички ни пред наказателната рота!

Баща ми разхлаби хватката. Чунг изглеждаше смутен и пророни, че ще ме чака в колата.

— Татко? — казах аз.

— Вън! — изкрещя той и ме бутна към вратата. — Ти не си ми вече дъщеря. Ти им принадлежиш. Върви си! Върни се при тях!

ГЛАВА VII

През цялата следваща седмица не можах да се съсредоточа върху занятията. Вършех всичко механично и по време на дългите преходи често откривах, че губя ритъма. Съзнанието ми непрекъснато бе заето с моето семейство.

Естествено бях много разстроена от смъртта на Бум Су, но най-вече мислех за родителите си. Сърдех се на баща си заради поведението му пред специалния агент Чунг, но дълбоко в себе си му съчувствах и знаех, че е прав. Семейството ни сега бе разпиляно, може би завинаги. Понеже ме обичаше, беше му трудно да свикне с мисълта, че ме губи.

Тази събота аз взех едно решение. Неделите бяха единственият ни свободен ден и ние можехме да ги прекарваме според желанията си. Нямаше бойна строева подготовка, уроци, проверки; ако успееш да убедиш Ул Чи да не докладва за отсъствието ми, можеха и да не забележат нищо.

Когато занятията за деня приключиха и над лагера се смрачи, потърсих Ул Чи в кухнята. Посрещна ме мило, както винаги. Тя беше най-приятната сред всички служители в лагера.

— Ул Чи, трябва да видя семейството си — казах ѝ аз. — Искам да тръгна днес по тъмно. Ще се върна утре вечер. Умолявам те, не ме издавай, като не се появя за закуска.

Тя ме погледна ужасена.

— С удоволствие ще запазя тайната ти, Ок Хуа, но началниците пак могат да разберат. Знаеш какво ще се случи, ако това стане.

Знаех, разбира се. Беше ни забранено да напускаме лагера когато и да било и ако забележеха отсъствието ми и докладваха за него, веднага щяха да ме пратят в трудов лагер на север до края на живота ми. Можеха дори да ме застрелят. А семейството ми щеше да сподели моята съдба.

Въпреки всичко трябваше да направя нещо. Можеха да минат години, преди да ми дадат отпуск отново. Не можех да понеса мисълта,

че родителите ми щяха да ме чакат през всичкото това време да изясним болезнените си отношения. Трябваше ми известно време, за да прозра всичко това, но сега бях убедена, че семейството ми е по-важно от Партията или правителството. В началото, когато Партията ме избра, бях изпълнена с гордост. Въпреки това, като се замислих за детството си, за годините, прекарани в Куба и Пхенянь, открих, че за мен няма нищо по-важно от семейството. Все още се гордеех, че Партията ме откри и бях готова да направя всичко за обединението на Корея. Но повече нямаше да пренебрегвам хората, които обичах.

— Нямам избор, Ул Чи. Брат ми почина и баща ми е покрусен. Трябва да го видя.

Тя въздъхна, а на лицето ѝ се изписа тревога. Тя не можеше да направи кой знае какво, за да ме защити и много щеше да зависи от случайността.

— Ако си убедена, че така ще е най-добре, върви — каза тя и взе ръката ми в своята. — Но, моля те, внимавай, Ок Хуа. Не искам да ти се случи нещо лошо.

Стиснах ръката ѝ и се отправих към стаята си. Съобщих намеренията си на Сук Хий и тя сподели същите страхове и резерви като Ул Чи.

— Слушай — рекох, — командирът рядко идва насам в неделя. Ако дойде, просто му кажи, че когато си станала сутринта, мен ме е нямало и не знаеш къде съм.

Тя кимна, но усетих, че не е убедена. Сигурно ѝ е минала мисълта, че и тя може да пострада, ако изпълня плана си. Седнах на нейното легло и сложих ръка на коляното ѝ. — Няма да ти направят нищо, Сук Хий — рекох с надежда, че думите ми звучат убедително. — Само кажи, че нищо не знаеш.

Тя извърна поглед за малко, въздъхна и усмихвайки се, ме погледна.

— Не се притеснявай, и дума няма да отроня.

— Благодаря ти.

Наведох се и я прегърнах, след което започнах да приготвям скромния си багаж. Тъй като щях да прекарам нощта в път, не ми бяха необходими много дрехи. И без друго не можех да си позволя да ми тежи раница. Облякох си най-тъмните дрехи, които имах, взех пари и

паспорт. Вързах си косата отзад, за да не ми пада на очите, и си сложих черната армейска шапка, като нахлупих козирката над очите.

Отидох до прозореца и погледнах навън. Беше свършено тъмно и нямаше смисъл да отлагам повече.

Сук Хий се изправи и ние се прегърнахме отново.

— Късмет — пожела ми тя при раздялата — и внимавай!

— Благодаря. Ще внимавам.

Усмихнах се, шмугнах се в коридора и изчезнах в нощта.

Пред входа на лагера имаше пост, който трябваше да избегна, като се промъкна през гората и после поема по пътя. Освен това трябваше да се изплъзна на пехотинците, които патрулираха в района на лагера. Тези мъже бяха въоръжени с автомати и разполагаха с големи черни кучета. С разтуптяно сърце навлязох в боровата гора, ограждаща долината, и тръгнах, според мен, в правилната посока.

За щастие в гората имаше малко растителност и земята бе покрита с мек килим от борови иглички. Нощта беше ясна и топла, луната бе преполовена, но съвсем малко светлина се процеждаше през дърветата. Беше тъмно като в рог и трябваше да се придвижвам от дънер до дънер пипнешком. С ирония си помислих, че най-сетне имаше полза от обучението ми през всичките тези години.

Лека-полека изминах стотина метра и стигнах до оградата в тази част на лагера. Сигурно бях приблизително на два километра от портала — достатъчно далеч, за да не привлече вниманието. Трябваше да се прехвърля през оградата, но горният ѝ край бе опасан с бодлива тел.

Погледнах нагоре. Очите ми вече бяха свикнали с тъмнината. Боровите клонки изглеждаха черни върху фона на красивото звездно небе. Най-близкото до мен дърво имаше ниски клони и аз се закатерих по тях, докато стигнах височината на оградата. След това запълзях по един клон, който не преминаваше отвъд, но бе достатъчно близко до нея, за да мога със скок да се озова от другата страна.

След като се протегнах, колкото можах, сграбчих клона над мен и се изправих. Бях на близо метър над бодливата тел, на същото разстояние встрани от нея и на четири метра от земята. Щеше да е доста голям скок за човек с моя ръст, но колкото и да ме беше страх, бях решена да го направя.

Поех си дълбоко въздух и скочих.

Прелетях на сантиметри от бодливата тел и се приземих твърдо на земята. Като се опитвах да не обръщам внимание на болките в краката, аз се претърколих и се огледах. В този момент чух стъпки и замръзнах.

Отвъд оградата се простираше голо поле с висока гъста трева и тук-там храсталак. Скрих се в клоните на един голям храст и зачаках, като почти не смеех да дишам.

След малко се появи човек, който шареше с фенерче по земята. До него вървеше огромно куче. Сигурно ме бе чул, когато скочих, защото беше насочил фенерчето към високата трева около мен. Когато ме наближи на няколко метра, той спря и разлюля светлината ветрилообразно. Прилепих се до земята и усетих, че лъчът преминава на сантиметри над мен. Сърцето ми щеше да се пръсне и само се молех кучето да не ме надуши.

Той остана там дълго време и знаех, че ако ме види, ще трябва да се бия с него, а може би и да го убия, ако види лицето ми. Така поне щях да се върна в лагера и да избегна незабавното наказание. Възможно бе командирът да припише смъртта му на нападение отвън.

Приготвих се, затаила дъх, и погледнах към силуета на около три метра от мен. Лицето му бе слабо осветено от разсеяната светлина на фенерчето и не можах да го позная. Бях готова да скоча отгоре му, като се надявах да го поваля, преди да ме е познал. Разбира се, оставаше кучето. Нямах и бегла представа какво щях да правя с него.

Но патрулът изведнъж тръгна към портала. Изчаках да изчезне от погледа ми и едва тогава въздъхнах с облекчение.

Когато се убедих, че се е отдалечил достатъчно, се изправих и прекосих полето. Потеглих в посока 45 градуса на североизток от оградата и очаквах скоро да изляза на пътя. Внимавах да не вдигам никакъв шум и бях благодарна на изрядното си обучение. В сравнение с живота в землянки с дни наред, това бе игра.

След петнадесет минути излязох на пътя. Скрита зад храстите, се огледах и в двете посоки, но нямаше никой. Излязох и поех по дългия път към магистралата за Пхенянь, която бе на двадесетина километра.

Поради сериозния тренинг, който имах, ми бе лесно да поддържам добро темпо. Захладя. Цареше пълна тишина. Тъмната грамада на планината се очертаваше на лунната светлина, а аз се надявах с цялото си същество да не срещна някой тигър. През дългите

години, прекарани по тренировъчни лагери, никога не бях срещала тигър на живо, но понякога по време на планинските преходи виждахме следите им в калта. Мълвеше се за някакъв селянин от селото до лагера, който една вечер излязъл в планината на разходка и един тигър го отмъкнал нанякъде.

Изминаха часове. Продължавах да вървя. В един момент чух мотор на кола, която ме приближаваше в гръб, и побързах да потърся укрытие. След миг покрай мен премина мерцедес, който вдигна облак прах след себе си. Изчаках червените стопове да изчезнат и едва тогава продължих.

Малко преди изгрев-слънце стигнах до магистралата за Пхенян. Небето бе придобило лилав оттенък, а въздухът изведнъж стана леден. Бях се изпотила и започнах да треперя. Когато излязох на главния път, продължих на юг. След два часа стигнах до покрайнините на някакъв град.

Вече бе светло и градът се събуждаше. Бръкнах в джоба си и извадих слънчеви очила. На открито трябваше да внимавам още повече.

На градския площад имаше автобусна спирка. Разбрах, че след час ще тръгне единственият рейс за Пхенян, който пристигаше там преди обед. В късния следобед потегляше обратно.

Зарадвах се, че мога да поседна, и дори задремах. Някои от жителите също чакаха рейса.

Най-накрая автобусът дойде и ние потеглихме към града. Покрай мен прелиташе вече познатият пейзаж, обработените ниви, боровите гори и планините.

Рейсът ме остави на няколко пресечки от новия апартамент на семейството ми. Бе едва 10 ч. сутринта, но аз имах само четири часа на разположение. Улиците бяха почти празни по това време и аз с облекчение установих, че няма кой да ме забележи.

Стигнах до блока и изкачих стъпалата до апартамента на семейството си. Почуках на вратата и изчаках.

Отвори майка ми и лицето ѝ веднага се изопна. Но тя бързо се съвзе и ме придърпа към себе си.

— Хюн Хий — промълви тя, като ме притискаше в обятията си — какво правиш тук? Къде е г-н Чунг? — Без да дочака отговора ми,

ме пусна и се отправи навътре да извика на баща ми и брат ми. — Нашата Хюн Хий се завърна.

Баща ми излезе от спалнята, в която спяха с майка. Лицето му изглеждаше уморено и измъчено, но щом ме видя, просветна.

Все едно не бе минало време от предишната ни среща. Изкрещях първите думи, които ми дойдоха наум:

— Къде сбърках?

Той се стъписа от гнева ми. Не издържа на погледа ми и се затътри към креслото. Като се настани, рече:

— Никъде не си сбъркала, Хюн Хий. Просто ми е трудно да приема новото ти амплоа и да превъзмогна чувствата си към теб.

В гласа му имаше много мъка и усетих как гневът ми се изпарява.

— Какво искаш да кажеш?

— Сега ти принадлежиш на Партията — отговори той, като най-после ме погледна в очите. — Чисто биологично, разбира се, ти си все още наша дъщеря и винаги ще си останеш такава в сърцата ни. Но би било глупаво да си затваряме очите пред факта, че на практика вече си дете на Партията, а не наше. — Той леко се засмя, като че ли това бе някаква шегичка. — Естествено аз и майката ти се гордеем, че Партията те е избрала, но страхувам се, това никак не облекчава душите ни. Ние те обичаме, Хюн Хий, а ще те виждаме все по-рядко през остатъка от живота си. Докато бяхме млади с майка ти, си мечтаехме да си намериш добър съпруг и да живееш наблизко, за да се радваме на внуците си. Това никога няма да се сбъдне. И тъй като Хюн Ок сега е вдовица и... — въздъхна той, — трудно е.

Сълзите потекоха по бузите ми. Срамувах се от предишния си гняв и отново се почувствах предател спрямо семейството си, защото бях постъпила в Партията. Сега като се връщам назад, не мога да не изпитвам негодувание срещу севернокорейските власти. За тях отделната личност бе нищо; всяка проява на човечност се жертваше в името на някакви абстрактни понятия като „социализъм“, „партия“, „общо благо“. Затова трябваше да се обръщаме един към друг с „другарю“ като първите марксисти и ленинци, та по този начин да избягваме всяка проява на интимност.

Това бе цената, която трябваше да платя. Сега бях привилегирован член на елита, член на Партията, мечтата на всеки

севернокореец. Все едно че бях свещеник — призванието бе високо, но и цената не бе ниска.

Прекарах следващите няколко часа със семейството си, като разглеждахме стари албуми и говорехме за бъдещето. Поне за момента бе немислимо да изляза от Партията, това само щеше да донесе позор на цялото семейство. Знаех обаче, че ще се затрия, ако трябва да прекарам остатъка от живота си в тренировъчен лагер; не бе нищо ново агент, извършил особено опасна мисия, да се оттегли и да му бъде позволено да се завърне при семейството си.

Както обикновено, майка ми сготви огромна вечеря. Настроението вкъщи се повдигна и баща ми като че ли си бе възвърнал нормалното състояние, но лицето на майка ми бе сериозно и аз чувствах, че на нея ѝ е още по-трудно да ме изпрати от баща ми.

Разделихме се със сълзи на очи и аз тръгнах към автобуса. Чувствах се емоционално съсипана, но и успокоена. Радвах се, че си отидох у дома. Нещата се бяха оправили, поне за момента.

В автобуса дремнах. Умората от предната нощ ме налегна. Когато най-после стигнахме до градчето близо до лагера, едва успях да се събудя, за да слеза. Краката ме боляха ужасно, но не можех да направя нищо друго, освен да продължа напред.

Докато вървах, се чудех дали са забелязали отсъствието ми през деня. Ако това бе така, трябваше вече да съм арестувана. От друга страна можеха да изчакат да се върна и тогава да ме арестуват без проблеми. В мрачно настроение продължих по пътя напук на болката. Ясното сутрешно небе се бе покрило с гъсти сиви облаци.

Привечер заваля дъжд и за минути подгизнах цялата. На два пъти чувах приближаващи се коли и трябваше да се крия в храстите край пътя. Голяма пришка на десния ми крак се пукна и всяка стъпка ми причиняваше чудовищна болка. Дъждът започнал като яростен порой, се бе превърнал в постоянен ръмеж. Знаех, че скоро няма да спре.

Към осем часа забелязах поста пред портала и кривнах от пътя в полето. Понеже небето беше още сиво, не се бе стъмнило съвсем и на места трябваше да пълзя из полето, за да не ме забележат. Земята се бе превърнала в тресавище и дрехите ми бяха целите в кал. Толкова бях изтощена, че се движех чисто механично, като местех ту единия, ту

другия крак. Мислех единствено за стаята си и горещата вана, която щях да си взема.

Наближавайки оградата, спрях и се огледах. В близост не се забелязваха никакви войници, така че се изправих и започнах да се катеря по оградата. Въобще не си дадох сметка, че наблизко няма дървета, които да ми помогнат при прескачането и ще трябва да си опитам късмета с бодливата тел. Като стигнах до края на оградата, хванах най-близкия до мен стълб, закривен навътре към лагера, и се закатерих, докато успях да стъпя на горната жица. Поех си дълбоко въздух и без да пускам стълба, се отблъснах с крака, изправих се на ръце, наклоних краката си към двора, като в същото време се отблъснах с ръце. Прелетях във въздуха над бодливата тел, но прекалих с изхвърлянето по време на салтото и се приземих на ръце и колене в една локва с дъждовна вода. Цяло чудо бе, че не се нараних, но мина доста време, докато се съвзема и събера сили да продължа.

Промъквах се през боровата гора в посока към светлините, проблясващи през дърветата, и скоро се добрах до крайните постройки на лагера. За щастие нямаше никого наоколо, притичах до входа на къщата и се вмъкнах вътре. Почувствах такова облекчение, че ми се искаше да викам и крещя.

Сук Хий четеше в спалнята и вдигна поглед, когато влязох. Веднага избухна в смях и запляска с ръце.

— Какво смешно има по дяволите? — изръмжах, като си свличах дрехите.

Тя сложи ръка на устата си, но продължи да се смее още по-високо.

— Ако можеш само да се видиш — изхлипа.

Вбесена отидох до огледалото, закачено на вратата и сама започнах да се хия. Бузите ми бяха в кал, косата ми се бе разпиляла по лицето изпод шапката.

— Слушай — казах аз, като свалях последните си дрехи и се увивах в хавлиената кърпа, — някой разбра ли за мен?

Тя престана да се смее, но усмивката не изчезна от лицето ѝ.

— Не се притеснявай, в безопасност си. Цял ден беше мъртвило. Е, как беше?

— Сук Хий, трудно ми е да ти обясня. Ами... тежи ми. Понякога се чудя какво въобще правя тук.

Стоях дълго във ваната и усещах как топлата вода прониква в порите ми. Умората и парата почти ме унесоха отново. Изправих се мързеливо, излязох от ваната и се избърсах. Върнах се в спалнята в унес и видях Сук Хий да се разхожда нервно с изопнато лице.

— Ок Хуа — каза тя при влизането ми, — върна се точно навреме. Специалният агент Чунг току-що пристигна и те чака в хола.

— Чунг ли? — промълвих, обзета от паника. — Да не е разбрал нещо?

— Не, не, няма такова нещо — рече тя. — Поне така ми се струва. Изглежда става дума за някаква задача. С него е дошъл един старец, казва се Ким Сеунг Ир.

— Ким Сеунг Ир?

Тя кимна.

— Хайде, обличай се. Казах им, че няма да се бавиш.

Мозъкът ми работеше трескаво, докато се пъхах в чисти дрехи, прокарах гребен през косите си и почти тичах към хола. Г-н Чунг седеше до масата в дъното на стаята и разговаряше с Ким Сеунг Ир. И двамата се изправиха при влизането ми.

— Ок Хуа — каза Чунг с усмивка, — спомняш си г-н Ким, нали? Поклоних се.

— Разбира се. Радвам се да те видя, Сеунг Ир. Моля, седнете.

Настанихме се удобно. Чунг порови в джоба си за цигари, предложи една на Ким и двамата запалиха.

— Добре — каза Чунг, като изпусна дим. — Несъмнено се чудиш защо сме тук в такава нощ. Не ми е разрешено да ти казвам нищо на този етап, но се чудя дали можеш да се приготвиш за път до петнадесет минути?

— За път? — казах аз с почуда. — Разбира се. Но закъде? За колко време?

— Нека започна с втория въпрос — прекъсна ме Чунг. — Трябва да опаковаш всичко, което притежаваш, защото по всяка вероятност няма повече да се връщаш тук.

За момент кръвта ми се смрази. Реших, че е разбрал за моята „волност“, както наричахме напускането на лагера без разрешение, и ме задържа по един много учтив начин. Но страховете ми се разсеяха при следващите му думи.

— Що се отнася до първия ти въпрос, ще отбележа само, че отиваме в главната квартира на разузнаването в Пхеняп. Ще ти бъде възложена задача.

ГЛАВА VIII

Мерцедесът се носеше плавно из празните улици на Пхенян. Продължаваше да вали и капките леко барабаняха по покрива на колата. По това време почти целият град спеше, а навън нямаше жива душа.

Рядко някой се обаждаше. Чунг седеше отпред при шофьора си, набит човек със сипаничаво лице и малки черни очички, който не обели дума, а чертите му бяха застинали във вечно навъсена гримаса. Аз седях отзад със стария Ким Сеунг Ир, който само рееше поглед навън, потънал в мислите си.

Най-накрая паркирахме в подземния гараж на разузнавателната централа. Нищо не отличаваше тази сграда от другите наоколо. За да използваме парадния вход, обаче, трябваше да преминем през малък вътрешен двор, наблюдаван посредством видеокамери, след което минахме през фойето, охранявано от две въоръжени лица.

Но тази нощ в гаража ми показаха една стълба, която водеше нагоре. Дори в този час тук бе пълно със служители; разузнаването е работа, която се върши денонощно. Чунг ни отведе до асансьор и ние влязохме вътре. Той натисна копчето за шестия етаж и се отпусна, а асансьорът запълзя нагоре.

— Предстои ти среща с много важен човек — каза той, докато наблюдаваше електронното табло, обозначаващо етажите. — Г-н Ким се е виждал с него няколко пъти, но за теб това ще бъде първа среща. Вярвам, ще направиш добро впечатление.

— Да, другарю — отговорих аз, като изгарях от любопитство да разбере каква ще бъде новата ми задача.

Стигнахме шестия етаж и излязохме. Чунг ни поведе по безинтересен коридор, боядисан в бяло, към една стая в дъното на коридора, където до едно бюро седеше охрана. Зад него имаше затворена врата. При влизането ни пазачите се изправиха и Чунг извади карта за самоличност. Охраната кимна, отвори вратата и ни направи жест да влезем.

Кабинетът бе обширен, в единия ъгъл имаше огромно бюро и малка масичка в другия. Нямаше прозорци и стаята се къпеше в прозрачна неонова светлина — като в лаборатория. Посрещна ни висок мъж на средна възраст, който се придвижваше грациозно, като котка, и аз реших, че има многогодишен опит като оперативен работник.

— Ок Хуа, Сеунг Ир, — каза Чунг — това е директорът и вие сте тук по негово искане.

Поклоних се на директора. Той размени няколко думи със Сеунг Ир, с когото явно се познаваха добре, след което ни покани да седнем около масичката. Агентът Чунг обаче тръгна към вратата.

— Успех, другари! — каза той. — Тази мисия е строго секретна и аз не трябва да зная за нея. Така че желая ви късмет.

И излезе.

Седнахме около масичката. Бавно и внимателно директорът извади пакет цигари от горния джоб на сакото си и предложи една на Сеунг Ир, който прие. След това предложи на мен, но аз отказах. Никога не съм била пушач. Освен това бях толкова нервна, че само исках да седна върху ръцете си, докато приключи тази среща.

Директорът запали своята цигара, после тази на Сеунг Ир и се облегна назад в стола.

— Другари — каза той, — първо ще започна с крайната цел. Вашата задача е да унищожите един южнокорейски самолет. — Последва пауза, за да възприемем думите му. Всичко в корема ми се обърна, но го гледах втренчено. — Може би ще ви е интересно да научите, че заповедта е подписана лично от Любимия Вожд Ким Чен Ир. Тоест написана е саморъчно.

Отново направи пауза, за да е сигурен, че сме усетили тежестта на казаното. Щях да падна от стола. Това, че Ким Чен Ир бе написал заповедта саморъчно, означаваше, че мисията е от изключително значение.

— Цялата тази мисия всъщност е идея на самия Любим Вожд — продължи директорът. — Бих могъл дори да добавя, че това е най-важната задача, предприемана някога от външното разузнаване. Бъдещето на цялата нация ще зависи от нея.

И така — трябва да унищожите южнокорейски самолет. Както знаете, в тази страна има сериозни безредици напоследък. Политическият климат там е по-взривоопасен откогато и да било от

войната насам. Преработват конституцията си и към края на годината ще се провеждат избори. Като взривим самолета, ние се надяваме да нажежим тази обстановка на хаос и в крайна сметка да провалим Олимпийските игри в Сеул. Другите страни няма да искат да рискуват живота на своите спортисти, опасявайки се, че полетите ще бъдат саботирани или че веднъж пристигнали в Сеул, спортистите ще бъдат изложени на терористични нападения.

Но това е само началото. Ако успеем да провалим провеждането на Олимпийските игри и задълбочим политическата нестабилност, съществува вероятност да обединим двете корейски държави. А както знаете, това е върховната цел на нашето поколение. Ако вие, другари, успеете в тази мисия, ще се превърнете в национални герои.

Не можех да повярвам на ушите си. Изпитвах смесица от чувства — възторг и ужас. Бях потресена, че ми се възлага такава задача. Трябва да си призная, че и за миг не си помислих за моралната страна на въпроса, за последствията от избиването на може би стотици хора, за личната или обществената драма от нравствена гледна точка. Този саботаж бе чисто техническа операция, стъпка към постигане на великата цел — обединението на Корея. Като се има пред вид обучението, на което бях подложена през целия си живот, едва ли можеше да се очаква да мисля по друг начин. Сега обаче се замислям дали носим по-малка отговорност за действията си, дори когато не съзнаваме какво вършим.

— В момента не е необходимо да се впускаме в подробности — продължи шефът, — но мога да ви запозная с плана в най-общи линии. От Пхенянь ще заминете за Москва, след това за Будапеща и Виена, където ще прекарате няколко дни в ролята на японци — баща и дъщеря по време на отпуска. След това ще продължите за Белград, където отново ще се преструвате на туристи. Наличието на толкова много печати от различни градове в паспортите ви ще спомогне за по-голяма достоверност на прикритието ви.

От Белград ще заминете за Багдад. Оттам ще излети и самолетът. На летището ще ви посрещнат двама оперативни работници, които ще ви доставят взрива, необходим за унищожаване на самолета. Преди излитането ще поставите бомбата в багажното отделение над главите си, като нагласите часовниковия механизъм да задейства след девет часа. Маршрутът на самолета е Абу Даби — Бангкок — Сеул. Ще

слезете в Абу Даби, като оставите бомбата на борда, и ще се прехвърлите на полета за Рим през Аман. От Рим ще се отправите обратно към Виена, където ще останете няколко дни в корейското посолство, преди да се завърнете в Пхенянь.

Поех си дълбоко въздух и погледнах Ким Сеунг Ир, който пък гледаше мен. Стори ми се, че видях в очите му спокойствие, което идва само с натрупания опит от много мисии и здрав разум, трупан с години. Почувствах се малко по-добре при мисълта, че той ще ми бъде партньор. В този миг ми се струваше, че двамата бихме сме справили с всичко.

— И още нещо — каза директорът, — поради строгата секретност и значението на мисията тя ще е последна за двама ви. След нея би било опасно да действате като оперативни работници, а освен това ще сте извършили най-великото дело за своята страна. Като герои ще се оттеглите и наслаждавате на всички удобства, които Партията може да ви осигури. А вие, Ок Хуа, ще можете да се завърнете при семейството си. — Той замълча и ме погледна странно по начин, който не успях да изтълкувам. — Нали точно това искате?

Издържах на погледа му. Искаше ми се да скоча от стола от радост, въпреки че бях малко притеснена от неговата прозорливост. Тази мисия, освен че беше най-голямата надежда за моята страна, бе и най-голямата надежда за мен самата. В този момент почувствах, че имам сили да извърша всичко. Испитвах неописуема гордост и чест, че бях избрана от нашия Велик Вожд за подобна мисия. Въпреки че имах съвсем мъглява представа как точно тази мисия ще доведе до обединението на Корея — и до ден-дневен не съм наясно с въпросния политически механизъм — приех всичко, което той каза, за чиста истина. С един удар щях да служа на Родината си и да възстановя семейството си.

— Можете да разчитате на нас, другарю директор! — отсякох уверено, като го гледах право в очите. — Няма да се посраим.

ГЛАВА ІХ

Понякога ми се струваше, че следващите дни се изнизваха с бързината на охлюв, въпреки че сега в съзнанието ми те се сливат в един кратък период от време. Бях нервна, напрегната, съсредоточавах се с усилие. В самолета за Москва преговарях за кой ли път плана на мисията, защото нямаше какво друго да правя. Докато кацнем, вече знаех наизуст всяка стъпка от дългия ни маршрут:

Цел: Да се унищожи полет № 858 на Корейските авиолинии, който излита на 29 ноември от Багдад за Сеул през Абу Даби и Бангкок.

Оперативна група: Ръководител — специален агент Ким Сеунг Ир; помощник — агент Ким Ок Хуа.

Подпомагаща група: Ръководител — специален агент Чой Джунг Су; помощник — агент Чой Хонг-Нарк.

Бойни указания: Излитане от летище Сунан, Пхенян, в 8.30 ч. на 12 ноември, 1987 г. за Москва. Престой в Москва — в севернокорейското посолство за две нощи. Закупуване на два билета от „Аерофлот“ за самолета от Москва за Будапеща, който излита в 9.00 ч. на 15 ноември.

15 ноември: Излитане от Москва за Будапеща, пристигане в 11.04 ч. Престой в Будапеща — четири денонощия в тайна квартира на външното разузнаване и отпътуване за Виена, като се влезе без паспорти с помощта на местни оперативни работници. Във Виена оперативната група ще отседне в хотел „Ампак“ и ще бъде потърсена с парола „Накаяма“. При престоя си във Виена оперативната група ще използва японски паспорти за самоличност и ще закупи два чифта билети:

1. Първият чифт — за маршрута Виена — Белград — Багдад — Абу Даби — Бангкок — Сеул.

2. Вторият чифт — за маршрута Виена — Белград — Багдад — Абу Даби — Бахрейн. Тези билети да се използват само в краен случай като прикритие.

Билети за връщане до Рим през Аман ще бъдат закупени допълнително в Абу Даби. След като първите билети бъдат закупени, оперативната група да се обади на специален агент Чой в Багдад. През останалото време оперативната група ще остане във Виена под прикритието на японски туристи.

24 ноември: Излитане от Виена в 11.00 ч. и пристигане в Белград в 14.00 часа. Престой — четири денонощия в хотел „Метрополитен“. Оперативната група отново ще използва версията за японски туристи.

28 ноември: Излитане от Белград в 14.30 ч. и пристигане в Багдад в 20.30 часа. Оперативната група изчаква полет № 858 на Корейските авиолинии. През това време се среща с подпомагащата група и получава взрива, необходим за унищожаването на самолета. След срещата часовниковият механизъм на бомбата се настройва така, че да се задейства след девет часа, но това може да се промени, ако обстоятелствата го изискват. Бомбата да се нагласи от Ким Сеунг Ир. Ако по някакви причини той не може да го направи, работата да се свърши от Ким Ок Хуа.

В 23.45 ч., след като се качат на полет № 858, агентите да поставят бомбата в багажното отделение над главите си. Оперативната група да напусне самолета в Абу Даби, като остави взрива в самолета. Ако бомбата бъде открита преди слизането, оперативната група да твърди, че не е тяхна.

29 ноември: В 02.50 ч. след пристигането си в Абу Даби агентите да се качат на полета за Рим през Аман. При пристигането си в Рим да отседнат за няколко дни в хотел като японски туристи.

1 декември: Излитане от Рим за Виена и укриване в корейското посолство за няколко дни, преди да се завърнат в Пхенянь с помощта на служители от посолството.

След като наизустих маршрута, се зачетох в упътването за настройване на бомбения механизъм:

Упътване за задействане на взривно устройство в радиотранзистор „Панасоник“, модел RF-082.

Настройване на часовниковия механизъм за задействане след девет часа:

1. Натиснете четирите копчета в долния край на часовниковия механизъм на взривното устройство.
2. Нагласете копчето за звънеца по средата на думата „радио“, за да се задейства девет часа след настройката.

Настройване на механизма за избухване по друго време:

1. Следвайте инструкциите, описани в точка 1 от предходното упътване.
2. Свърете часовника към часа в момента, като натиснете трите копчета под електронния часовник.
3. Натиснете копчето за брояча отдясно на електронния часовник.
4. Настройте го на желания час за задействане с помощта на трите копчета отдясно на електронния часовник.
5. Следвайте точка 2 от предходното упътване.

В самолета се намираше и друг таен агент от външното разузнаване, който в един момент ме повика със Сеунг Ир към носа на самолета и обсъдихме мисията в детайли. Тъй като летяхме с чартърен полет, самолетът беше почти празен и разполагаше с изискан салон до пилотската кабина с бар и видео.

Агентът се казваше Чеон и беше нисък, тантурест човек на петдесетина години, с рядка коса и смешен тик, от който изглеждаше вечно усмихнат. Няколко минути правихме преглед на маршрута, който току-що бях изчела. Тогава той ни обърна внимание върху един критичен момент, свързан с мисията, за който дотогава не ни бяха казали.

— Правителството разчита на вас напълно — рече Чеон. — Независимо от това не бива да изключваме вероятността от провал, колкото и малка да е тя. — Той извади две кутии „Марлборо“ и подаде едната на Сеунг Ир, а другата на мен. — Ще забележите, че в двата пакета има по една цигара белязана леко с черно мастило, филтрите на

тези цигари съдържат ампула с втечнена циановодородна киселина. Ако захапете ампулите, цианидът ще изтече, ще се изпари и ще бъде усвоен от кръвоносната ви система. Смъртта настъпва мигновено. — Чеон ни изгледа поотделно и ако се съдеше по тика му, всичко това бе една хубава шега. — Ако някой от вас бъде заловен, трябва да приеме отровата преди да са го разпитали. В крайна сметка тайната на тази мисия трябва да бъде запазена на всяка цена. Това ясно ли ви е?

Изведнъж започна да ми се повдига, като гледах маркираните цигари, криещи светкавична смърт. Ким Сеунг кимна на Чеон, който безчувствено продължи с инструктажа.

— Другари, давам ви десет хиляди щатски долара за разходи. Харчете ги разумно. Ти, Ок Хуа, ще отговаряш за финансовите въпроси, свързани с операцията. Дръж парите на сигурно място и ги обменяй според нуждите.

Той бръкна в дипломатическото си куфарче, което стоеше отворено на масата, и измъкна дебела пачка със стодоларови банкноти. С разтреперани ръце пое пакета и го сложих в чантата си.

— Най-накрая — каза Чеон, — искам Ок Хуа да внимава дали Ким Сеунг си взема редовно лекарството. — Той се усмихна топло и погледна стария боец. — Зная, че не ти харесва, Сеунг Ир, но не мога да разчитам само на теб. А си ни нужен здрав.

Ким повдигна рамене безучастно. Обърна се към мен и рече:

— Ок Хуа, би ли ни оставила насаме за малко?

— Разбира се — отговорих аз. Станах и отидох до мястото си. До мен започнаха да долитат отделни фрази от спор в салона. Доколкото можах да схвана, Сеунг Ир бе недоволен от маршрута.

— Глупости! — чух го да крещи. — Ще се озовем в центъра на кървави бойни действия. Иран и Ирак са все още във война и ще бъде невъзможно да се пренасят нелегално взривни вещества през летището в Багдад. Ако стане нещо, проблеми ще имаме не само ние с Ок Хуа. Цялата ни нация ще стане за смях. Това не го ли разбирате?

— Виж какво — озъби се Чеон, — аз изпълнявам заповеди. Ако не ти харесват, предлагам ти да се свържеш с директора.

— Глупаци! — промълви тихо Ким. — Обърнах внимание на това в щаба. Но всички там мислите със задниците си в случая.

След миг влезе сърдито при мен. Преди заминаването ни му бяха правили операция на стомаха. Говореше се, че е болен от рак. Лицето

му бе болезнено бледо и като вървеше, се олюляваше. Отиде към опашката на самолета и влезе в тоалетната, като тресна вратата.

Появи се Чеон. Седна до мен и каза тихо:

— Твоята най-важна задача по време на тази мисия, е да се грижиш за неговото здраве. Ако се случи нещо, ще трябва да поемеш нещата в свои ръце.

— Той вече има вид на човек, който всеки момент ще колабира — прошепнах аз.

— Това се дължи до известна степен на лекарствата — обясни ми той. — Другарят Ким може да живее още дълго, но напрежението от мисията вече започва да му се отразява. Това може само да влоши физическото му състояние. Грижи се за него, Ок Хуа. Той ще има нужда от теб.

Кимнах в знак на съгласие.

— Не се притеснявайте. Ще се справя. — Казах това с далеч по-голяма увереност, отколкото изпитвах в действителност.

Той ме измери с поглед, докато тикът играеше по лицето му, след това стана и се върна в салона. Ким се появи след малко още по-блед от обикновено и потъна в креслото от другата страна на пътеката.

— Тъпи идиоти — промърмори той, като се облегна назад и затвори очи.

Опитах се да заспя, но до края на полета така и не успях. Хванах се, че мислено се връщам в Пхенян преди полета, когато двамата с Ким дадохме тържествен обет за вярност в навечерието на официалния старт на мисията:

„Целият народ е преизпълнен със социалистическо вдъхновение. Наближава времето на социалистическата революция в Южна Корея и текаат най-отчаяните часове за нашите врагове. Преди да потеглим за тази мисия, ние се заклеваме, че:

При изпълнението на мисията нито за миг няма да забравим доверието, което Партията ни е гласувала, и грижите, които е положила за нас. Кълнем се да спазваме революционните закони и да си сътрудничим всеотдайно за успешния край на мисията.

Ще запазим неопетнено името на Любимия Вожд с цената на живота си.“

Аз и Ким трябваше да повторим тези думи и да се подпишем под документ със същото съдържание.

Отворих очи и го погледнах. Сякаш бе заспал — дишаше тежко с отворена уста. Изпитах нежност към него и непреодолимо желание да докосна бузата му.

Ким Сеунг имаше седем деца. Най-голямата му дъщеря бе над тридесетте и беше женена. През 1984 г. се бе пенсионира от разузнаването, но в началото на годината го бяха поканили да се върне. От много години страдаше от камъни в жлъчката, но по време на първата ни задача през 1984 г. изглеждаше добре здравословно. През последните няколко дни непрекъснато си спомняше с какво удоволствие е ходел за риба рано сутрин по време на пенсионерския си период край един язовир близо до дома му. Знаех, че също като мен жадуваше тази история да приключи, колкото се може по-скоро.

Замислих се за неочакваното си отпътуване от тренировъчния лагер. Опаковах се набързо и нямаше време за дълго сбогуване. Пожелах всичко най-хубаво на Сук Хий, като се надявах пак да я видя, и отидох да си взема сбогом с Ул Чи. Беше дошла в хола и най-напред задуши в прегръдка Сеунг Ир.

— Да се върнете живи и здрави! — каза тя със сълзи на очи. Обръщайки се към мен, тя дълго време ме гледа и каза:

— Дано да те очаква хубав живот, Ок Хуа. Ще ми липсваш.

Малко ме стреснаха тези думи.

— Ул Чи — рекох, — не заминавам завинаги!

Тя ме поведе обратно към кухнята и помоли мъжете да почакаят отвън. Когато останахме сами, ме прегърна и каза:

— Ок Хуа, предполагам, че щеше да ти е по-лесно, ако не беше толкова хубава. Но комбинацията от хубост и ум е била твърде привлекателна за тях, за да се откажат от теб. Надявам се някой ден да ти позволят да се установиш на едно място и да се омъжиш. — Тя се отдръпна и ме погледна в очите. — Няма да се видим вече. Късмет!

Сега и моите очи се напълниха със сълзи. Успях само безмълвно да кимна, преди да изляза. Знаех, че ако се забавя само за миг, напълно

ще загубя самообладание.

Но да се върнем към пътуването в самолета. Въздъгнах дълбоко. Толкова хубави хора бях срещала през годините! Усещах, че това удвоява силите ми за изпълнението на задачата. Имах чувството, че по този начин ще оправдая доверието им в мен. Струваше ми се, че целият ми живот, от раждането ми до този момент, зависеше единствено от новата ми мисия.

Следващите дни се нижеха убийствено бавно. Презаредихме посред нощ, някъде във вътрешността на СССР. Земята бе покрита със сняг и няколко светлинки, които блещукаха из града, само подсилваха усещането за пустота. Продължихме към Москва, където прекарахме един задъхан ден, преди да отлетим за Будапеща.

Будапеща, както и Москва, бе вече в очакване на зимата. Пристигнахме късно през нощта и открихме, че никой в посолството не бе уведомен за нашето пристигане. Явно мисията ни бе толкова поверителна, че само няколко души знаеха за нея. Ким позвъни в посолството и благодарение на специална парола се свърза с оперативен работник. Половин час по-късно пристигна шофьор от посолството, който трябваше да ни откара в тайната квартира. Там щяхме да прекараме следващите няколко дни. Човекът положи усилия, но накрая си призна, че е нов и не познава Будапеща много добре. Валеше слаб сняг и се лутахме из празните улици с часове, докато открием тайната квартира. Беше вече три часа сутринта и ние с Ким заспахме моментално.

Няколко дни, прекарани в Будапеща, бяха невероятна скука. Ким Сунг Ир бе твърде слаб и уморен, за да отидем където и да било. Тъй като все още не бяхме влезли в ролята си на туристи, нямаше нищо интересно за правене. Понякога се разхождах из квартала, за да добия представа за града, но времето бе ужасно и се чувствах потисната. Телевизията не беше изход, защото не разбирах нито дума от това, което говореха.

Агентът, който стопанисваше тайната квартира, бе мъж на средна възраст на име Чун. Имаше красива жена, която непрекъснато ни готвеше екзотични западни ястия. Прекарах повечето време в разговор

с нея, въпреки че бе невъзможно поради съображения за сигурност да си кажем нещо повече от общи приказки.

Основният проблем за решаване бе как да влезем в Австрия без визи. Трябваше да го сторим, за да не могат да ни проследят, макар че до този момент никой не ни беше обяснил как ще стане това. Тъй като началниците в Пхенян не бяха изготвили приемлив план за действие, специалният агент Чун трябваше да открие изход.

В деня преди планираното ни отпътуване, той излезе рано от къщи, като каза, че трябва да направи някои проучвания. Почувствал се по-добре, Ким предложи да разгледаме града и съпругата на Чун — Ляо, ни придружи. Ким настояваше да влизаме във всяко кафене по пътя с оправданието, че е жаден. Вбесена, аз му казах, че е трябвало да си носи шише с вода и че човек с неговите стомашни оплаквания не би трябвало въобще да пие кафе.

— Млъкни — тросна ми се той, — достатъчно дълго съм живял. Ще пия каквото си искам, преди да умра.

Скоро Ким се умори и се наложи да се върнем в тайната квартира. Чун бе вече там и тържествуващо ни съобщи, че е открил как да ни преведе в Австрия.

— Но за това ще мислим утре — каза той, — днес ще се почерпим със западна вечеря в хотел „Хилтън“.

По пътя за хотела поразгледах Будапеща. Въпреки че Унгария бе комунистическа страна от години, напоследък беше направен завой към капиталистически вид икономика благодарение на Перестройката. Имаше много повече храна, дрехи и луксозни стоки, отколкото в Северна Корея и може би най-невероятното ми преживяване бе посещението на битпазара. Направо загубих ума и дума от разнообразието на стоките, опипвах ги една след друга — само и само да се докосна до тях. Ким усети настроението ми и ми купи рокля, а аз копнеех да изпратя по една на мама и на Хюн Ок. Ляо сякаш прочете мислите ми и предложи да купи още една рокля и да изпрати двете обратно в Пхенян. Прегърнах я силно и започнах да си мечтая за деня, в който и Северна Корея щеше да постигне такъв жизнен стандарт.

Вечерята бе превъзходна, на такова ниво не се хранеха и висшите функционери в Северна Корея. Започнах да се забавлявам, както при първото ми посещение в Европа.

Следващият ден бе студен и дъждовен. Чун ни обясни, че лично ще ни преведе през австрийската граница със служебната кола, като използва дипломатическия си паспорт. По този начин имахме всички шансове да преминем границата без усложнения.

На път за границата пътувахме през селскостопански район и спряхме чак пред унгарския контролно-пропускателен пункт. Чун подаде на униформения служител трите паспорта, като постави собствения си най-отгоре и служителя ни направи знак да продължим. След малко достигнахме австрийския пропускателен пункт и след минути бяхме вече в Австрия.

Почувствах невероятно облекчение. Чун ни подаде японските паспорти, с които щяхме да пътуваме отсега нататък. Бях впечатлена от западните къщи покрай шосето. Бяха по-големи и изглеждаха помасивни от корейските. Пейзажът бе прекрасен, а аз все още помнех от първото си пътуване величествените Алпи.

С пристигането си във Виена отидохме в едно туристическо бюро и Ким влезе вътре, за да потвърди резервациите за хотел „Ампак“. Забави се повече от половин час и двамата с Чун започнахме да се тревожим. Дали не беше припаднал? Да не го бяха арестували? Чун вече бе решил да влезе вътре, но точно тогава Ким излезе и бавно се понесе към колата. Дори и дума не обели за дългото си отсъствие, а някак грубо нареди на Чун да кара към хотела.

Докато уредим формалностите, Сеунг Ир едва стоеше на краката си. Щом влязохме в стаята, той се хвърли на леглото и мигом заспа. Разопаковах си багажа и запрелиствах едно списание, което си носех от Пхенян. Ким спа около час, а когато се събуди, беше време да си приберем билетите.

Това бе най-критичната точка от престоя ни във Виена. Билетите за самолета бяха закупени предварително от човек от външното разузнаване и по-късно този ден щяхме да се срещнем с определен агент. Излязохме от хотела, но навън леко ръмеше и ние отворихме чадърите си. Повървахме малко и попаднахме на уличен телефон, а Ким започна да рови в джоба си за списъка с телефоните. Преди да си тръгне, Чун ни бе оставил зашифровани тайни телефонни номера в Европа, благодарение на които можехме да се свържем с външното разузнаване на различни места. Ким набра специалния номер на

севернокорейското посолство във Виена, говори съвсем кратко и затвори.

— Имаме половин час — каза той и излязохме от телефонната кабина. Посочи един парк отсреща. — Там тече поток през средата на парка. Ще се срещнем с оперативния работник на пейката, която е най-близо до мостчето.

Пресякохме улицата и навлязохме в парка. Листата на дърветата отдавна бяха опадали, а наоколо нямаше почти никой. Скоро попаднахме на потока и тръгнахме по течението, докато стигнахме до малко каменно мостче между двата бряга. Наблизо имаше пейка, седнахме на студа и влагата и зачакахме.

След двадесетина минути от другата страна на потока се появи добре облечена жена с шапка с широка периферия и тръгна към нас. Премина по мостчето и щом приближи, видях, че има вид на корейка. Мина покрай нас, без да спира, но я чух да произнася думата „накаяма“. Сунг Ир повтори думата, без да я погледне. Проследих я с поглед и забелязах, че пусна нещо в кошче за боклук. Скоро изчезна от погледа ми.

Ким изчака няколко минути и ми каза, че можем да тръгваме. Тръгнахме по стъпките на жената, когато стигнахме до кошчето за боклук, Ким бързо се огледа, бръкна ловко вътре и измъкна голям кафяв плик. Ходом той отвори плика и надникна вътре.

— Отлично — каза той, — все пак ще си свършим работата!

* * *

През следващите няколко дни разглеждахме Виена. Където и да отидехме, правехме снимки и се държахме като примерни туристи. Не го правехме само за заблуда — началниците ни в Пхенян щяха да проявят интерес към снимките, а така доказвахме, че следваме точно указанията им и не си губим времето из луксозните магазини, подмамани от загниващия капитализъм!

Един следобед обядвахме в китайски ресторант и аз се наслаждавах на липсата на европейски ястия. Не че не ми харесваха, но от една седмица се хранех само с тях и ми бе приятно да опитам нещо по-познато.

По време на обедна Ким изведнъж се хвана за стомаха и едва не падна от стола.

— Маюми — обърна се той към мен, защото ни беше забранено да използваме корейските си имена — не мога да вървя.

Заобиколих масата и отидох да му помогна.

— Ще трябва, Шиничи. Нали не можем да извикаме линейка.

Помогнах му да се изправи на крака. Платих сметката и го придружих до хотела. Почти го носех, а той дишаше на пристъпи. Изведнъж се уплаших, че може да умре, но той каза, че се чувства по-добре, щом пристигнахме в хотела.

Мина през фойето сам, защото не искаше да привлича вниманието върху двама ни. Влязохме в стаята и той се свлече на леглото. Извадих лекарството и го накарах да го изпие. Скоро заспа. Щях да припадна, такова облекчение изпитах.

Целия следобед гледах австрийска телевизия и също задремах. Сунг Ир се събуди привечер и излязохме да хапнем нещо леко за вечеря. Върнахме се и известно време се упражнявахме върху фалшиво взривно устройство, за да придобием рутина.

Последният ден във Виена бе за пазаруване. Както обикновено, от нас се очакваше да купуваме подаръци за високопоставени държавни служители, които да връчим при завръщането си. Аз и Ким разполагахме с по две хиляди долара за лични нужди, но скоро открихме, че не може много да се купи с такава сума във Виена. Разглеждахме магазин след магазин и в сравнение с добре облечените европейски жени, с техните палта от норки, се почувствахме неадекватни, още повече че се правехме на богати японски туристи, които в действителност бяха не по-малко заможни от европейците. Повечето от дрехите бяха прекалено големи за мен и в крайна сметка накупихме безсмислени дрънкулки, като например батерии за часовника на Сеунг Ир и пет чифта чорапи за мен.

Не съжалявах, че напускаме Виена. Бе хубав град, но след като си взехме самолетните билети, имах чувството, че си губим времето там. Просто убивахме дните си и тъй като идвахме от социалистическа страна, колкото и да ми бе интересно, този престой в Западна Европа ми се стори прекалено дълъг.

Белград обещавахе да бъде по-различен. Въпреки че Югославия бе низвергната от държавите от социалистическия лагер, тя все пак

беше социалистическа страна и се говореше, че била по-богата от Северна Корея. (Всъщност, където и да отидех, все беше по-добре от Северна Корея). Малко се притеснявах от японските ни паспорти в една социалистическа страна — мислех си, че ще ни следят по-внимателно. Някакъв учен във външното разузнаване в Пхенянг бе установил, че японските туристи действително посещават Белград, но в ограничен брой. Дори и началниците ни си признаха, че може да възникнат проблеми.

Страховете ми се засилиха, след като установих, че бяхме единствените японски пътници в самолета за Белград. Във Виена се опитвахме да избегнем контактите с азиатци, а сега пък бяхме лесно забележими. Споменах това на Ким Сунг Ир, който каза, за кой ли път, че маршрутът ни е грешен още от самото начало.

Пристигнахме в Белград без никакви проблеми и на летището ни обкръжиха десетки шофьори на таксите, които се надпреварваха да спечелят нашето благоволение. По пътя за хотел „Интерконтинентал“, където щяхме да отседнем, установих, че Белград бе по-мръсен, по-неугледен и много по-потискащ от Виена. Времето беше мрачно, в града цареше някакъв хаос и нито пейзажът, нито архитектурата събудиха интереса ми.

Престоят ни бе по-скучен дори от този във Виена. Ким се чувстваше зле почти през цялото време, но всеки ден успяваше да събере сили, за да излезем за няколко часа. Един ден влязохме в универсален магазин и Ким прекара около час, като пробваше шапки. Отидох на щанда за бельо и бях удивена от разнообразието на пищии, романтични и секси стоки. Бях на двадесет и пет години, девствена, без никакви изгледи да се омъжа в скоро време, ако това въобще се случеше някога.

Сексът в общи линии бе странна дилема за мен. Както аз, така и всяка една от жените, с които бях израснала, усещахме половото привличане между мъжете и жени, но от деца ни учеха, че сексът извън брака е забранен. Дори в университета мъжете и жените бяха разделени. Чак след бракосъчетание една двойка можеше да си позволи да прави любов, но само за продължаване на рода, тъй като при социализма това се считаше за нещо безполезно. На севернокорейското общество определено липсваше душевност и моите възгледи бяха отражение на това. Смешното бе, че началниците ни

очакваха от нас, жените оперативни работници, да съблязваме мъжете и да ги използваме при изпълнение на поръченията си. Независимо от пуританското обучение, през което бях преминала, бях наясно със сексуалното привличане между мъжете и жените и понякога ме обземаше силно желание за близост и чувство на самота.

Купих си дантелено бельо, което бе невъзможно да се намери в Северна Корея, и тръгнах да търся Ким Сеунг Ир. Нямаше го никъде. Докато се шляех покрай закачалките с дрехи, ме спря окъсан, стар шизофреник, който започна да ми крещи мръсотии (така поне ми се стори) и дори се опита да ме удари с чадъра си. Моментално се ужасих от вниманието, което това можеше да привлече към нас, и инстинктивно тренингът влезе в действие. Мушнах крак между краката му, хванах го за ръката с чадъра и забих коляно в слабините му. В същото време извих ръката му и го метнах на мокета. Наведох се над него, готова да го ударя през лицето, но той се бе свил на две с ръце на слабините и нямаше нужда да продължавам. За щастие бяхме прикрити от закачалките с бельо и явно никой не бе забелязал станалото. Грабнах торбите си и изчезнах от магазина, като отчаяно се питах къде, по дяволите, бе Ким.

Всичко бе възможно, мислех си аз, докато тичах към хотела. Сърдечен удар, арест — можеше и да ме е изоставил! Бях бясна и притеснена, а мисълта, че ще трябва да продължа изпълнението на задачата сама, ме ужасяваше.

Върнах се в хотела и там в стаята открих Ким, който разгъваше пакети с храна. Испитах огромно облекчение при вида му, но радостта ми бързо премина в гняв.

— Къде, по дяволите, беше? — изкрещях аз, като хвърлих пакетите в леглото и заставах пред него. — Търсих те навсякъде! Защо, по дяволите, ме остави там сама?

Избликът ми на гняв като че ли го забавляваше и вместо да отговори, посочи към масата.

— Купих наденица и хляб. Предлагам да я изядем, докато е топла. Какво ще кажеш?

Стоях с пяна на устата. Бях потресена от факта, че ме бе изоставил. Бях втрещена и от това, че гневът ми въобще не го впечатляваше. Той се усмихна и вдигна ръце, за да ме умилостиви.

— Маюми, и аз те търсих, но когато свърших с шапките, не можах да те открия никъде. Реших, че си достатъчно съобразителна и ще се върнеш в хотела, което направих и аз самият. Пътюм видях наденицата, която ще изстине, докато се наприказваме.

Предложи ми филия хляб, която грабнах и натъпках в устата си. Той продължи да ме гледа с любопитство и след миг избухнах в смях. Престорих се, че ще го ритна по лицето и въпреки възрастта си той веднага отскочи и застана в изходна позиция.

— Идиот такъв — промърморих аз, докато се смеех и дъвчех хляба — притеснявах се за теб.

Остатъкът от престоя в Белград уплътнихме в подготовка за пътуването до Багдад. Двамата с Ким непрекъснато се упражнявахме в зареждането на взривното устройство. Когато дойде време да тръгваме, можех да го правя и насън. В деня на заминаването внимателно опаковахме куфарите си и на два пъти проверихме стаята да не би да сме оставили някаква следа, която да води към нас.

— Маюми — каза Сунг Ир, докато затваряхме вратата и вървахме към асансьора, — време е. В атака!

ГЛАВА X

Беше на пистата, на стотина метра от нас — полет № 858 на корейските авиолинии. Гледах го през огромните стъкла на терминала на летището, докато екипът по поддръжката привършваше своята работа. Само ако знаеха какво ще се случи днес...

Беше 28 ноември, преди залез-слънце. Дори и по това време на годината в Багдад не се дишаше от жегата. Току-що бяхме пристигнали от Белград по разписание и след няколко часа щяхме да продължим за Абу Даби. Днес най-после, след цялата подготовка, щяхме да пристъпим към действие.

Ким Сеунг Ир стоеше до мен и усетих, че мисли същото. Протегна ръка и стисна моята за миг в необичаен изблик на нежност. Това бе в тон с нашето прикритие — проява на обич от един баща към дъщеря си. Въпреки годините му, въпреки опита му, знаех, че е не по-малко притеснен от мен. За миг си помислих, че по време на мисията той действително бе влязъл в ролята на баща. След това се сетих за семейството си, при което жадувах да се върна.

— Скоро, Ок Хуа — прошепна той, като се осмели да използва корейското ми име за пръв път, — скоро.

Щом се обърнахме с гръб към прозореца, видяхме в тълпата, че двама изискано облечени корейци приближават към нас. Единият носеше голям куфар. Веднага разбрах, че това беше свръзката, а бомбата бе в куфара. Преструвах се на спокойна, но стомахът ми се бе свил на топка.

Двамата оперативни работници се наричаха Чой и действително между тях съществуваше зловеща прилика, макар да не бяха роднини. Бяха абсолютно еднакви на ръст, облечени в скъпи черни костюми и модерни тъмни очила с метални рамки. Косите им бяха сресани назад с брилянтин по един и същ начин и за миг реших, че са близнаци.

По-старият от двамата бе резидентът; по-младият беше специален агент. Разменихме си поздрав и любезности и придружихме двамата Чой до бара за по едно питие. С неподправена

загриженост резидентът попита другаря Ким за здравето му, което не се беше подобрило, откакто напуснахме Пхенян.

— Това е последната ми задача — каза той.

Резидентът Чой го потупа по рамото.

— При това положение вашата изключителна кариера не би могла да има по-добър завършек. — Той отпи от питието си и попита: — Предполагам и двамата помните как да настроите бомбата?

— Естествено — каза Ким.

— Отлично. — Чой приключи с питието и си погледна часовника. — Мисля, че трябва да тръгваме. Не е много разумно да ни виждат заедно. — Погледна първо Ким, а след това към мен. — Желая успех и на двама ви.

Ръкувахме се и те си тръгнаха, като ни оставиха куфара. Изпитах известно облекчение, че щеше да го носи Ким, а не аз.

— Помни едно нещо — каза той, докато вървахме към изхода, — взривната течност в шишенцето ще увеличи мощността на бомбата транзистор, затова двете не трябва да се разделят.

Той се огледа, за да се увери, че никой не може да ни чуе.

— Освен това — продължи, като снижи още гласа си, — не забравяй, че не бива да подменяме батериите в радиото с други, така че не трябва да ги губиш.

Усмихна се и продължи с горчивина:

— И гледай да не объркаш лекарството ми с взривното вещество.

Разделихме се при пункта за митническа проверка. В тези страни се проверява не само багажът, но и хората. Външно бях спокойна, но пулсът ми се ускори и дори леко ми се виеше свят.

Всичко вървеше плавно до момента, в който служителката от специалните служби — навъсена и мрачна тридесетгодишна жена — откри батериите в куфарчето заедно с шишенцето, което видимо бе пълно с вода. Тя ги измъкна рязко и каза:

— На това летище е забранено да се внасят батерии на борда на самолета.

Обзе ме паника. Без батериите бомбата нямаше да избухне и нашата дълго и внимателно подготвяна мисия, погълнала толкова средства, щеше да се окаже провалена, а усилията ни напразни. Молах я почти със сълзи на очи да ми върне батериите. Тя остана непреклонна и започна да я гложди съмнение защо някой ще държи

толкова много на няколко обикновени батерии. Явно загуби търпение и ги хвърли в боклукчийското кошче.

Поех си въздух, за да подновя спора, тъй като знаех, че бе немислимо да се завърна в Северна Корея в случай на провал, и видях другаря Ким да идва към мен, приключил с проверката. В този миг ми се яви като спасител и набързо му разказах какво се бе случило. Той се намръщи, погледна в кошчето и след миг вече бе бръкнал вътре и извадил батериите. Сложи ги в радиото и го включи, за да провери дали бе в ред.

— Вижте — каза той на служителката, — тези батерии са за това радио и това е всичко. Никога не са ни създавали проблеми по другите летища. Ако не ни позволите да ги вземем със себе си, уверявам ви, че ще се оплача в иракското посолство в Япония веднага щом се върна, а също така и в японското посолство в Ирак.

В този момент си дадох сметка какво означаваше икономическата мощ на Япония. Жената се разколеба и погледна към друг служител, който наблюдаваше цялата сцена.

— Приемете извиненията ни — каза той, като приближи, — просто спазваме правилника. Трябва да ни разберете.

Намръщи се за малко и продължи:

— Постъпете, както желаете. Вземете ги с вас в самолета.

Изпитахме огромно облекчение. Най-последно можехме да продължим. Стигнахме до още една митническа проверка и трябваше да се подложим на същата процедура отново. Този път обаче г-н Ким скри радиото под колана си и преминахме без усложнения.

— Казвах им аз на глупците в Пхенянь, че тук ще имаме проблеми — мърмореше си той, докато вървахме.

Като приближихме чакалнята, видяхме много южнокорейци, струпани на едно място. Имахме чувството, че се намираме в южнокорейско летище. Намерихме две места встрани от останалите и аз седнах. Ким се отпрати към тоалетните с куфара, но след малко се върна и каза:

— Маюми, мъжката тоалетна е претъпкана. Трябва да отнесеш бомбата в дамската тоалетна и сама да я нагласиш.

Гледах го втренчено известно време, обзета от тревога. Докато се обучавах да настройвам бомбата, все си мислех, че нещата ще вървят

по план и Сеунг ще се погрижи за всичко. Когато погледите ни се срещнаха, разбрах, че ме претегляше. Издържах на погледа му и казах:

— Разбира се. Връщам се веднага.

Заклучих се в дамската тоалетна и извадих радиотранзистора. Бях вършила това десетки пъти с незаредена бомба, но умирах от страх, че трябваше да го направя с истинското устройство. Ръцете ми трепереха и никакви усилия на волята не помагаха. В края на краищата реших, че просто трябва да приключа с тази работа. Погледнах часовника си. Беше 10.40 часа. След двадесет минути щяхме да се качим в самолета. Стъпка по стъпка, като прилежно следвах добре усвоените инструкции, нагласих часовниковия механизъм да се задейства след девет часа. След това със затаен дъх, като очаквах онова нещо да избухне всеки момент, включих копчето за взривния механизъм.

Готово. Задачата бе изпълнена. Въздъгнах с облекчение и за момент си помислих, че вече нямаше връщане назад. В този миг въобще не изпитвах чувство на вина или угризения за постъпката си; мислех единствено как да изпълня поръчението и да не предам страната си.

Като излизах, се зърнах в огледалото, видях едно лице, белязано от умората и притеснението през последните няколко дни, и не можех да не си задам въпроса: как стигнах дотук? За миг видях детското си лице, а не отражението на възрастна жена, която ме гледаше от огледалото. Лицето ми се видя някак изненадващо чуждо, сякаш се бях превърнала в зрял човек, без да забележа и без да помня коя съм. Виждах лицето на майка си вместо моето и се питах какво ли си мисли тя за мен в този миг. Бях сигурна, че нямаше да одобри постъпката ми, независимо от почестите, които щях да получа, и ми трябваше известно време, за да изляза от това състояние.

Присъединих се към г-н Ким в чакалнята и той повдигна вежди въпросително. Кимнах утвърдително, усмигнах се вяло и седнах до него в очакване на повикването.

Г-н Ким извади шишенце с хапчета и изсипа четири в шепата си. Глътна две, а другите две подаде на мен.

— Това е за нервите — каза той, а аз ги приех с благодарност.

Глас по уредбата ни подкани да се приготвим за отвеждане към самолета. Качихме се в автобус, който щеше да ни откара дотам.

Разстоянието бе малко, но ми се видях километри дълго. Над Багдад бе паднала нощ и самолетът се извисяваше величествено над нас в тъмнината.

Като се сетя за тълпата хора в съдебната зала при произнасянето на присъдата ми, неизбежно се сещам за този автобус. Почти всички пътници бяха южнокорейци, които разговаряха оживено помежду си. Прониза ме чувство на съжаление към тях. Въпреки че бяха от Южна Корея, имах чувството, че те представляват моя народ. Разделителната полоса между нас бе съвършено изкуствена. Повтарях си, че моята мисия бе за доброто на двете страни. Така ме бяха учили и аз вярвах в това.

Сега единственото, което виждам, са потъналите в сълзи лица на близките на жертвите в съдебната зала и се опитвам да свържа тези лица със засмените лица в автобуса. Чудя се кой на кого е бил роднина.

Автобусът спря и прекъсна мислите ми. Слязохме на пистата и се запътихме към стълбите, които ни отведоха до вратата на самолета. Там ни посрещнаха две стюардеси, а трета дойде да ни помогне да си намерим местата.

Г-н Ким остави чантите ни в багажното отделение над главите ни. Загледах се в лицето му, докато го правеше, и видях колко е изтощен. Изглеждаше стар и немощен, но в същото време си давах сметка, че притежава някакъв аристократизъм този ветеран-разузнавач, който бе преживял толкова много през своите седемдесет години.

Седнах до прозореца, а г-н Ким — по средата. На мястото до пътеката се настани европейка. Странно, но изпитах известно облекчение от факта, че не е южнокорейка, и се чудех дали след няколко часа и тя щеше да е мъртва. Зловецко усещане.

Бях се поуспокоила, след като се качихме, но отново ме обзе страх. Навън бе нощ и бордът на самолета представляваше един малък затворен свят. Почувствах се като в капан, обзе ме страх от затворени пространства. Освен това не бе изключено бомбата да избухне преждевременно. Във всеки един момент можех да умра, без да разбера какво се е случило. Не бе никак приятно.

Самолетът излетя по разписание, опитах се да заспя, но не успях, и вместо това се заслушах в разговорите наоколо. Повечето южнокорейци явно бяха работници, вероятно нефтодобивници. Определено се радваха, че се прибират у дома. Някои се оплакваха от

компаниите си и условията на труд и това затвърди убеждението ми, че южнокорейските корпорации експлоатират работниците си, както ни бяха учили.

Всеки път, щом се приближеше стюардеса, пулсът ми се ускоряваше. Освен това сякаш наблизо бе седнал човек от охраната, който оглеждаше пътниците. Имах чувството, че непрекъснато гледа мен.

Опитах се да се поуспокоя отново. Мислех си, че в случай на успех щяха да ме обсипят с най-високи почести в Родината. Освен това си мислех за чутото в Пхенян, преди да започне мисията. Бяха ми казали, че заради поверителността на мисията повече никога нямаше да ме използват в качеството ми на таен агент. Това ми вдъхваше нова надежда, че ще се върна при семейството си, нещо, което желях най-силно от всичко на света.

Другите пътници заспаха и светлините изгаснаха. Самолетът потъна в мрак. Чуваше се единствено бръмченето на моторите. Погледнах към потъналия в размисъл Ким. Забелязах как една вена на врата му пулсира при всеки удар на сърцето. Освен това дишаше учестено.

Полетът ми се стори цяла вечност, въпреки че продължи само час. Всички опасения и трудности, които бяхме преживели, преди да се качим в самолета, бяха незначителни в сравнение с тревогата, която изпитвах сега. Можехме само да чакаме. Когато пилотът съобщи по уредбата, че приближаваме Абу Даби, почти скочих от седалката. Погледнахме се едновременно с Ким и ми се стори, че на лицата и на двама ни бе изписано отчаяние. Колкото повече приближаваше приземяването, толкова по-нервна ставах, като че ли отброявах секундите, дялящи ме от неизбежна катастрофа.

Самолетът най-после кацна, но му бе необходимо известно време, докато стигне до ръкава. Скочихме и грабнахме багажа си. За миг се вторачих в куфарчето с взривното устройство, което изглеждаше напълно безвредно. Не бе за вярване, че вътре имаше бомба, способна да унищожи самолета. Потреперих и му обърнах гръб завинаги.

Пак трябваше да чакаме, докато слезем от самолета. Редицата от хора едва пъплеше; много от пътниците, които продължаваха за Сеул, слизаха само да се разтърчат.

„Движете се, по дяволите — казвах си наум, стиснала зъби — мърдайте!!!“

Мина цяла вечност, докато стигнем до изхода, но дори и тогава ми се струваше, че някаква невидима ръка ще ме сграбчи и хвърли обратно или ще се появи стюардесата с нашето куфарче в ръка, за да ни попита дали не сме го забравили. Стюардесата на изхода обаче само се усмихна и каза:

— Довиждане. Благодаря, че летяхте с нас.

Слязох с треперещи крака и тръгнах, като се олюлявах. Независимо от това почувствах огромно облекчение. Сякаш съм била подложена на изтощително изпитание и най-после се бях измъкнала. Погледнах към Ким и той ми се усмихна.

Успокоението ни не трая дълго. В чакалнята на летището униформен полицаи събираше паспортите и билетите на транзитните пътници (т.е. на тези, които продължаваха с друг полет) и раздаваше жълти бордни карти на продължаващите със същия полет.

Ким изведнъж се смути. По план трябваше веднага да се прехвърлим на полет 603 на йорданските авиолинии, които щяха да ни отведат в Рим през Аман. Но се бе появило непредвидено препятствие — съвсем неочаквано охраната поиска да предадем билетите си.

Проблемът бе следният: ако предадохме билетите за Абу Даби — Аман — Рим, веднага щяха да се усъмнят в нас. Защо им трябваше на двама японци, баща и дъщеря, да летят от Багдад за Абу Даби и веднага да продължат през Аман за Рим, след като имаха куп възможности да хванат самолет директно от Багдад за Рим? Не можехме да поддържаме версията, че оставаме в Абу Даби, защото нямахме визи, а бе невъзможно да ги получим поради факта че Япония нямаше официален договор с Обединените арабски емирства.

Този проблем въобще не бе предвиден. Доколкото знаехме, никъде другаде по света не събираха билетите на транзитните пътници. Започваше да става опасно.

По тези причини, когато служителят стигна до нас, ние му дадохме резервните билети за Виена — Багдад — Бахрейн. Служителят изчезна с билетите ни и каза, че ще се погрижи за бордните карти.

— Какво ще правим сега? — прошепнах на Ким.

— Трябва да напуснем Абу Даби възможно най-бързо — каза той. — Ще трябва първо да отидем до Бахрейн и оттам да отлетим за Рим.

Полет № 858 излетя от Багдад за Сеул и аз наблюдавах как светлините му изчезваха в нощното небе. През това време бях нетърпелива и изпитвах страх. Не можех да се отърва от мисълта за щастливите южнокорейци.

Минаха часове. В Абу Даби настъпи полунощ и на летището бе спокойно. Служителят, който беше взел паспортите ни, разговаряше със свои колеги в дъното на чакалнята и от време на време поглеждаше към нас. Най-накрая Ким отиде да го попита какво става с билетите ни. Служителят отговорил, че ще си ги получим в 9.00 ч., преди да излети самолетът, и да не се притесняваме.

Ким приседна и разтърка лице с ръце, като мърмореше, че от самото начало е знаел колко погрешен е бил маршрутът ни. Когато си даде сметка, че с такива приказки ще ме изплаши, той се опита да ми вдъхне увереност и каза:

— Трудно е бързо да се установи какво е станало при самолетна катастрофа. Докато започнат да ни търсят, ще сме вече в Пхенян.

Въпреки това имаше вид на човек, който сам не си вярва. Не казах нищо.

На разсъмване погледнах часовника си. Бомбата щеше да се взриви в 6.00 часа; беше 5.54 часа. Помислих си за самолета, който в момента бе над Андаманско море, близо до Бирма. Всеки момент...

Заспах дълбоко. Когато се събудих бе вече ден. Скоро самолетът ни щеше да излети. Служителят най-после ни върна паспортите и билетите и се качихме на самолета за Бахрейн. Въздъхнах с облекчение, след като излетяхме и се чувствах невероятно щастлива, че напуснахме Абу Даби.

Час по-късно пристигнахме в Бахрейн, на 29 ноември — неделя сутрин. И там не се чувствахме напълно защитени, затова се опитахме веднага да си купим билети за Рим. Тъй като билетите ни бяха закупени в Абу Даби, трябваше да ги презаверим в билетното бюро, което бе затворено в неделя. Поклащайки глава вбесен, Ким каза, че ще трябва да преспим в Бахрейн, и си извадихме тридневни транзитни визи.

По телефона си запазихме стаи в хотел „Интерконтинентал“ и наехме такси до там. Прекарахме по-голямата част от деня в сън. Не ни оставаше нищо друго, освен да чакаме.

В понеделник сутринта се опитахме да си купим билети за Рим, но ни казаха, че самолетът е пълен и ще трябва да изчакаме до вторник.

Целия понеделник се разхождахме из Манама, за да изглеждаме като японски туристи; и двамата не запомнихме нищо от видяното. Пазарувахме, за да убием времето. Ким купи плодове и сандвичи за вечеря и ги отнесохме в хотела.

Докато се хранехме, телефонът иззвъня. Така се стреснах, че изпуснах на земята банана, който белех. Никой не знаеше къде сме отседнали. Дори нашите началници. Нямаше причина някой да ни търси.

Погледнах г-н Ким и усетих как пребледнявам. Той ми хвърли едно око и вдигна слушалката.

— Да?

Послуша известно време и затвори. Изправи се и отиде до прозореца, склучил ръце на гърба. Попитах го какво има, но той не ми отговори. По начина, по който бе стиснал зъби, разбрах, че е притеснен. Сърцето ми се разтуптя и устата ми пресъхна. След малко телефонът иззвъня отново. Той отиде да го вдигне и ми посочи с жест да му дам паспортите. Чух, че четете имената ни и номерата на паспортите, след което затвори.

— От японското посолство — каза той и ме погледна, преди да продължи. — Не се притеснявай. Няма да им е лесно да ни проследят.

Като го гледах право в очите казах:

— Не ти вярвам.

Наистина не му вярвах. Споходи ме внезапното предчувствие, че властите знаеха много добре кои сме и къде сме.

Той вдигна рамене с безизразно лице. Изправих се и започнах да разчиствам масата, когато телефонът иззвъня отново. Г-н Ким слуша известно време и затвори.

— Маюми, във фоайето има двама души от корейското посолство. Ще дойдат да ни видят. Престори се, че спиш и ме остави да се оправя с тях.

Изпаднала в паника, се покатерих в леглото, като забравих да си сваля обувките. Обърнах се към стената и придърпах завивките до брадичката си. Исках да потъна дълбоко в леглото и да изчезна. В този момент ужасното ми предчувствие като че ли се сбъдваше и аз разбрах, че бяхме загубени.

След секунди на вратата се почука. Ким отвори и покани двамата мъже вътре.

— Извинете ме — каза той, след като се представи, — но дъщеря ми е изтощена и трябва да си почине.

Всички седнаха около масата. Корейците не говореха японски и разговорът вървеше с труд на развален английски. Изнервени, корейците често псуваха, но Ким не се издаде.

В крайна сметка изплюха камъчето. Казаха, че полет № 858 на Корейските авиолинии със 115 пътници на борда бил изчезнал, преди да кацне в Бангкок, и се предполага, че е катастрофирал. По тона им усетих, че сме заподозрени в съучастничество. Те попитаха закъде ще летим.

За миг си представих падащия самолет. Признавам си, че не изпитвах угризения, и с облекчение разбрах, че мисията ни със сигурност бе успяла и сме останали верни на Ким Ир Сен и Ким Чен Ир. Бях уверена, че Олимпийските игри през 1988 г. в Сеул няма да се състоят и че съм участвала в предприемането на важна стъпка към обединението на Корея.

Корейците си тръгнаха и обещаха да се върнат на другия ден. Няколко часа по-късно отново се почука и Ким откряна вратата. Беше ни подхвърлена кутия с бонбони, а приносителят изчезна. Явно ни следяха.

Тази нощ не спях. Г-н Ким, който бе напълно изтощен, заспа дълбоко и хърка шумно през цялата нощ. Аз гледах в тавана и през няколко минути поглеждах часовника си. Бях претръпнала. Казах си, че арестуването ни е само въпрос на време.

Г-н Ким продължаваше да спи като труп дори и след разсъмване. Разбудих го нетърпеливо и набързо опаковахме багажа си, за да хванем самолета. Когато бяхме готови, а аз бях тръгнала към вратата той ме повика.

— Почакай, Маюми.

Обърнах се. Лицето му бе придобило сериозно изражение и той не смееше да ме погледне в очите. Бръкна в джоба си и ми подаде кутията „Марлборо“, която съхраняваше.

— Ако се случи най-лошото — каза той тихо и забелязах, че ръката му трепереше, докато ми я подаваше.

Струва ми се и двамата знаехме, че с нас е свършено. Но и двамата не бяхме мислили, че ще се наложи да използваме отровата. Не знаехме дали ще имаме куража да го направим.

Докато вървахме към асансьора, Ким повтори думите, които чух от него преди два дни.

— Казах им на глупаците за маршрута. Казах им. Ще видят те, като се върнем.

Напуснахме хотела, като пропуснахме закуската. Излязохме навън на ослепителната светлина, без да обръщаме внимание на подозрителните погледи на персонала. Всеки, който ни видеше, можеше да разбере, че сме уплашени. Колкото и да се опитвахме, не можехме да изглеждаме спокойни.

Спряхме такси и отпратихме към летището. Голият пейзаж прелиташе покрай нас, а аз стисках цигарите и се молах да не ми се налага да ги използвам. Странно беше, че ги държах в ръка, след като знаех, че незначителното количество отрова може да ме убие мигновено. Само при мисълта за това започна да ми се повдига.

Пристигнахме на летището без произшествия и г-н Ким хукна да вземе бордните ни карти. Огледах чакалнята за следи от преследвачи, но не видях такива. Ким най-после се появи и забързахме към изхода. Наредихме се на опашка зад другите пътници и се възродиха надеждите ни, че все пак ще се спасим.

И тогава зад себе си чух някой да казва на чист японски:

— Мога ли да видя паспортите ви, моля?

Обърнах се и видях висок азиатец, застанал до мен. Безмълвно му предоставихме паспортите, а той се отдалечи и изчезна.

Помолиха ни да напуснем опашката и трябваше да наблюдаваме отстрани как другите пътници се качват в самолета. В подсъзнанието си чувах как директорът в Пхеняк казва:

— Другари, не трябва да забравяте, че тази мисия е строго поверителна. Ако се случи най-лошото, трябва да сте готови да погълнете отровните ампули, за да се запази тайната. И помнете, че

дори да жертвате живота си във физическия смисъл, в политическия вие ще живеете вечно.

Помислих си: „Да, ще бъда достойна дъщеря на Родината си и с радост ще отдам живота си за нейното обединение“.

За пръв път от няколко дни насам се почувствах истински спокойна.

Тогава чух съобщението, че самолетът за Рим е готов за излитане. Обърнах се с лице към прозореца и наблюдавах как аеропланът набира скорост и отнася със себе си последните ми надежди. Решимостта отпреди няколко секунди се разби на пух и прах. Бе глупаво да си въобразявам, че съм толкова силна.

Като се обърнах, видях, че азиатецът се приближава с паспортите ни, но лицето му бе мрачно.

— Ще останете където сте. И двамата.

— По какви причини? — попита Ким.

— Аз съм от японското посолство в Бахрейн. Установихме, че паспортът на Маюми Хачия е фалшив и ще ви задържим за разпит. Полицията ще дойде всеки момент, но ви предупреждавам да не правите глупости.

Отдалечи се малко и заоглежда залата, като че ли да се увери, че сме сами.

Ким докосна рамото ми и аз се обърнах. Бе помръкнал.

— Ок Хуа, трябва да си силна и да сдъвчеш ампулата. Вече сме разкрити и само ще удължиш агонията си, ако не го направиш. Не съжалявам, че ще умра сега. Живях достатъчно дълго. Но ти... — гласът му секна и мина време, преди да ме погледне отново — много съжалявам.

Знаех, че старецът се разкъсва отвътре, и бях шокирана от човешината на Ким Сеунг Ир. Защото пред мен стоеше един от най-изявените разузнавачи на Северна Корея, един истински революционер и боец. Независимо от възрастта си, от болестта си и изпитанията, на които ни подложи съдбата по време на мисията, той нито веднъж не се поддаде на страховете си. И ето, най-после рухна, но не заради себе си, а заради мен.

Не можах дума да отроня, сълзите се стичаха по бузите ми, но му кимнах в знак на съгласие.

И изведнъж във въображението ми се появи лицето на мама.

По време на редките посещения у дома, докато се обучавах — веднъж на две-три години — тя винаги ме посрещаше добре и се радваше, че съм здрава. Когато си тръгнах, мобилизираще цялото си самообладание, за да се овладее. Толкова много страдаше, щом дойдеше време да си ходя. Тогава почти не забелязвах чувствата ѝ. Следвах придружаващия ме инструктор обратно до тренировъчния лагер, горда, че Партията ме е избрала. Разбрах, че я бях предала, бях предала жената, която бе положила толкова грижи, за да ме отгледа. Срамувах се от суетата си и твърде късно осъзнах грешките, които бях направила. Няма такава партия, заради която човек трябва да пренебрегне семейството си.

Прости ми майко. Моля те, не ме осъждай.

Трябва да умра. Защото не само аз, но и тя ще трябва да плаща за провала ми.

Погледнах г-н Ким, който пушеше цигара след цигара до мен.

— Татко, дай ми знак кога да взема ампулата.

Потънал в собствените си мисли, той кимна безизразно. Издишваше дима, а лицето му бе каменно. Сигурно мислеше за собственото си семейство.

В този миг в стаята влязоха четирима или петима бахрейнски полицаи и ни наредиха да ги последваме. Разделиха ни и ме отведоха в малка неугледна стаичка за обиск.

Жените, които ме обискираха, бяха много прилежни. Претърсиха всяка част от тялото ми, всеки косъм. Много внимателно преровиха тоалетните ми принадлежности. Не обърнаха особено внимание на цигарите, които бях пуснала в черната си дамска чанта.

Когато се върнах в залата, Ким вече ме чакаше. Наблизо стоеше бахрейнски полицаи. Ким ме погледна въпросително, навярно се чудеше дали цигарите са невредими. Усмихнах се и той видимо се успокои. Предложи ми японска цигара, все едно че бях пушач, за да не събудим подозрения, когато дойде решителният момент.

Това свърши работа.

Докато взимах цигарата и вадех запалката от чантата си, една от жените, които ме бяха претърсвали, поиска чантата ми. Тъй като не можех да ѝ откажа, извадих кутията „Марлборо“ и ѝ подадох чантата. Тя посочи и цигарите. Извадих отровната цигара и ѝ подадох кутията. Колкото и това да изглеждаше подозрително, не можех да си позволя

да ѝ дам тази цигара. Всичко зависеше от ампулата в нея. Тя трябваше да остане в ръката ми.

Офицерът изляя нещо неразбираемо по мой адрес и протегна ръка. Погледнах г-н Ким и той поклати глава. Замръзнах за момент и офицерът грабна цигарата от ръката ми. Без да се замисля, аз си я взех обратно. Нямах време за колебание. Преди да успее да реагира, сдъвках ампулата. Видях я, че скочи с крясъци към мен, но ми бе все едно. В същия момент безвъзвратно потъвах в приятен топъл мрак.

В този миг вярната дъщеря на Ким Ир Сен, обучавана в продължение на години да бъде послушно куче, умря.

Край — бях неподвластна на всякаква болка. Подобният на катран черен мрак ме обвиваше, сякаш бе меко одеяло. Всичко свърши...

ГЛАВА XI

Лежах неподвижна в средата на бяла стая. Гласове наблизко — бахрейнско наречие и английски — докосваха съзнанието ми. Стаята беше без прозорци; можеше да бъде както ден, така и нощ. Белезници приковаваха лявата ми ръка към леглото. Тръба с кислород влизаше в ноздрите ми, а друга тръба слизаше надолу през гърлото ми — вероятно, за да промива стомаха ми. Дясната ми ръка бе на система.

Не можех да разсъждавам ясно. Сетивата ми бяха притъпени или от упойката, или просто от изтощение. С невероятни усилия успях да държа очите си отворени. Спомням си, мислех, че всичко това е сън, и че бялата стая е някаква спирка между този и отвъдния свят. Смътно се досещах, че съм взела отрова и първата ми мисъл бе, че тя е подействала.

Лежах в унес от известно време и не мислех за абсолютно нищо. Ту идвах на себе си, ту ме унасяше, съзнанието ми бе замъглено и раздвоено. Лека-полека обаче нещата започнаха да придобиват неясни очертания. Обърнах глава и видях две сестри в традиционно арабско облекло, които седяха до леглото и ме наблюдаваха. Близо до вратата стояха двама мургави мъже в маскировъчно облекло, със сведени автомати, готови за стрелба. Уплашена, първата ми реакция бе да се оципя по бедрото.

Нищо не се случи. Това не беше сън.

„Не — помислих си, — жива съм“.

Изпъшках отчаяно. Защо не бях мъртва? Сигурно не съм поела достатъчно отрова. Била съм близо до смъртта, това бе очевидно, но явно недостатъчно.

Не бях щастлива от факта, че съм жива. Веднага разбрах, че агонията едва сега започваше.

Слабостта ми и надигащата се паника предизвикаха у мен някакво блънуване. Забелязах, че една от сестрите имаше ножица в единия си джоб. Напрегнах се да я достигна, надявайки се, че ще мога

да се наръгам, преди да ме спрат, но бях здраво прикована към леглото и не можех да мърдам.

Не след дълго извадиха тръбите от носа и устата ми и аз веднага прехапах езика си с всички сили. Бях чувала през детството си истории, че човек може да се самоубие по този начин. Успях само да си причиня чудовищна болка. Струваше ми се абсурдно, разбира се, че всъщност съм вярвала на тези стари бабини деветини.

След това опитах да се задуша. Задържах дишането си, докато бузите ми се издуха, опитвайки се да издържа колкото се може повече. Още малко, мислех си, още малко. Но в последния момент не издържах и поех въздух. Тогава не можех да осъзная, че в момента, в който загубех съзнание, организмът ми така или иначе щеше да се намеси и щях да започна да дишам отново.

„По дяволите! — бунтувах се аз. — Защо не мога да се самоубия?!“

Тогава се зачудих дали Ким Сеунг Ир също е останал жив. Вероятно не; ако цианидът не го беше убил (при положение че беше поел отровата), то стресът от пленяването щеше да го довърши. Изглеждаше невероятно, че бе оцелял толкова дълго време.

Мисълта за него ме плашеше. Липсваше ми и сега наистина бях съвсем сама.

„Трябва да бъда силна — мислех си аз. — Любимият Вожд беше повярвал в мен. Ще умра за Родината си, за обединението. Не мога да предам страната си.“

Поне едно нещо беше сигурно — самолетът се бе взривил.

В момента не изпитвах гордост от мисията си. Преди да бъдем пленени, както споменах, мислех преди всичко за изпълнението на поръчението и рядко ми се случваше да се боря със съвестта си. Но сега започнах да мисля за унищожения човешки живот и съжалявах.

Сестрите си говореха тихо и аз се напрегнах да чуя какво казват. За щастие говореха на английски и успях да разбера по-голямата част от разговора. Те казваха, че ще оживея. Също така споменаха, че Ким Сеунг Ир е мъртъв.

Бях съсипана и изпитвах противоречиви чувства. Съжалявах, че вече го няма, защото бяхме приятели. Завидях му, че е мъртъв, тъй като нямаше да се изправи лице в лице с моите инквизитори. От друга страна се ядосвах, че не е жив, защото сега бях сама и се чувствах

изоставена. Въпреки разклатеното си здраве, с присъствието си Сеунг Ир винаги ми оказваше морална подкрепа поради богатия си опит. Разчитах на него в критичните моменти, които възникваха по време на мисията ни.

И тогава направих нещо за първи път в живота си, нещо много странно — започнах да се моля.

Спомних си времето малко преди смъртта на Бум Су, когато посетих дома си и видях майка ми да поставя съдове с вода пред импровизиран олтар, който тя беше направила в спалнята си. Това бе проява на изключителна смелост, тъй като в Северна Корея религията е строго забранена. Майка ми в отчаяните си опити да спаси детето си, рискуваше всичко, молейки Бога за милост.

Молах се и аз: „Моля те, Господи, където и да си, помогни ми да умра сега. МОЛЯ ТЕ!“

Дори това усилие беше донякъде болезнено. Молах се на някого, когото не познавах.

Най-много се страхувах, че ако остана жива, едва ли щях да запазя самоличността и мисията си в тайна. И в момента, в който ги разкриех, щях да стана предател в очите на моите ръководители и моята Родина. Фактът, че бях пленена, сам по себе си не означаваше, че мисията се е провалила. Ким Сеунг Ир беше мъртъв и беше отнесъл тайните със себе си в гроба. Ако аз самата успеех да запазя мълчание, щях да стана Спасителката на Северна Корея.

Но не Северна Корея беше в мислите ми, а моето семейство. Забелязах, че когато се молах на Господ за милост, не се молах, както обикновено, на моя Велик Вожд Ким Ир Сен — най-близкото нещо до божество, което някога съм познавала.

Часовете минаваха. Сестра филипинка дойде и освободи двамата пазачи, а на тяхно място дойде жена полицаи. Без съмнение им бе заповядано да следят всяко мое движение и да ме опазят жива на всяка цена. Не ме оставяха дори да заспя; мисля, че се страхуваха да не изпадна отново в кома. Ако очите ми останеха по-дълго време затворени, сестрата се втурваше и ме пляскаше по лицето, шепнейки:

— Маюми! Маюми!

Изглежда ме харесваха, но аз подозирах, че те само изпълняват заповедите на своите шефове, за да изтръгнат признания от мен. Първата ми реакция бе да ги напсувам и да им кажа да ме оставят на

мира, но после осъзнах, че сестрата и полицайката се ръководеха само от естественото желание да спасят един човешки живот.

Сега съжалявам, че никога не им благодарих за милото отношение. Аз, масовият убиец, не заслужавах да бъда оставена жива. Но въпреки това не ме оставиха да умра и съжалявам, че мога да изразя благодарността си към тях само чрез тази книга.

Когато сетивата ми възстановиха чувствителността си, започнах да усещам болки по цялото тяло. Дясното ми коляно вероятно бе лошо наранено, тъй като не можех да го движа, без да изпитвам мъчителна болка. Устата ми беше пълна с пришки от отровата, а езикът ми бе така подут, че не можех да преглъщам.

Започнаха да ми се явяват кошмари. Сънувах, че семейството ми е на борда на полет №858. Бях поставила бомбата в една от секциите на багажното отделение над седалките и им крещях да напуснат самолета. Ким Сеунг Ир със синя кожа, която се лющеше по черепа му, ме хвана с костеливата си ръка и ме повлече след себе си навън. Опитах да се освободя, но той ме държеше здраво. Крещях неистово на близките си, но те явно не схващаше думите ми. Към края на съня Ким ме довлече до вратата на самолета и ме избута навън. В момента, в който летях към пистата, се събудих с крясъци.

— Маюми!

Сестрите бяха притичали и се опитваха да ме успокоят, но аз продължих да ридая с часове.

В друг сън бях на покрито със сняг планинско било. Близките ми се изкачваха към мен, но ме подминаха, сякаш там стоеше някой непознат, и само ми отправиха враждебни и безразлични погледи. Бум Су, обаче, поизостана малко, хвана ме за ръката и изведнъж се понесохме към небето, като прелитахме над планините като орли. Започнахме да кръжим над кратер на вулкан. Той се изхили, пусна ръката ми и в момента, в който пропаднах в празното пространство, отново се събудих с викове.

Изгубих представа за времето; чувствах се като в чистилище. От време на време се събуждах, а до мен седеше някоя сестра или полицайка. Една чернокожа сестра с красиви кафяви очи изми лицето ми и среса косата ми с такова внимание, че моята подозрителност и гняв постепенно се стопиха. Тя хвана ръката ми и каза:

— Ние сме твои приятели. Искам да повярваш в това.

После излезе от стаята и вътре влязоха двама добре облечени мъже. Престорих се на заспала.

— Отвори си очите. Знаем, че си будна.

Говореха на корейски. Така се сепнах, че почти отворих очи несъзнателно, но успях да ги задържа затворени. Мислите ми препускаха. В този момент реших, че не мога да си позволя да издам националността си. Двата повториха нареждането си, но аз не отвърнах.

Всъщност бях радостна да чуя родния си език, особено в чужда страна. Едва се удържах да не проговоря.

После някакъв глас проговори на японски. Отворих очи. Единият от мъжете бе японецът, който ни задържа на летището; другият беше южнокореецът, който разпитваше Сеунг Ир в хотелската ни стая.

От този момент нататък отговарях само на въпроси, зададени на японски. Южнокореецът стана нетърпелив, когато не обърнах внимание на въпросите му, и заснова из стаята, като си мърмореше нещо.

— Виж — каза японецът — искаме да получим някаква информация от теб. Опитваме се да ти помогнем, Маюми-сан, но няма да можем да го направим, ако продължаваш да мълчиш. От теб искаме единствено да се възстановиш бързо.

Кимнах, но знаех, че не ми вярва. Симпатията му очевидно бе престорена и от време на време го улавях, че ме гледа свирепо. Беше ясно, че няма да им сътруднича и не след дълго двамата напуснаха стаята.

Въздъгнах. Бях издържала първия изпит, но това бе само началото.

Реших, че е дошло време да помисля как да се измъкна от ситуацията. Щях да чакам удобен момент да се самоубия, но междуременно трябваше да реша какво да им говоря. Все още бях разстроена от първия си разпит. Използвах техники за самоконтрол, на които бях обучавана, и бавно си възвърнах, поне психически, спокойствието, присъщо на един специален агент.

Най-добре щеше да бъде да се преструвам на няма. После обаче си спомних, че съм говорила или поне стенала в присъствие на сестрите.

Тъй като се налагаше да не се издавам, че говоря корейски, бях изправена пред дилема: да се преструвам или на японка, или на китайка? Онези, които ме заловиха, вече знаеха, че японският ми паспорт е фалшив, а също така стоеше въпросът и за моите взаимоотношения със Сеунг Ир.

Очаквах, че ще бъда екстрадирана в Япония. Бях чувала от севернокорейската пропаганда, че японските полицаи са безмилостни инквизитори, които често прибегват до физическо насилие, за да изтръгнат признания от арестантите. Бях чувала също, че се отнасяли най-лошо с корейците и ги измъчвали с наслада.

Но дори това би било по-добро, отколкото да ме изпратят в Южна Корея. Носеха се слухове, че полицията в Южна Корея вадела очи, избивала зъби, изтръгвала нокти. Може би затова всеки севернокорейски агент, завърнал се невредим от мисия в Сеул, беше обявяван за герой.

Във всеки случай не можех да бъда корейка или японка, оставаше единствено да съм китайка. Ако ми повярваха и ме екстрадираха в Китай, вероятно щях да се върна в Пхенянь, тъй като двете правителства бяха близки съюзници. Нямахме пряко доказателство, че съм замесена в атентата, нито — поне за момента — можеше да бъде намерено такова. Докато не направех признания пред тези, които ме задържаха, нещата не изглеждаха толкова безнадеждни.

Опитах се да си измисля подходящо минало. Когато бяхме в Макао, двете със Сук Хи приехме самоличността на реално съществуващи китайски жени. Възможно бе да взема името на едната от тях, например Пай Чуй Хуй, и да използвам биографията на другата, Ву Енг, като мое минало. Не бях застрахована от провал, знаех го, но не можех да измисля нищо по-добро.

Състоянието ми се подобряваше с всеки изминал ден. Облякоха ми синя болнична пижама и ме сложиха в инвалидна количка, за която бяха завързани ръцете ми. Сестрите ме миеха и водеха до тоалетната, което разбира се ме караше да се чувствам неудобно. Нито за момент обаче не ме оставяха сама, а въоръжената охрана стоеше до вратата на стаята непрекъснато. Започнаха да ми дават някаква напитка, подобна на мляко. Дадох си сметка, че скоро ще съм достатъчно здрава, за да бъда разпитана официално.

Точно за този момент се подготвих.

Няколко дни по-късно — не мога да кажа точно колко — ме сложиха в инвалидната количка и ме качиха в полицейски микробус пред болницата. Беше прекрасен ден, топъл и ясен, а слънцето блестеше толкова ярко, че не можех да отворя очи. За първи път от моето залавяне излизах навън и гледката беше доста потискаща. Тя само затвърди това, за което си мислех в болничното легло — докато моят личен свят се сриваше, останалият свят продължаваше да съществува незасегнат. Лицето ми беше покрито с фередже, според арабските обичаи, и за момент си помислих, че ме водят на разстрел. Но те само ме качиха в микробуса, който се понесе през града.

Бахрейн беше тропически рай. Искаше ми се само да отида до белия бряг, да нагазя във водата и да забравя, че изобщо някога съм ставала специален агент и съм взривявала самолет. Искях да си спомня дните, прекарани в Куба, където играех във водата с близките си и въобще не ме беше грижа за нищо. Но вече не бях дете и родителите ми ги нямаше, за да ме спасят. Трябваше да отговарям за действията си, като всеки възрастен човек — щях да понеса всичко и да умра самотна. Гледах ревниво невинните минавачите по улиците, само на няколко крачки от мен, и в същото време отдалечени на светлинни години. Почувствах, че се изпълвам със завист към тях.

Излязохме от Манама и поехме по едно изоставено шосе. Стигнахме до някакъв полицейски комплекс, заобиколен от ограда с въоръжена охрана пред вратите.

Когато микробусът спря, ме вкараха в малка мрачна стая с легло и бюро със стоманени рамки. Хвърлих поглед на мястото и разбрах, че сериозната част едва сега започваше.

Хвърлиха ме на леглото и ме завързаха с белезници за него. Малко след това влязоха мъж и жена европейци на средна възраст. И двамата бяха руси, със сини очи. Гледаха ме с любопитство, но без злоба. След малко мъжът заговори бавно на английски:

— Името ми е Иън Хендерсън — каза той, — а това е съпругата ми Мария. Шеф съм на бахрейнската полиция.

Попита ме как се чувствам. Мария гледаше към мен с големите си сини очи и не знам защо се разчувствах от този поглед. Когато заплаках, тя извади носна кърпа и изтри сълзите от лицето ми.

— Всичко ще бъде наред, скъпа — каза тя, целувайки ме по бузата, — не се притеснявай за нищо.

Тя даде знак на две сестри, стоящи наблизо, и след малко те сърчно съблякоха болничните дрехи и ме облякоха в синя китайска пижама.

— Прекрасна е — чух да казва едната от тях и реших, че те просто се опитват да ме измъчват с престорена симпатия. „Още една хитрост да ме накарат да проговоря, — помислих си. — Не трябва да се отпускам нито за момент“.

Хендерсън продължи сякаш четеше мислите ми:

— Съветвам те да ни сътрудничиш — каза той. — Това правителство няма високо мнение за теб, защото досега не си обелила нито дума.

Мисля, че долових заплаха в думите му.

— Какво искате да ви кажа? — попитах аз предизвикателно.

Лицето му помръкна. Беше разочарован от мен.

— Утре пак ще дойдем — каза той и стана. — Помисли за това, което ти казах.

Не си спомням колко дни останах в полицията. Както и в болницата, навсякъде ме придружаваха сестри. Всички проявяваха голям интерес към мен или заради тежкото престъпление, което бях извършила, или защото бях млада жена. Нощем ме пазеха трима офицери и една сестра. И въпреки че китките на ръцете ми бяха подуты от белезниците, въпреки че коляното продължаваше да ме боли, аз никога не се оплаках на моите пазачи. Бях решена да запазя последното ми останало късче достойнство.

Подлагаха ме всеки ден на физиотерапия — два часа разходки от единия до другия край на коридора под лекарски контрол. Облягах се на сестрата за опора и влачех левия си крак през повечето време. Мереха ми температурата и пулса на всеки час и ме караха да ям и да взимам лекарства.

Един ден, когато поискаха да ми вземат кръвна проба от ръката, почти изпаднах в истерия. В Северна Корея ми бяха казали, че ако ме заловят, могат да ми инжектират „Серума на истината“, който ще ме принуди да издам всичко. Сестрата беше озадачена от реакцията ми и се опита да ме успокои. Накрая просто заби иглата в ръката ми и взе кръв.

Тогава реших, че не мога да мълча повече. Трябваше да им кажа нещо или щях да остана в тази стая завинаги. Започнах да си искам

вода и споменах, че ме боли китката. Сестрата, както и полицаят, които ме пазеха, изпаднаха във възторг и само след няколко минути цялата сграда знаеше, че Маюми е проговорила.

Хендерсън и жена му — не знаех какви функции изпълняваше тя, освен може би да ме предразполага — продължаваха да ме посещават всеки следобед. Носеха ми дрехи и бисквити и правеха всичко възможно, за да се чувствам удобно. Имаха навика да говорят за незначителни неща и неочаквано започваха да питат за атентата. Аз често не отговарях или им казвах, че не знам нищо.

Най-накрая, загубили търпение, те ми дадоха списък с въпроси на китайски, на които отговорих.

В: Как се казваш?

О: Пай Чуй Хуй.

В: Националност?

О: Китайка.

В: Дата на раждане?

О: 27 януари 1964 година.

В: Месторождение?

О: Провинция Хейлонг Чанг, град Вучанг, Китай.

В: Последен адрес?

О: 4-10-6 Шибая, Токио, Япония.

В: Родителите ти живи ли са?

О: Не.

В: Имената на братята и сестрите ти?

О: Нямам.

Казах им, че съм сираче и че нямам нищо общо с катастрофата на Корейските авиолинии.

— Не разбирам защо ме разпитвате за инцидента? — казах аз, надявайки се да ги надхитря. — Престъпление ли е, че съм била в самолета?

Изглежда, че колкото повече им говорех, толкова по-малко ми вярваха. Винаги обаче се отнасяха учтиво към мен и бяха загрижени за физическото ми състояние.

Една сутрин ме заведоха в банята, без да ме питат дали искам, и ме накараха да си измия лицето. Направих го с една ръка като котка. След това сестрата изстиска малко паста за зъби върху четката и ме

накара да си измия зъбите. Почувствах се неочаквано освежена, а когато се върнах в стаята си, ме попитаха дали искам чай или кафе. Избрах чай, изнервена, че не разгадавам играта им.

Хендерсънови влязоха, когато привършвах чая си, като ме поздравиха бодро с добро утро. Тъкмо щях да отговоря на поздрава им, когато забелязах група от хора зад тях. Затворих очи, а стомахът ми се сви от страх. Бяха журналисти.

Фотоапаратите засвяткаха още с влизането им. Беше ми наредено да следвам указанията им и аз заставах така, както искаха. Сега лицето ми ще се появи по първите страници на всички вестници по света, помислих си аз. Всички ще говорят за злата жена-убиец, отнела 115 невинни човешки живота. Семейството ми, разбира се, нямаше как да узнае, въпреки че в последното си писмо майка ми споменаваше, че баща ми ще прекара близо месец в Ангола по работа. Представях си го как минава през фойето на хотела, купува си сутрешен вестник и вижда лицето на дъщеря си на първа страница под заглавие „УБИЕЦ“.

Щом репортерите напуснаха стаята, влязоха двама южнокорейски агенти, които започнаха да оглеждат всеки сантиметър от тялото ми, като че ли бях животно в зоологическа градина, изложено на показ. Заплаках и закрих лицето си с ръце. Когато корейците си отидоха, Хендерсън се приближи до леглото и седна.

— Защо се страхуваше от южнокорейците, Маюми?

— Не е вярно — озъбих се аз, — просто ме вбеси начинът, по който се отнасяха с мен, това е всичко.

— Значи не се изненада от появата им?

— Защо трябваше да се изненадам? Вие ме обвинявате във взривяването на южнокорейски самолет, така че е нормално южнокорейци да се интересуват от мен.

На следващия ден бях посетена от японци, които също се опитаха да ме накарат да говоря. Имах чувството, че не са абсолютно убедени, че съм корейка, затова когато заговорих, се опитах да звуча перфектно на японски. Вероятно успях отчасти, защото на излизане те очевидно не бяха сигурни каква съм.

Както бях изтощена, въздъхнах с облекчение. По-леко нямаше да стане. Но дори тогава няха представа колко тежко щеше да бъде.

Разследващите ме вероятно стигнаха до границата на търпението си и доведоха преводачка от Хонгконг. Тя беше англичанка, приятелка

на Мария, и владееше свободно кантонското наречие. Представи се като Камила, каза че е на 34 години, дошла в Бахрейн преди две години със съпруга си китаец и двамата притежавали китайски ресторант. Беше привлекателна жена и аз ѝ завидях за обикновения семеен живот. Всъщност тя като че ли беше най-щастливата жена, която някога съм срещала.

Заплаках, преди още да започне разпита, затова първите им въпроси бяха несъществени и изпълнени със съчувствие.

— А сега, Маюми, предлагам ти да започнем от началото — каза Камила, когато се успокоих. — Къде си родена?

— Родена съм в град Вучанг. Баща ми беше ръководител в строителна фирма. Обявиха го за изменник по време на Културната революция. Измъчваха го, после го освободиха, но той скоро след това се самоуби. Майка ми ме изостави и избяга в Пекин с друг мъж. Оттогава съм сама. — Заплаках отново, защото беше ужасно да говоря за родителите си по този начин, пък били те и въображаеми. Двете жени мислеха, че скърбя за самотното си детство и търпеливо чакаха да се успокоя.

— Нямахме къде да отида — продължих аз, — накрая ме прибра баба ми, която продаваше вестници по улиците на Гуангджоу и успях да си намеря работа като сервитьорка. Тогава се запознах с другарката Ву Енг, момиче на моята възраст и двете избягахме в Макао с няколко младежи, които бяха откраднали лодка отнякъде.

Те като че ли повярваха на тази история. Дори и аз започнах да си вярвам.

— Намерих си работа в едно казино в Макао. Там се запознах с по-възрастен японец на име Шиничи Хачия, който се отнасяше много мило с мен. Когато му казах в какво положение се намирам, той ми предложи да ме осинови, ако се върна с него в Япония и му стана икономка. По това време животът ми беше много труден и това предложение за мен бе дар божи. И без това не можех да се върна в Китай, така че приех предложението му.

Къщата му в Токио беше в квартала Шинбуячу Ебишу. Нарече ме Маюми. Грижеше се за мен като за своя дъщеря, но не ми разрешаваше да напускам къщата. Предупреди ме, че могат да ме арестуват, тъй като нямах разрешително за пребиваване, така че рядко си подавах нос навън. Обеща ми да ме взима със себе си в Европа два или три пъти в

годината, а може би и в Америка. До Европа пътувахме преди няколко седмици. Той пое грижата за паспортите и билетите. Сега съм в това затруднено положение. Единственият човек, който може да потвърди това, което ви разказах, е мъртъв, и сега вероятно ще трябва да нося последствията за престъпление, което не съм извършила. Ще ме заведат в Южна Корея и ще ме измъчват, а после ще ме убият!

Избухнах в ридания и за моя изненада другите две жени също се заплакаха. Камила ме попита дали може да направи нещо, с което да ми помогне. Изглеждаше загрижена, че наистина мога да бъда екзекутирана несправедливо.

— Чуй Хуй — каза тя, като използва „истинското“ ми име за първи път, — трябва да настояваш да не те изпращат в Южна Корея. Те ще изтръгнат от теб признания независимо дали си виновна или не.

— Зная — изхлипах аз, с угризение, че я мамя — но вие няма да ме пуснете! — Тогава осъзнах, че макар да бях твърдо решена да не им казвам нищо, естествената им човещина ме победи.

В този момент разпитът свърши и аз останах сама с охраната. Налегна ме тежък сън. Сънувах толкова много кошмари, че се страхувах да не кажа нещо на корейски, докато спя. Онази нощ сънувах, че съм отново във военната академия в Кеумсунг и тренирам двукилометрово плуване. Плувах в езеро, а треньорът Парк Джи Уон гребеше в лодка точно пред мен. Плувах с всички сили, без да се отлепя дори на сантиметър, и започнах да потъвам. Нагълтах вода, махах отчаяно с ръце и виках към Джи Уон. Той извърна глава и това се оказа баща ми, а не Джи Уон. Той ме погледна с безразличие и продължи напред, оставяйки ме да потъна. „Татко! — изкрещях с последни сили. — Татко, потъвам!“

Събудих се разридана и обляна в студена пот. Сестрата се стресна и се опита да ме успокои. Продължих да плача. Никога нямаше да видя баща си отново. Никога вече нямаше да бъда неговата малка принцеса.

Жена от охраната няколко пъти на ден подрънкваше с молитвени звънчета, след което постилаше на пода ШИРАТАРСАЛАЗА, персийски килим, използван за молитва. Тя се обръщаше на югозапад и коленичеше към Мекка. За мен беше странно да се молиш на някого,

когото дори не можеш да видиш. Севернокорейците още с раждането ги учат, че религията е нещо отвратително, неестествено и преди всичко контрареволуционно. Казваха ни, че вярващите са лицемери, а аз реагирах с пренебрежение винаги, когато чувах някой да използва думата ВЯРА. Смятах, че е много по-възвишено и по-смислено нашият герой и извор на вдъхновение да бъде Великият Вожд, който можеше да се види по всяко време. Забелязах обаче спокойното изражение върху лицето на жената, благочестивия ѝ поглед, и се замислих дали севернокорейците благоговейт така пред портретите на Ким Ир Сен и Ким Чен Ир.

За децата беше естествено, защото бяха насърчавани да боготворят двамата Ким още преди да проговорят. За възрастните обаче не беше толкова лесно. Те боготворяха двамата Ким само от приличие. Техният ентузиазъм бе до голяма степен престорен. Те не искаха да рискуват да бъдат заточени или още по-лошо, да бъдат пребити от бой. В Северна Корея съществува закон, според който всеки, оскърбил семейството на Вожда, се наказва с пребиване до смърт с железен прът.

Жената завърши ритуала си и нави килима. После се приближи до мен и постави ръката си до моята.

— Трябва да си японка, Маюми, защото кожата ти е много светла. Виж колко тъмна изглежда моята ръка, сравнена с твоята!

Усмяхнах се, но бях предпазлива по отношение на скритите ѝ намерения. Държеше се приятелски, но аз знаех, че ме смята за терористка.

За Хендерсън беше ясно, че разпитът не върви така, както се е надявал. Следващата му тактическа стъпка бе да използва за разпита японка и аз я разпознах от хотела, в който бяхме отседнали със Сеунг Ир в Манама. Спомних си, че няколко пъти я бях забелязала как ни наблюдава във фойето или следи по улиците. Ядосах се на себе си, задето не бях разбрала още тогава, че е шпионка.

Жената, чието име бе Окубо, започна да ме разпитва за „Шиничи“ и за престоя ми в Япония, и аз ѝ казах същото, което наприказвах на Камила. Тя превеждаше моите отговори на Хендерсън и въпросите му към мен.

Появиха се някои противоречия във версията ми, тъй като не си спомнях какво точно си бях измислила. Накараха ме да опиша къщата

на Шиничи и получиха импровизиран отговор. Питаха ме за училището, какво обичам да ям, как съм прекарвала свободното си време. Мисля, че в този момент трябваше да млъкна, но продължих да се лутам сред измислиците.

В един момент Хендерсън направи знак на Окубо да спре и ме погледна замислено.

— Чуй Хуй — каза той бавно, — трябва да знаеш, че в момента в Бахрейн има доста южнокорейски агенти, които искат да бъдеш предадена под тяхна опека. Правим всичко, което можем, за да ти помогнем. Ако ни сътрудничиш, ще ти позволим да се върнеш в Китай. Но ако продължаваш да ни лъжеш, няма да имаме друга алтернатива, освен да те предадем на Сеул. Помисли върху това. — Той спря за малко, докато се увери, че съм го разбрала и след това даде знак на Окубо да продължи. Когато стана въпрос за пътуването ми до Европа, бе по-лесно. С Хендерсън започнахме психологически двубой, който постепенно взех да губя. Когато попита за качването ми на борда на полет №858, отговорих, че е имало изключителни мерки за сигурност и че са ме претърсили заедно с багажа ми.

Най-напред Хендерсън не повярва, че съм сираче, тъй като всеки път, когато се споменаваше думата семейство, аз обикновено започвах да плача. Мисля обаче, че най-лошият момент настъпи, когато ме попитаха защо съм взела отрова. Като глупава и наивна ученичка аз отговорих:

— Защото Шиничи ме накара.

Тогава Окубо ме заразително какви чувства съм изпитвала към Шиничи. Знаех, че това все някога щеше да стане. Вече споменах, че Ким Сеунг Ир бе съвършен джентълмен, но в края на краищата бях зряла млада жена и можех да разбера естествените им подозрения, че между нас може да е имало някаква романтична връзка. Всъщност бях поставила този въпрос пред шефа на отдела ми в Пхенянг преди първото ми пътуване до Европа. Бях нервна във връзка с пътуването като цяло и прекалено скромна, за да не догледам такава подробност. Когато обаче обърнах внимание на шефа си за това, той се разкрепя:

— Откъде ще вземем пари, за да си позволим две стаи?

Гледаше ме, сякаш съм осквернила чистотата на идеологията. Бях специален агент и трябваше сама да се оправям със съмненията си.

— Били сте в една стая с него по време на пътуването. Предполагам, че между вас не се е случило нищо? — попита ме Окубо.

— Разбира се, че не — отговорих възмутено. — Той ми беше като баща.

— Стаи с обща спалня ли ползвахте или с единични легла?

— С единични легла.

— Къде се преобличаше?

— В банята.

— Когато се къпеше, заключваше ли вратата на банята?

— Да, по дяволите!

— Виждала ли си Шиничи гол?

Зяпнах.

— Какво?

— Например — продължи Окубо, без да ѝ мигне окото, — забелязвала ли си белег от хирургическа операция по корема на Шиничи?

— Не, но знаех, че му е правена операция на стомаха.

— Кажи ми — очите ѝ ме пронизваха, докато Хендерсън ме следеше, — правила ли си любов с други мъже, освен с Шиничи?

Бях толкова шокирана, че не можах да пророня нито дума. Тя прие това за признание и продължи.

— С колко мъже си спала?

Никакъв отговор.

— Достигала ли си някога до оргазъм?

Никакъв отговор.

— Прелъстявала ли си някога мъже като част от професията ти на шпионин?

Никакъв отговор.

— Шиничи ли е най-добрият сексуален партньор, който някога си имала?

— Майната ти! — изкрещях ѝ аз на английски, решена да я победя в собствената ѝ игра. — Той беше възрастен човек, за Бога.

— А-ха — намеси се и Хендерсън, — значи искаш да кажеш, че е опитал, но не е успял?

Втренчих се в него, кръвта ми кипеше. Опитах се да отвърна, но бях толкова разярена, че между хриповете успях само да избоботя нещо неразбираемо.

— Много жалко — каза Окубо. — Разбрах от аутопсията, че е бил доста надарен.

Това преля чашата. Скочих през масата, преди някой да успее да реагира, и ѝ нанесох класически удар от бойните изкуства — в носа с долната част на дланта. Чух как се счупи хрущялът, кръв опръска всичко наоколо. Окубо изпищя и падна по гръб на пода. Хендерсън нададе вик и се опита да ме спре, извивайки ръцете ми на гърба. Настъпих го с пета по пръстите на крака, което отслаби хватката и му нанесох юмручен удар в слабините, последван от удар с лакът в главата. Той се стъписа за момент. Пребърках го, решена на всяка цена да се застрелям. Охраната обаче, вече се бе втурнала към мен. Почти бях взела пистолета на Хендерсън, когато някой ме хвана през шията и ме издърпа назад.

— Не стреляйте по нея! — простена Хендерсън. Видях го с крайчеца на окото си, че се свлича покрай стената, прегънат на две. — Тя това иска! Трябва ни жива!

Знаех как да се освободя от хватката. Ударих този, който ме държеше, в слабините и едновременно с това, след като ме пусна, го хванах с другата си ръка за косата и рязко дръпнах главата му назад, за да му нанесе смъртоносен удар по врата. Изтеглих ръката си назад за саблен удар и в този момент, сякаш ме удари гръм. Свлякох се на пода, цялото ми тяло се вцепени. Паднах на една страна и като погледнах нагоре, видях втория мъж от охраната, надвесен над мен с електрошокова палка в ръка. Преди да успея да се помръдна, третият от охраната вече ми бе извил ръцете зад гърба и ми беше сложил белезниците. Бях безпомощна.

Хендерсън се изправи. Лицето му беше почервеняло и дишаше тежко. Погледна ме, заслепен от омраза.

— Край, Маюми — изхриптя той. — Пропусна шанса си. — Той се извърна, говорейки на някого, когото не можех да видя. — Изведете я оттук. Сега принадлежи на южнокорейците.

ГЛАВА XII

Затворническата кола се движеше към летището по тъмните улици на Манама. В колата бе пуснат телевизорът, включен на новините. Въпреки че предаването беше на арабски, успях да схвана, че новина номер едно е свързана с Южна Корея.

Студенти, чиито лица бяха покрити с маски, хвърляха коктейли „Молотов“ по наредените полицаи. Изглеждаше като улична война в Сеул. Тази гледка затвърди убеждението ми, че южнокорейското общество е безнадеждно фашистко и много по-недоразвито от социалистическия север.

„Това е началото на края“ — си помислих. След няколко часа аз също ще бъда в Сеул и нищо няма да може да ме спаси от варварството на властите в Южна Корея.

Хендерсън седеше до мен в микробуса, без да обелва дума. Знаех, че номерът с новините по телевизията беше последен опит да ме накарат да си призная, преди да ме екстрадират. Като се връщам назад във времето, разбирам, че всичко, което ми се случи в затвора бе със същата цел. Когато Камила ме караше да се съпротивлявам и да не им позволявам да ме закарат в Сеул, тя просто си е играела с опасенията ми. Тъй като бях убедена, че ще бъда подложена на нечовешки мъчения в Сеул, Хендерсън се бе опитал да използва моя страх срещу мен самата. Припомних си подаръците, които ми купуваше Мария — бисквити, дрехи, бижута. Бях обезоръжена от нейното внимание, но всъщност това беше и целта. Едно от нещата, което тя ми купи, бе спортен комплект от анцуг, блузон и шушляково яке. Всеки в Северна Корея мечтаеше за такива дрехи. Такава стока беше невъзможно да се намери по магазините и можеше да се закупи само на черно. Шушляковото яке беше особен обект на завист. На западняците сигурно им изглежда странно, че подобен предмет може да символизира общественото положение на един човек. През 1987 година, като подарък за нацията, Ким Ир Сен даде възможност на всички ученици от прогимназията и гимназията да се сдобият с такава

дреха. Майка ми побързала да купи подобно яке за Бум Су, който умря малко след това. Знаела, че не му остава много време и искала да го направи щастлив. Той бил във възторг от този подарък и го държал близо до главата си, за да може да го докосва. Усмивал се на майка ми с благодарност, докато губел съзнание. Умрял с дрехата в ръце. Така и не я облякъл нито веднъж.

Така че, когато Мария ми купи това яке, бях много признателна. В същото време очаквах да ме екзекутират и този подарък беше последен акт на великодушие, преди да ме изправят пред наказателния взвод. В положението, в което се намирах, непрекъснато се стараех да си изясня мотивите за задържането ми, но всеки опит от моя страна за спокоен и задълбочен анализ, бе съпроводен от емоционален срив.

Това бе якето, с което бях облечена в колата — дрехата, с която щях да кацна в Сеул. В този момент ми се струваше изпълнено с някакъв странен символизъм.

Мария също се взеше в микробуса заедно с четирима души въоръжена охрана. Често ме поглеждаше със състрадание, но не казваше нищо. Нямах какво да си кажем, въпреки че исках да ѝ благодаря за любезността. Когато ме приготвяха за това пътуване, сестрите едва преглъщаха сълзите си, но Мария стоеше наблизо и лицето ѝ бе непроницаемо. Трябва да е била страшно разочарована, ала подозирах, че ми съчувства в същото време.

След онзи инцидент в затвора охраната не се държеше вече любезно с мен. Когато колата беше готова, те ме измъкнаха навън с извити ръце и грубо ме натикаха вътре. Успях да забележа две полицейски коли, които ни придружаваха. На изпроводяк от Бахрейн разполагах с конвой, предназначен само за мен.

Беше тъмно, когато пристигнахме на летището. Насочихме се направо към площадката за излитане, като профучахме покрай служебните коли по поддръжката на самолетите и насочващите светлини. От шума на самолетните двигатели сърцето ми се разтуптя, а по лицето ми изби студена пот. Това беше краят.

Микробусът спря. Изведоха ме навън и се озовах пред самолет на корейските авиолинии, извисяващ се над мен, като огромно метално чудовище. Обзе ме истински ужас, много по-сковаващ от този, който бях изпитвала дотогава. Нададох писък и започнах да се боря с охраната, но те бяха много по-силни от мен. Ръцете ми бяха вързани и

не можех да използвам краката си, защото губех равновесие. Те ме изтикаха до стълбата, водеща към самолета. До нея стояха двама южнокорейски агенти с безизразни лица. Те пъргаво ме поеа от ръцете на бахрейнската охрана и ми напъхаха нещо в устата, след което я залепиха с лепенка. Това бе някаква изкуствена материя, която не ми позволяваше да си прехапя езика.

Корейците ме качиха на самолета, като че ли бях някакъв багаж. Пренесоха ме до средата на салона и ме бутнаха на седалката. Пазачите ми, мъж и жена, седнаха от двете ми страни, като не ме изпускаха от ръцете си. Ридаех през цялото време, а трети агент ми бършеше лицето. Шепнеше ми нещо в стремежа си да ме успокои, когато жената, седяща вляво от мен, се намеси:

— Оставете я на мира, дайте ѝ възможност да се успокои.

По-добре да бях умряла, мислех си аз, като не знаех, че най-лошото тепърва предстои.

Още в началото на моето ново пленничество допуснах първата си грешка със сериозни последствия. Другият агент приближи до мен и заразглежда ръцете ми.

— Това са ръце на трениран шпионин — каза той на другите до мен — вижте, как ги държи отворени.

Веднага свих ръцете си, като по този начин неволно се издадох, че разбирам корейски.

Самолетът излетя без никакви формалности. На борда му нямаше стюардеси. Пътуването беше организирано специално за мен. Имаше някаква ирония във факта, че за една севернокорейка бе заделен цял самолет. Огромната част от сънародниците ми никога не пътуваха в чужбина. За да го направят, те имаха нужда от „гръб“, или както ние казвахме „някой с връзки“, някой свързан със семейството на Ким Ир Сен.

Навън беше абсолютна тъмница, но на борда на самолета бяха включени светлините. Никой не можеше да заспи по време на полета, най-малко аз.

Опитвах се да разбера какво вече им е известно. Това, че имах фалшив японски паспорт, че се бях опитала да се самоубия, и че съм специалист по бойни изкуства. Нито едно от тези неща не ме обвързваше директно с атентата, но беше глупаво да считам, че всички тези улики няма да ме изобличат.

— Неудобно ли се чувствате — попита жената до мен на японски.

— Говори ѝ на корейски — каза агентът отдясно.

Но когато разговаряха на корейски, аз се преструвах, че не разбирам, и тя от време на време ми шептеше на японски.

Имах чувството, че полетът ще продължи вечно. Мислех си за мъченията, които ме очакваха в Сеул. Изтезания с вода, със скорпиони, нажежени до бяло желязо — това бяха само част от методите, за които се говореше, че използват южнокорейците. Треперех по време на целия полет. Дори когато завиха раменете ми с одеяло, продължавах да се треса неконтролируемо. В един момент чух агента да казва:

— За човек извършил подобна гадост, не ти ли прилича на спяща красавица?

Мислех си, че това са глупости, но по-късно разбрах, че е имал пред вид Снежанка. Това не ми говореше нищо за момента, тъй като всякаква западна литература беше забранена в Северна Корея, единствените детски книги там бяха посветени на Ким Ир Сен. Веднъж в тренировъчния лагер един агент беше внесъл нелегално копие на „Приказки от хиляда и една нощ“, което четяхме в захлас и със страхопочитание по време на почивка.

За да минава времето, а и за да поддържам духа си, повтарях наум текста на една песен, която се казваше „Марш на командосите“:

*Другари, вземете оръжието в ръце
Унищожете империалистическите нашественици.
Напред и все напред ний смело крачим!
Разбийте врага, дори и хиляди да умрат!*

*Ще маршируваме до края,
Ще маршируваме до бойното поле.
Ние здраво държим оръжието в ръце,
Напред и все напред ний смело крачим.
Разбийте врага, дори и хиляди да умрат!*

Мислех и за семейството си. Припомнях си времето, когато баба ми дойде да ме види няколко месеца по-рано по време на последния

ми престой въщи. Не се бяхме виждали петнадесет години и тя се разплака от радост.

— О, Хюн Хий — каза тя, като ме прегърна силно, — животът ми бе празен без теб. През всичките тези години лицето ти беше все пред очите ми.

Тогава ядохме един корейски деликатес — „шиншуло“, и настроението беше празнично. Поговорихме си за доброто старо време. Хюн Ок, която наскоро се беше омъжила, също намина да ни види.

По-късно същата вечер някой отчаяно почука на вратата. Мама отвори. Някакъв младеж, целият в пот, стоеше отвън и изглеждаше доста объркан. Той започна да ни обяснява с треперещ глас, че съпругът на Хюн Ок е починал през деня от сърдечен удар, докато е плувал в Чангвангонг. Той работеше в туристическа агенция и като част от служебните си задължения водеше посетителите да плуват в най-големия басейн в Чангвангонг. Въпреки че беше млад, напоследък се оплаквал на Хюн Ок от преумора и тя го предупредила да не се товари толкова много.

Сега той беше мъртъв и Хюн Ок, едва двадесетгодишна, стана вдовица. Нашият хол, допреди малко изпълнен със смях, заприлича на погребален дом.

Внезапно дойдох на себе си. Дневната светлина проникваше през илюминаторите и почувствах как самолетът започна бързо да се снишава. Сърцето ми отново заби лудо, когато чух някакъв глас:

— Пристигаме в Сеул.

ГЛАВА XIII

Самолетът се приземи твърдо. Когато намали скоростта, един от агентите ми подаде кожено палто:

— Навън е студено — каза той, — облечи го.

Позволиха ми да стана и ми свалиха белезниците. Нахлузих коженото палто и те отново ми ги сложиха.

Самолетът спря. Люкът се спусна и ме лъхна студен въздух. Контрастът с тропически Бахрейн беше невероятен. Във въздуха се носеше някакво ухание, което ми напомняше за Пхенянь, и за момент си помислих, че наистина сме кацнали на летище „Сунан“. След като стигнах до вратата и погледнах навън обаче, разбрах, че това не е „Сунан“.

Размерите на летището бяха смайващи. Имаше твърде много самолети, които излитаха почти всяка минута. Аерогарата беше голяма — като тези в Европа.

Видях цяла тълпа от репортери, които се бяха скупчили долу с насочени камери и фотоапарати. Докараха подвижната стълба. Затворих очи, сякаш това щеше да ми помогне да изчезна от проклетото място.

Започнах да слизам по стълбите, като чувах щракането на фотоапаратите на репортерите и тяхната глъчка.

— Колко е хубава — възкликна един от тях, — как може едно толкова красиво момиче да бъде терористка!

Агентите, които ме съпровождаха, спряха за момент, за да дадат шанс на фоторепортерите. Всеки един от тях ми викаше да се обърна към него и аз толкова се обърках, че се облях в сълзи. За пореден път се почувствах като стока, изложена за продан.

— Хей, маце, успокой се — чух нечий глас, — ние сме в Сеул.

Набутах ме в чакащата лимузина и тя потегли веднага. Бях толкова объркана, седях с наведена глава и затворени очи. Не можех да спра сълзите си.

— Защо не се поогледаш наоколо — ми каза един от агентите, — не ти ли е любопитно да видиш Сеул?

В интерес на истината ми бе интересно. Въпреки твърденията за мизерия, насилие и корупция, в Северна Корея боготворяха Сеул. В случай че двете страни се обединяха, Сеул щеше да се превърне в перлата на короната. Аз обаче бях толкова смазана от изтощение и страх, че изобщо не можех да погледна навън.

— Следва ли ни някой все още? — попита един от агентите.

— Не, всички ни загубиха дирите.

— Отлично! Продължавай за Намсан.

Движихме се бързо, след което внезапно спряхме. През цялото време чувах шума на много други коли наоколо. Ако бях погледнала навън, щях да забележа с изненада, че шофьорите им са корейци. Но тъй като бях свела глава и затворила очи, аз си мислех, че за да има толкова много коли по улиците, Сеул вероятно е бил превзет от чужденци.

Чувствах се като теле на заколение и с нетърпение очаквах да пристигнем. В този момент животът толкова ми беше втръснал, че смъртта за мен бе добре дошла. Тогава ми хрумна нещо. Агентът беше споменал Намсан. Той вероятно имаше пред вид печално известния център за разпити в Намсан, за който се носеха легенди сред севернокорейските шпиони. Ширеха се слухове, че там имало камера в подземията, където се извършвали нечувани жестокости. Нямах севернокореец, върнал се жив от Намсан. Започна да ми става лошо и вероятно съм припаднала. Спомням си, че когато дойдох на себе си, колата беше спряла, и вратите се отвориха.

Господи, аз съм тук. Какво ще стане с мен? Мъчения с вода, при които ти пълнят стомаха, докато се пръсне? Сексуални гаври — завират ти дървени пръчки и...?

— Пристигнахме — каза жената агент — можеш да се отпуснеш сега.

Въведоха ме в малка стая и ме накараха да легна. Прегледа ме някакъв доктор и го чух да казва:

— Всичко изглежда нормално, но тя е изтощена. Трябва да поспи.

— Добре, но първо ѝ бийте глюкоза. Кръвната ѝ захар вероятно е ниска.

Затворих очи, докато ми забождаха иглата, като си мислех, че ми слагат „Серума на истината“. Получих конвулсия, но не след дълго се успокоих и заспах.

Когато се събудих, чух някаква разправия зад вратата. Въпреки че беше затворена, можех да ги чувам добре през стените.

— Губим си времето, ето защо — викаше някакъв мъж — трябва веднага да извадим гумата от устата ѝ и да започнем разпита.

— Твърде опасно е — отговори му женски глас, — все още нямаме разрешение от директора.

— Виж какво, аз поемам отговорността — отсече мъжът, — все някога трябва да го направим.

Гласовете заглъхнаха и след няколко минути агентът влезе в стаята и извади гумата. Устата ми беше пресъхнала и ме болеше гърлото, но от лепенката ме заболя най-много. Следователят я отлепи заедно с малко кожа, но аз не извиках. Бях се превърнала в развалина след отпътуването от Бахрейн, но мислех, че вече е дошло време да покажа, че съм по-смела.

Отворих очи за пръв път, след като напуснахме летището. Стаята беше боядисана изцяло в бяло и нямаше прозорци. До леглото имаше две бюра, канапе и няколко стола. Тръпки ме побиха, като се огледах наоколо, чудейки се колко ли патриоти и революционери са били убити преди мен в тази стая.

Влязоха още трима души. Сега в стаята имаше двама мъже и две жени. Опитах се да мобилизирам цялата си воля, за да се подготвя за психологическата битка, която щеше да започне скоро. Агентите говореха учтиво, но нищо не убягваше от погледа им. Те бяха опитни професионалисти, южнокорейският еквивалент на КГБ или ЦРУ.

Накараха ме да изпия някаква течност, подобна на мляко, и скоро след това заспах дълбоко. Когато се събудих, те още бяха при мен и имах чувството, че въобще не бяха мърдали оттам. Мъж и жена седяха зад двете бюра, като ме изучаваха и си водеха някакви записки. Другата жена стоеше права до леглото, докато четвъртият агент се беше облегал на стената. Чуваше се някаква суетня зад вратата и се зачудих дали не беше сутрин. След малко жената до леглото ми каза да стана, опитах се, но бях толкова немощна, че имах нужда от помощ. Тя ме изведе от стаята и ме заведе до банята, където ме съблякоха и старателно изкъпаха. Това разсъбличане ме смути, но топлата вода ме

успокои. Пазачите ми бяха толкова учтиви, че заподозрях някакъв трик за печелене на доверието ми. Успях да забележа със задоволство, че шампоанът и сапунът бяха вносни. В Северна Корея си произвеждахме тези неща сами, но те, естествено, не бяха първо качество.

После ми позволиха да си измия зъбите — не бях го правила откакто напуснах Бахрейн. След като свърших, ми дадоха нови дрехи. Всички имаха южнокорейски етикети, а бельото и анцугът бяха по-качествени от дрехите, които носех дотогава. Питам се защо ли прахосват такива скъпи дрехи за един престъпник, освен ако не се опитват да ме подмамят да направя самопризнания?

Когато се върнах в стаята, ми дадоха чаша кафе, нещо, за което бях жадувала от дни. То бе страшно горещо и започнах да издухвам парата от повърхността на течността. Единият от агентите обърна внимание на колегата си:

— Сигурен съм, че е корейка. Само корейците издухват парата по този начин.

Преди да се усетя, вече бях оставила чашата.

Копелета!

Станах, отнесох я в банята и излях кафето. Докато си миех чашата, жената агент влезе и ми каза да я изхвърля. Бях озадачена. В ръцете си държах една напълно здрава чаша от импрегнирана хартия, която можеше да се използва пак. Това ми се стори ужасно разточително и потвърди моето убеждение, че Южна Корея е една бедна и потънала в дългове страна.

Сервираха ми обилна закуска, състояща се от яйца, ориз и „кимчи“, традиционното зеле с подправки, което беше любимо национално ястие. Опитах се да не ям, но скоро апетитната миризма, която се носеше от храната, взе връх и излапах всичко. След като направих това, попитах на японски за датата. Отговориха ми, че е 17 декември, 17 дни след инцидента в Бахрейн. Това изглеждаше почти достоверно и се чудех докога ще издържа.

Направих още една решаваща грешка, когато дочух двете жени да разговарят за менструалния ми цикъл. Тъй като трябваше да се погрижа за това, написах цифрата 24 на парче хартия, имайки предвид, че очаквам да ми дойде на 24 декември. Не обърнаха особено внимание на това и разговорът им се насочи към изборите.

— За кого гласува?

— Вкъщи сме разделени на два лагера. Мъжете са за „Х“, жените за „У“. Така, че ще гласувам за „У“.

Всичко това ми бе напълно непонятно. Идвах от държава, в която се чувствахме щастливи, че имаме само един силен кандидат — Ким Ир Сен, който неизменно биваше „избиран“ за президент. Идеята за „свобода на избора“ ми изглеждаше безсмислено хаотична и се чудех как южнокорейците въобще постигаха съгласие за каквото и да било.

В Северна Корея изборите се провежда на четири години. Във всеки избирателен район има само по един кандидат, който се издига от Партията на труда и хората гласуват за него само с да или не. Седмици преди изборите се правеха грандиозни митинги и паради и се организираха семинари, за да се осигури стопроцентово участие на хората в изборите. Разбира се, по закон се изискваше всички, навършили 17 години, задължително да гласуват, така че лозунгите и фестивалите си бяха чиста измама.

В деня на изборите хората се нареждаха на опашка, за да гласуват още в 7 часа сутринта. Обикновено около секциите имаше оркестър, който повдигаше духа на събралите се там хора. След регистрирането всеки гласоподавател получаваше лист хартия с печат „да“. След това гласоподавателят влизаше в зала, където седяха трима души от избирателната комисия, приближаваше до портретите на Ким Ир Сен и семейството му и им се покланяше. След това той или тя пускаха своя „положителен глас“ в кутията под портретите. За да гласува някой с „не“, той трябваше практически да се въздържа и да не пусне листа. Повече от ясно е, че след като хората от комисията гледаха всички в ръцете, беше немислимо да не се гласува.

Дадоха ми обяд, който се състоеше от оризена каша и изсушени морски водорасли. Това е корейски деликатес, но аз се правех на китайка, затова ги попитах дали това не е някаква изгоряла хартия. Те се засмяха, но не казаха нищо и започнаха да си разказват вицове:

— Кой говори, когато никой не го слуша?

— Политикът?

— Близо си, но не позна. Учителят.

Или пък:

— Някакъв съдия пита нощен взломаджия защо е откраднал. Той му отговаря, че бил гладен. Когато съдията се опитва да му напомни,

че става въпрос за откънати обувки, мошеникът казва: „Добре де, не можех да крада бос“.

Или друг анекдот, който те си разказаха:

— Изпращат руснак на лагер в Сибир за някаква непатриотична проява. Той казва на съдията: „Добре де, ако в Америка наистина е толкова гадно и лошо, колкото вие твърдите, защо не ме изпратите там, вместо в Сибир“.

Трябваше да изтичам до банята, за да не избухна в смях. За севернокорейците подобни шеги бяха много смешни и дори в моето положение ми бе трудно да се сдържа. Пуснах водата, за да не чуят кикота ми. За първи път от седмици насам се смеех.

Южнокорейските агенти бяха истински професионалисти. Те се отнасяха към мен с голямо уважение. Много добре знаеха, че по този начин могат да съберат много повече информация за мен, отколкото с мъчения или с директни въпроси. По този простицък начин, като бях принудена да живея сред тях, аз — тяхната сънародничка — бавно, но необратимо се пречупвах.

Един ден жените агенти ми предложиха да поеем заедно, вместо само да стоим и да не правим нищо. Една от тях, която се казваше Парк Лин, запя една позната песен — „Планинско зайче“. Това беше детска песен, забранена от Ким Чен Ир, на която бяха подменили думите с националистическа пропаганда. Докато я слушах омаяна, през въображението ми преминаха картини от моето детство и спомените от това време нахлуха в главата ми:

*Селото в което живея, в цветна долина,
между хълмовете се намира.
Праскови, кайсии и цветя цъфтят навред,
с тях украсено, моето село е като дворец.
Жадувам за дните безгрижни в цъфналия дворец.*

Пеех си наум с нея. Припомнях си бабината къща в Гесунг, традиционен дом с ламаринен покрив в подножието на прекрасни хълмове, с поточе, ромолящо покрай вратата. През пролетта, когато азаляята цъфти, цялата долина се покриваше в яркочервени цветове, точно като в тази песен.

Сега беше мой ред да пея. Запах една популярна китайска песен — „Цъфнали сливи“:

*Цъфнали сливи, цъфнали сливи навсякъде.
Колкото по-студено става, по-буйно те цъфтят.
Цъфнали сливи се борят със зимата.
Те са като нашия дух.
Цъфнали сливи, цъфнали сливи,
Велики китайски цветя.*

Когато свърших с песента един от мъжете ме попита на японски:
— Защо не изпееш една корейска песен, все пак сме в Корея?
Просто от учтивост.

Останалите агенти ръкопляскаха и ме окуражаваха. Започнах да ги убеждавам, че не знам никакви корейски песни, но те продължаваха да ме увещават. Накрая се съгласих и започнах да мънкам няколко такта от една песен, която бях чула по телевизията, което ги задоволи. Това беше по-добре отколкото да откажа.

След това жената изпя една прекрасна корейска песен.

*Камбани звънят, цветя цъфтят.
Птиците пеят, лицата се смеят.
Копнея за моята любов в прекрасния Сеул.
В прекрасния Сеул аз ще дишам и пея.*

Тази песен пречупи нещо в мен. Хванах се, че се чудя дали наистина Сеул е толкова хубав, а според агентите това бе така. Започнах сама да се коря. Къде беше моят революционен дух, който бях градила през последните осем години? Къде беше моята непоклатима преданост към Родината? Бях позволила тези хора да ме омаят и се чувствах безсилна да им се противопоставя.

Не след дълго агентите започнаха да ми задават небрежно въпроси за моето минало, въпреки че това не можеше да се нарече разпит. Правеха го под формата на разговор, като че ли се намирах между приятели, и аз им разказах същата история, както на Хендерсън в Бахрейн. Те като че ли ми повярваха и не казаха нищо с агресивен или предизвикателен тон, но от време на време си водеха бележки. Някои от въпросите доста ме затрудняваха.

— Можете ли да ни кажете имена на филмови звезди, които сте гледали в Макао?

— Брус Ли.

— Шиничи ли ви каза да глътнете ампулата с отрова?

— Тъхъ!

— Ако сте китайка, би трябвало да сте срещали доста корейци. Искате да кажете, че не знаете нито една дума на корейски?

— Ами-и, „ган на“ (кучка).

Един от агентите тикна снимка на Ким Ир Сен пред лицето ми.

— Виждали ли сте някога този човек?

Гледах замислено снимката.

— Да, мисля, по телевизията.

— Как се казва?

— Джин Рю Чунг — отговорих, като продължих да използвам китайския си акцент.

По-късно същата вечер, когато се опитвах да заспя, чух да си говорят тихо:

— Направо е непростимо да използват такова момиче като политическа машина!

— Да, знам. Престъпникът си е престъпник, но наистина ми е мъчно за нея.

— Онова копеле — Ким Ир Сен, той трябва да бъде наказан.

По едно време изпитах желание да скоча от леглото и да изкрещя: „Вие, кучи синове. Как смееете да наричате Великия Вожд копеле!?“ В страната ми няма по-голяма ерес от това. За севернокорейците Ким Ир Сен бе като слънцето за земята. Разбира се, нищо не можех да направя.

На другия ден, 18 декември, те започнаха да ме разпитват напълно сериозно. Бяха вежливи, но безкомпромисни. Питаха ме за подробности, които дори и да исках, не можех да им съобщя. Питаха

ме за имената на улиците, където предполагаша, че съм израснала. Те искаха да знаят имената на кината, които съм посещавала. Трябваше да им нарисувам къщата на Шиничи и ми задаваха безкрайно много въпроси за моя престой в Япония. Тъй като никога не съм била в Япония, просто нямаше начин да измисля отговори, които да са поне приблизително верни. През цялото време разговаряха на корейски помежду си, като непрекъснато ме коментираха.

— Тази девойка е твърде глупава, за да бъде шпионин — отбеляза един от мъжете, като следеше моята реакция.

Следващият ден беше кошмарен. Дойде нов следовател, красив мъж на около петдесет, облечен в стилно черно сако, който пушеше американски цигари. Попита ме на китайски дали мога да му изготвя схема на моя досегашен живот с имената и най-значителните събития, които са ми се случили.

— Ние знаем, че сте корейка — каза той, докато пишех, — по-добре е да си признаете още сега.

Не обърнах внимание на забележката му и довърших диаграмата си, която побутнах на бюрото. Той я погледна и се усмихна самодоволно, преди да я смачка и изхвърли в кошчето за боклук.

— Това момиче очевидно лъже — се обърна той на корейски към останалите агенти.

А аз в това време настоях на китайски:

— Какво съм излъгала?

Той ме погледна и като че ли в очите му се четеше насмешка, докато казваше: „Трябва ли да обяснявам повече?“. Агентът запали нова цигара, като ме изучаваше.

— Кажете ми — каза той, изпускайки дим през носа си, — каква телевизия сте гледали в Япония, имам предвид, каква марка е бил телевизорът?

— Азалия.

Той се подсмихна, а останалите агенти избухнаха в смях. Това бяха севернокорейски телевизори, но аз бях толкова обърквана и ядосана, че не можех вече да мисля нормално.

— Коя програма обикновено гледахте? — попита той.

— Вижте — троснах им се аз, като се изправих, — уморена съм от всичките тези въпроси. Защо продължавате да ме питате за едни и

същи неща, отново и отново? Ако ме смятате за виновна, защо по дяволите не ме разстреляте?!

Хвърлих се на леглото и се разплаках. Не заслужавах да бъда специален агент. Не притежавах нито умствените, нито аналитичните способности, които тази професия очевидно изискваше. Просто исках да си отида вкъщи, да бъда със семейството си и да забравя, че изобщо съм била избрана някога от Партията. Исках Бум Су отново да бъде жив. Исках да умра.

С всеки изминал ден въпросите им ставаха все по-трудни. Питаха ме колко ми плащал Шиничи обикновено, колко от тези пари съм спестила, в кои банки имам открити сметки. Дали съм се возила в японско такси — когато им отговорих утвърдително, те ме накараха да им начертая разположението на седалките в него. Питаха ме дали знам какъв цвят е терминалът на летището „Нарита“. Знаем ли колко магазини има там. Била ли съм някога в Гуанджоу, на място, наречено Шаумен.

Поискаха да си напиша името. Аз написах Пай Чуй Хуй с китайски букви. Те взеха листа и излязоха от стаята. След известно време се върнаха, като носеха името ми написано в различни размери. Това беше моят почерк, но някак можеха да направят написаното малко като сусамово зрънце или пък голямо колкото пътен знак. Зяпах в листа в пълно недоумение. Моята реакция им се стори забавна, но не казаха нищо, а вместо това ми задаваха въпроси, от които ме полазваха тръпки.

— Кой ви посрещна на летището в Багдад? Бяха повече хора, нали? Говори ли ви нещо името Чой?

Въпросите задаваха на корейски. Но те бяха толкова изненадващи за мен, че просто не можех да скрия реакциите си. Очите ми се разшириха и мисля, че пребледнях.

— Започна да става досадно, нали? — попита ме следователят на китайски. — Започна да става досадно, нали? — повтори той на японски. — Започна да става досадно, нали? — викаше вече на корейски агентът и аз избухнах в плач.

Набутах ми някакъв паспорт пред лицето:

— Кой е този човек? — искаха да знаят те.

Станах и бутнах паспорта от ръцете му:

— Откъде, по дяволите, мога да знам кой е този — изкрещях и свих ръце в юмруци.

Той се приближи към мен и ме избута до стената. Лицето му беше каменно. Когато говореше на корейски, той направо съскаше:

— В самолета имаше сто и петнадесет души. Повечето тях бяха невинни работници, без каквито и да било политически връзки. Скапали са се от работа в тази адска пустиня, за да нахранят и облекат семействата си и да дадат образование на децата си. Били са далеч от къщи месеци наред и са се връщали със спестените от тях пари. Ние не знаем защо си го направила, но заслужаваш гръм да те удари заради това.

Той направи пауза, дръпна си от цигарата и издуха дима в лицето ми.

— Знам, че не си действала сама, че може би си била принудена да го направиш, за да спасиш живота си, най-малкото си била подмамена да го извършиш чрез ловка манипулация. Но, по дяволите, ти си длъжна заради семействата на жертвите да си признаеш, за да можем да се противопоставим на онези, които са отговорни наистина за това престъпление. Ако загубим човешката си същност, ще се превърнем в най-обикновени животни — диви, обезумели, нецивилизовани зверове.

Аз вече се тресях от плач, но той още не беше свършил.

— Ти просто си загубила своя човешки образ, млада госпожице — продължи той, сочейки ме с пръст. — Как можеш да очакваш да се отнасяме с теб като с човешко същество? Как бихме могли? За нищо не е късно и времето за покаяние вече тече. Ако пропуснеш тази възможност, може би никога вече няма да имаш друг шанс.

Беше вперил очи в мен. Лицето му, така близо до моето, вече не бе така красиво.

— Твоето правителство пет пари не дава за човешкия живот и аз съжалявам, че си била една от неговите пионки. Ако беше направила нещо благородно, тогава може би щяхме да изпитваме някакво уважение към теб. Да отнемаш живота на невинни хора, обаче, не е благородство. Това е зло — отвратително и глупаво. И ако не можеш да осъзнаеш наистина колко е безсмислено, в крайна сметка излиза, че си още по-глупава. Разбираш ли? Който обръща гръб на правдата и върши престъпления, се нарича предател или ренегат. А който се отвръща от

злото, за да върши добро, е праведник. Осъдително е да се промива мозъка на едно младо момиче. Все още имаш време, млада жено, да помолиш за прошка и да потърсиш опрощение за това, което си сторила. Но мога да ти кажа, че това време изтича.

Той се загледа в очите ми известно време, след което се извърна. Но това не бе всичко. Когато стигна до вратата, се обърна и даде още един прощален залп:

— Представи си, че нещата стоят така — можеш да направиш самопризнания и да се надяваш на опрощение от семействата, загубили свидни близки. Или пък можеш да умреш с ръце, омърсени с кръвта на сто и петнадесет невинни живота. Нещо, което си направила в името на страна, която не дава и пет пари за твоя живот. Тогава и Господ не би поискал да те спаси.

Той излезе в коридора, но чувах гласа му, дори когато вече крачеше навън, отдалечавайки се от мен:

— Помисли за това, Чуй Хуй, или може би трябваше да кажа Ок Хуа?

ГЛАВА XIV

Бях победена.

Съпротивлявах им се през двете седмици безмилостни разпити в Бахрейн и през осемте дни на още по-интензивни разпити в Сеул. Впрегнах цялата си изобретателност в измислянето на лъжи, за да остана вярна на Нашия Велик Вожд. След това заблуждавах пак, за да прикрия тези лъжи. Но най-вече мамих, за да спася семейството си от сигурна смърт, която знаех, че го очаква.

Всичко това приключи. Съпротивителните ми сили се изчерпаха. Южнокорейците ме победиха. За това не бе необходимо никакво насилие от тяхна страна, както очаквах, а само безкрайно, разумно търпение. Бях им казала, че съм китайско сираче, че съм била неофициално осиновена от добрия Шиничи Хачия, с когото съм заминала на почивка в Европа. Но не можех да ги измамя. Те знаеха много добре, че съм севернокорейска шпионка, преди да призная това. Те също така знаеха, че аз съм тази, която бе причинила смъртта на 115 невинни хора, за което не можех никога да очаквам прошка.

Да, бях победена. А накрая град Сеул стопа и последните ми съпротивителни сили. Бях възпитавана, че южнокорейците са бедни марионетки на безмилостен капиталистически режим. И когато за пръв път пристигнах в Сеул, отчаяно вярвах на всичко, на което ме бяха учили.

Но се бях преродила. Детето, което бе израснало като ученик на Ким Ир Сен, умря на летището в Бахрейн. Постепенно и бавно неговото място заемаше един нов човек. А Сеул бе неговият родител.

Това се случи в деня, преди да си призная окончателно всичко. Моите надзиратели ми казаха, че този ден ще си отдъхнем от разпитите и ще излезем на разходка из града.

Дадох ми да облека черен костюм. В тези дрехи се чувствах като малко момиче през първия учебен ден и се чудех защо ли се държат толкова мило с мен.

Напуснахме полицейския комплекс и се заизкачвахме по един хълм. Дърветата бяха познати, гранитните скали и червената пръст също... сякаш всичко си беше на място. Небето над мен — наситено синьо с едно-единствено плаващо бяло пухче — това бе същото небе, което виждах в Пхенян. Но веднага след това стигнахме хребета на хълма и в краката си видях да се разстила централната част на Сеул, като едно малко бижу. Измамната представа, че съм в тази Корея, която познавам, бе разбита.

Под мен течеше река от коли. Дори в Западна Европа не бях виждала толкова много коли да се борят за надмощие по широките улици. Шашната, започнах да се вирам в шофьорите. Те бяха корейци, а не чужденци.

За миг загубих ума и дума. Гледката бе толкова различна от това, което очаквах, че не знаех какво да кажа.

— Не мога да повярвам на очите си — успях да прошепна накрая.

Един от специалните агенти, който пътуваше с нас, посочи движението:

— Всичките тези автомобили са правени в Корея — ми каза той. — Повечето семейства вече имат своя собствена кола. Твърди се, че дори просяците използват коли, за да се местят от ъгъл на ъгъл. Всичко това води до задръстване на движението и до голям недостиг на места за паркиране. Сериозен проблем пред обществото ни.

Колата ни ту потегляше, ту спираше заедно с останалите. Разбрах значението на последните му думи, но не забравях и казаното от него преди. В Северна Корея само висшестоящите партийни функционери или министри караха коли, а ние, учениците, се кланяхме, когато минаваха покрай нас. Да станеш шофьор бе една от най-мечтаните професии сред младите мъже. Жените не можеха и да мечтаят да шофират коли — понякога им се позволяваше да управляват тролеи, но това бе таванът на допустимото за тях.

А ето тук, в Сеул, забелязах, че много от шофьорите са жени. Бях толкова зашеметена, че можах само да облегна глава на прозореца и да ги гледам вторачено.

Минахме покрай Южната врата, кметството, Парламента, Олимпийското селце и Търговския център в Джамсил. Бях впечатлена от свободните обноски на всички, от оживените им лица и пъстрите

дрехи. Но най-много се изненадах от уличните търговци, които забелязвах на всеки ъгъл. В Северна Корея ми бяха казвали, че крайпътните търговци са най-низшите хора в Юга. Ала стоките, които продаваха, бяха всичко друго, но не е вехтории — скъпи часовници, висококачествена апаратура, елегантни дрехи и обувки. Подобно нещо би било невъзможно в Северна Корея, където с цената на един-единствен часовник можеше да се изхрани петчленно семейство в продължение на седем месеца. Тукашните търговци имаха вид на хора, които печелят цяло състояние от търговията си. Как можеха да бъдат наречени бедни?

На здрачаване се изкачихме по планината Намсан, за да видя светлините на града, разстлан в краката ми. Гледката бе прекрасна и аз разбрах, че съм се влюбила в него.

Като се съгласих на тази разходка из Сеул, допуснах последната си грешка, но и спечелих свободата си. Моите пазачи явно бяха предвидили последствията от подобна разходка. Не можех да се отърся от чувството, че първите двадесет и шест години от живота ми са преминали в лъжа.

Почувствах прилив на омраза към Ким Ир Сен, когато изведнъж осъзнах, че цялата ми работа, планове и обучение, всъщност целият ми живот, са били изградени върху измами.

Следващата сутрин отново седях на масата срещу специалния агент, който бе разговарял с мен преди две нощи. Той учтиво попита дали ми е харесал излетът от предишния ден и се усмихна, когато не можах да кажа нищо адекватно.

— Ще изброя лъжите ти една по една. Слушай внимателно, мисли трезво и не лъжи. Има само една истина, и ние вече я знаем. Разбираш ли ме?

Той спря за миг, запали цигара и продължи:

— Ти въобще не си китайка. Защо? Каза, че си живяла в град Вучанг в продължение на петнайсет години. Но всъщност не съществува никакъв град Вучанг, а само околия Вучанг-хсиен. А ако наистина си израснала на север, както твърдиш, щеше да знаеш, че думата „тунгсу“ (да достигнеш зрялост), се използва само в Южен Китай. Ти самата използва тази дума много пъти. Също така нарече царевичната каша „вуймей“, а това е още една южняшка дума.

Северняците използват термина „*паомей*“, който ти не спомена нито веднъж.

Също така твърдиш, че си израснала като бездомно, скитащо се сираче и че основната ти храна е бил хлябът „*хопанг*“. Този хляб е храна само за богати хора. А когато каза, че една твоя леля продавала вестници и понички на улицата, явно не си знаела, че по улиците на околията Вучанг не се продават никакви вестници.

Той отново спря, давайки ми възможност да асимилирам всичко казано дотук.

— Има и много други противоречия — продължи той. — Всички те сочат едно — ти не си китайка и е безсмислено да продължаваш да се правиш на такава.

Запали си нова цигара, без да сваля поглед от мен. След като издуха дима, продължи да говори:

— Твърдиш, че си живяла една година в Япония с г-н Хачия. Въпреки това, когато ти поднесоха ястие от печени водорасли, което е японски специалитет, ти саркастично попита дали не е горена хартия. — Той сякаш се забавляваше от спомена за това и останалите в стаята се изхилиха. — Помниш ли скицата, която нарисува, за да покажеш жилището на Шиничи в Япония? Тази скица по никакъв начин не прилича на японска къща, а и улиците, които нарисува, никак не приличат на японски улици.

— Твърдиш, че често си гледала телевизия, — продължи той, — но когато те попитахме за марката на телевизора на Шиничи, ти каза, че той бил „Джиндалрае“, а това е корейската дума за азалия. „Джиндалрае“ е севернокорейска марка телевизори, както впрочем мисля, че самата ти знаеш. Междувременно в периода, за който твърдиш, че си била в Япония, там по телевизията всеки ден показваха Азиатските игри от Сеул, а ти даже не знаеше коя държава е излязла победител.

Заяви, че в японските таксита мястото на шофьора е отляво, а то всъщност е отдясно. И на последно място, ако беше напуснала Япония на 14 ноември, както твърдиш, щеше да знаеш, че премиерът беше сменен. Но ти отговори, че се казва Накасоне, а не Такешита, и това бе решаваща грешка.

— Е — завърши той и загаси цигарата си, — след всички тези противоречиви твърдения, а мога да те уверя, че има още много

такива, как можеш да твърдиш, че си живяла в Япония?

Чувствах се така, сякаш около врата ми затягат примка. Не бях в състояние да измисля нови лъжи, които да им пробутам и сведох глава. Но следователят не беше приключил:

— Внимателно те наблюдаваме от самото ти пристигане. Следяхме буквално всяко твое движение. И забелязахме, например, как ловко оправяш леглото си, сякаш си преминала през дълга и системна военна подготовка.

Твърдиш, че не знаеш корейски. Затова, когато забелязахме как системно потропваш с пръсти по време на разпитите, казахме на корейски, че „тропането с пръсти е признак на нервност“. Ти веднага спря да барабаниш по масата. Когато си говорехме помежду си на корейски и казахме: „Ама, чуйте я, тя лъже“, ти се опита още по-настойтелно да ни убедиш, че казваш истината. А когато си разменяхме вицове на корейски, ти тичаше до банята, за да не се изсмееш.

— А ето и последния тест. — Лицето му придоби твърдо изражение и той се наведе напред с пронизващ поглед.

— Когато ти подадох писмена декларация, на която пишеше: „Аз съм севернокорейски шпионин“, видях в очите ти мигновено изражение на смущение и страх. Да продължавам ли?

Стана ми тясно в дрехите. Не, нямаше нужда да продължава — не можех да понеса повече. Бях засрамена, ядосана, унижена, нещастна... накратко казано, бях напълно победена и знаех, че повече не мога да се съпротивлявам. А с мълчание вече нямаше да отърва кожата си.

Но какво щеше да стане ако издадох тайната си? Смърт, със сигурност, защото бях убийца. А какво щеше да стане с близките ми? Спомних си за една приятелка от гимназията, Ку Джахиянг, чието семейство имаше черно-бял телевизор и като че ли винаги се намираха бонбони в къщата. Често ходех вечер у тях, защото можехме да гледаме телевизия и да ядем дъвчащи бонбони. Малките ѝ братчета бяха отлични ученици и ръководеха Младежката организация в училищата си.

Един ден, през 1974 г., Ку Джахиянг не се появи на училище. Плъзнаха слухове, че един от по-малките ѝ братя докладвал на Службата за обществена сигурност, че майка им е шпионка. Проведено

бе разследване и след него родителите ѝ и един чичо бяха обвинени в шпионаж. Скоро след това цялото семейство бе изпратено в концентрационен лагер в Янганг-до, и съседите им започнаха да се притесняват, че може и те да бъдат депортирани заради контактите си с тях.

Бях чувала какво представляват тези лагери — робски труд, ден след ден, година след година. Не исках брат ми, сестра ми или родителите ми да преживеят това.

В Северна Корея жените се притесняват, че мъжете им пият твърде много, но не за здравето им, както навсякъде другаде по света. Те се страхуват, че като се напият, ще кажат нещо глупаво и ще ги натопят. Една погрешна дума може да унищожи цяло семейство.

Такъв бе животът в севернокорейското общество и ми беше ясно като бял ден какво ще се случи със семейството ми, щом призная. Представях си съвсем живо как тайните служби арестуват баща ми и майка ми, Хюн Су и Хюн Ок, и ги отвеждат.

Мъчеха ме съмнения. Струваше ли си наистина моята мисия? Наистина ли спомагаха за обединението на Корея моите ужасни дела и смъртта, която причиниха? Ще продължи ли да бъде разединена страната, ако Сеул не бъде домакин на Олимпийските игри? А унищожаването на един-единствен самолет наистина ли щеше да спре провеждането им в Сеул?

Постепенно започнах да осъзнавам, че ако не си идиот, очевидно ще разбереш коя позиция е по-разумна.

И така между мен и пълното признание в този момент остана само една пречка — моите близки. Ако запазех мълчание докато умра, те щяха да изживеят живота си с чест. И все пак...

И все пак, дали щеше да стане така? Южнокорейците вече знаеха много и бе напълно възможно да успеят сами да сглобят останалото. С тях не вървяха пазарлъци — те не биха приели да ме убият тихомълком, за да запазят семейството ми, а щяха да разгласят за мен, когато пожелаят.

Хрумна ми и още нещо. Не бях ли длъжна да кажа истината пред семействата на жертвите? Не трябваше ли поне да призная, честно и с разкаяние, колко жестока съм била, за да не гледат на мен съвсем като на звяр? Да, тези хора заслужаваха поне това.

Погледнах следователя в очите. Постепенно си наложих да
изрека:

— Простете ми. Съжалявам. Ще ви кажа всичко.

ГЛАВА XV

Чувствах се като празна.

След като си признах, можех само да лежа зашеметена на леглото. Бях физически и емоционално вцепенена. С признанията си бях отметнала света от плещите си, но сега плувах в празно пространство, без пристан и без посока. Почти в безсъзнание, изтощена и депримирана, чаках скоро да ме екзекутират, но тази мисъл не ми правеше особено впечатление. Вече не чувствах почти нищо, а и не ме интересуваше какво ще стане с мен.

Трябвах ми почти осем часа, за да разкрия цялата история. Сега вече те знаеха за мен почти толкова, колкото и самата аз. По часовника на един от следователите забелязах, че сме говорили до три часа през нощта без прекъсване. Атмосферата в стаята вече бе много по-лека, а и на мен ми доставяше удоволствие да говоря със следователите на корейски. Но удоволствието не бе истинско, защото един мек, но безмилостен глас от дълбините на съзнанието ми напомняше, че с мен и близките ми вече е свършено.

Два дни след признанията си започнах да се чувствам малко по-нормално. Агентите много ми помогнаха да си повдигна духа. Те ме включваха в разговорите си и си разменяхме мнения за различията в нашия начин на живот. Приятният агент, който ме бе разпитвал на китайски, се казваше Нарк Джонг, а към мен имаше прикрепен и един по-млад мъж, който се казваше Сенг Джу. Дребната, хубава жена с тях се наричаше Ли Ок.

Сеул ме бе победил, но в дъното на душата ми продължаваше да се гнезди едно съмнение. Бях видяла много внушителни сгради, много неща, които издаваха щастие. Но какви всъщност бяха хората в Сеул? Бяха ли те наистина щастливи зад фасадите на тези внушителни сгради и скъпи неща?

Същия ден попитах Ли Ок:

— Мога ли да видя как живеят обикновените хора?

— Разбира се, по всяко време — отвърна тя и предаде молбата ми на своите началници.

По време на пътуванията си до Европа имах чувството, че не съм си изградила цялостна представа за живота там. Част от нашите директиви гласяха, че специалните агенти не трябва да говорят с чужденци, освен ако това не е изрично необходимо. Поради напрежението, което предизвикваше нашата предстояща мисия, бе невъзможно да се усетят истински страните, през които пътувахме. А сега, в Сеул, исках да направя точно това. В миналото можех да правя изводи за дадена страна само от повърхностни наблюдения и от впечатленията си от разходките по улиците. Ако отидех до отрупан със стоки пазар, решавах, че страната е по-добре от Северна Корея. Ако видех много барове и кръчми, решавах, че това е упадъчна и неморална култура. Ако срещнех просяци по улиците, то явно страната бе бедна и не можеше да си изхрани населението.

Подготовката приключи за няколко минути. Ли Ок попита дали имам пред вид някое конкретно място, което искам да посетя.

— Не, едва ли бих могла да знам — отвърнах аз. — Където поискаш. Някъде... някое типично за Сеул място.

Когато излязохме, Ли Ок вървеше до мен, Нарк Джонг зад нас, а Сенг Джу бе точно отпред. Бяха ми дали около двадесет и пет хиляди вона джобни пари — приблизително двадесет долара — което ми изглеждаше огромна сума пари.

Започнахме обиколката по тесните улици на квартал „Миунг Донг“. Скоро стигнахме до един магазин, наречен „Лоте“, и ми обясниха, че името идва от немския поет Гьоте. Влязохме. Интересно ми бе да видя дали стоките са вносни. Качеството бе отлично, но имената бяха чужди, и аз посочих това на Ли Ок.

— Не, произведени са в Корея — отвърна тя. — Повечето от тези стоки се изнасят в други страни и затова имат такива етикети. Но така или иначе, защо не си купиш нещо?

Приближих с притеснение козметичния щанд. Продавачката бе приятна жена, чиято вежливост ми беше направо чужда. На север магазинерите са груби и троснати, тъй като и без това няма какво толкова да продават. Тук хората като че ли наистина искаха да ти услужат.

— С какво мога да ви помогна? — попита продавачката.

Посочих един крем за лице и се опитах да не заеквам.

— Това вносно ли е?

Тя повдигна бурканчето.

— Не, произведено е от корпорацията „Лъки“ тук, в Сеул. Струва само шест хиляди и петстотин вона.

Очаквах, че кремът ще струва цяло състояние и бях щастлива, че можех да си го позволя. Знаех, че ми е невъзможно да преценя истинската стойност на парите си, но знаех също така, че следователите не биха ми дали прекалено много. Независимо от това, бях твърде срамежлива, за да си купя крема. Не беше лесно човек да свикне с тази свободна атмосфера.

Ли Ок ми купи един шал. Бях удивена от многообразието на стоките и ме бе страх да избира каквото и да е за себе си. След това продължихме да се разхождаме. Улиците бяха пълни с хора, но те като че ли не бързаха много. Групи от мъже и жени се разхождаха свободно и се смееха. Натъкнахме се на човек, който държеше паничка и дрънкаше с камбанка. Носеше някаква странна униформа. Реших, че сигурно е просяк, но Ли Ок ми обясни, че събирал пари за Армията на спасението, за да подпомага бедните.

— Бъдни Вечер е — прикани ме тя да направя дарение. — Удобен момент за проява на щедрост.

Доброто настроение на хората обзе и мен, но все пак бях объркана. Коледа не се празнува в Северна Корея и повечето семейства въобще не са и чували за този празник. Защо трябваше Южна Корея, която не е западна страна, да почита Коледа? Естествено, възможно обяснение бе, че са марионетки на империалистическите янки, но хората сякаш бяха наистина щастливи. Носеха подаръци под мишница, а някои дори пееха коледни песни. Внезапно ми стана тъжно, че стоях настрана от общото веселие.

Изненадах се, като видях продавачите действително да стоят пред магазините в съперничеството си да привлекат клиенти. Необходимо ми бе известно време, за да разбера, че конкуренцията е силата, която движи търговията тук, и че всъщност тя прави Сеул толкова богат град.

— Гладна съм — казах аз — може ли да хапнем нещо?

— Разбира се. — отвърна Ли Ок.

Тя ме поведе по тясна уличка, пълна с ресторанти. На витрините бе изложена храна — устата ми се напълни със слюнки от изобилието на оризови питчици, темпура, кървавици и дори чоп чао, традиционно корейско блюдо, приготвено от юфка, зеленчуци и месо. Изненадах се от това изобилие и си припомних, че на Север и пача нямаше от близо десетина години. А майка ми се смяташе за щастливка, ако успееше да открие някой изгнил пъпеш.

Ох, защо не можех да доведа семейството си тук...

Толкова мъчно ми ставаше, когато се замислях за затрудненията им при вида на всичко това пред мен...

— Какво би искала? — попита Ли Ок. — Можеш сама да избереш къде да хапнем.

Тъй като много обичах кървавица, посочих едно малко ресторантче, където това беше специалитет на заведението. Беше пълно и повечето хора пиеха традиционната корейска оризова ракия соджу. Поръчахме си и седнахме. До нас група бизнесмени на средна възраст се оплакваха от проведените наскоро избори:

— Да не обвиняваме само правителството — каза един от тях. — Не можеш да очакваш много от хора, които мислят само за себе си.

— Лично аз мисля, че ако малките партии бяха влезли в коалиция, щяха да спечелят изборите.

Погледнах към придружителите ми, като очаквах, че веднага ще арестуват тези хора, които така свободно и критично дискутират правителството си. Но агентите, ако въобще бяха забелязали, не обърнаха особено внимание. Те се наслаждаваха на храната и като че ли не се интересуваха от нищо друго.

По-късно, на връщане към Намсан, когато се чувствах още по-зле в това твърде открито общество, попитах следователите защо всеки може свободно да критикува правителството.

Всички пригнаха.

— Това е демократична страна — каза Ли Ок, когато спря да се смее. — Тук има свобода на словото. Няма закон, който да забранява критикуването на правителството.

— Не разбирам — казах аз, тъй като въобще не се впечатлих от аргументите ѝ. — Трудно мога да повярвам, че въобще правите нещо както трябва в тази страна. Но, така или иначе, забелязах още нещо.

Когато минахме покрай един строеж, видях само няколко работника. Къде бяха останалите? През нощта ли работят?

— Ами — попита Нарк Джонг, който като че бе озадачен от въпроса ми, — как строят в Северна Корея?

— Мобилизират всички — отвърнах аз. — Викат на помощ войниците, учениците, народните съвети — всички копаят, наливат бетон, носят тухли — при идеален ред — отвърнах аз с гордост. Винаги ми беше особено приятна гледката на издигаща се нова сграда, а и моя народ работеше толкова много.

— Разбирам — отвърна той — тук не се прави така. А и повечето работа се върши от машини.

Тогавя разбрах, че не бих могла да оценя техническите постижения на тази страна. Почувствах се така, сякаш се намирах на друга планета. *Защо Северна Корея не си бе модернизирала до такава степен строителството?*

Имах толкова много въпроси и се чудех дали ще доживея да получа отговор на всичките.

Няколко дни по-късно излязохме с кола из околностите на Сеул и посетихме двореца Дуксу. Втълпено ми бе, че южнокорейците са подменили изцяло културата си с тази на американците, но дворецът бе една добре запазена реликва от корейската история. Отпред имаше статуя на крал Седжонг, бащата на корейската азбука. Приятно ми бе, че съм навън, но все още не се бях отърсила от чувството на депресия и ужас, което ме преследваше от момента, в който си признах. Но бях възхитена от статуята, защото не знаех нищо за произхода на корейската азбука.

Продължихме разходката и стигнахме до едно малко селце. Сякаш по нищо не се различаваше от малките селца в Северна Корея, въпреки че зимният пейзаж пораждаше чувство на самота. Ли Ок каза:

— Това е Вонданг. Напоследък любителите на природата го посещават често, тъй като въздухът тук е много чист.

Спряхме с колата пред една занемарена ферма. Дворът въобще нямаше врата, затова продължихме направо и се огледахме. Като че ли нямаше никой наоколо. Влязохме в къщата. Изненадах се от вида на

двата хладилника и телефона в кухнята. В селския живот на север такива удобства просто липсваха.

Моите спътници, изцяло заплени от фермата, си говореха помежду си:

— Много интересно — каза Сенг Джу, — дори тук имат всички удобства — електричество, телевизия. Въобще не прилича на ферма, ако питаш мен.

— Така си е — съгласи се Нарк Джонг. — Тук вече я няма романтиката. А би трябвало сега да сме насядали около огнището и да си печем картофи.

— Все пак забеляза ли, че вратата не е заключена? — попита Ли Ок. — Колко хора в столицата биха оставили вратите си отключени?

Останахме още малко и се прибрахме в Сеул. Ли Ок предложи да посетим пазара край Източната порта, където имаше магазини и ресторанти в изобилие. Влязохме в магазин за платове, и веднага ме заобиколиха услужливи продавачки. Бяха весели, облечени в пъстри дрехи, а аз се притесних от цялото това внимание. Тогава една от тях каза нещо, което накара сърцето ми да спре:

— Чакай малко. Ти не си ли Ким Хюн Хий?

Последва дълго мълчание. Почувствах как тялото ми се смразява, докато около нас се скупчваха други клиенти, които си шушукаха.

— Коя е тя?

— Ким Хюн Хий. Нали знаеш, тази, дето взриви самолета.

Те започнаха да се блъскат помежду си край нас, за да ме видят отблизо. Моите пазачи веднага се намесиха, като ме изведоха от магазина, преди ситуацията да стане неконтролируема. Когато си тръгнахме, една от продавачките извика:

— Върни се когато поискаш, Хюн Хий. Ще ти дам безплатно, която си поискаш рокля.

Въпреки че бях изнервена, не бързах да се прибера в Намсан и предложих да продължим разходката си из пазара. Докато вървахме, попитах Ли Ок:

— Знаеш ли, не съм видяла все още магазин за дрехи от изкуствена материя. Дефицитни ли са?

Тайничко се надявах, че Южна Корея все още не е овладяла технологията за производството на изкуствени тъкани, които бяха

истински лукс за севернокорейците.

— Ние не носим изкуствени дрехи — отвърна тя, като си пробиваше път през следобедните тълпи. — Преди известно време бе установено, че тези материи вероятно са вредни за здравето. Вече използваме памучни тъкани, които са много здрави. Сега изкуствените платове се считат за долнокачествен материал.

Искушавах се да се изсмея.

— Това е невероятно. Всичко тук е обратно на Северна Корея. Там хората въобще не могат да си позволят да се грижат за здравето си. За нас е цяло щастие да се сдобием с дрехи от изкуствена материя.

Отидохме до специализирания пазар за чирози „Джунгбу“. Имаше планини от калмари, аншоа, водорасли и други подобни. В края му имаше ресторант на открито с една дълга маса и две пейки отстрани. Приблжих се от любопитство.

— Кои хора се хранят тук? — попитах аз.

— Главно работници — отвърна Ли Ок. — Улични търговци, докери, шофьори на камиони и други.

— Е, по-добре се хранят от близките ми — казах аз, като наблюдавах богатия избор от ориз, фиде, пача и „суджиби“ (корейска тестена супа). — Можем ли и ние да хапнем тук?

Ли Ок погледна към другите агенти, които поклатиха глави.

— Тук сме твърде уязвими — каза Нарк Джонг.

— Много лесно ще те разпознаят. Предлагам да седнем в близкия ресторант за „нангмюн“.

Докато се връщахме към заведението през пазара, Ли Ок ми обясни, че ресторантите за студена супа от фиде „нангмюн“ в този район са най-известните в Сеул. Първото заведение, което видяхме, сигурно беше много популярно — пред него имаше луксозни коли и опашка от чакащи. Наредихме се и май се придвижвахме доста бързо. Отново ми направи впечатление непосредствената и приятна атмосфера в Сеул. В сравнение с него, Северът изглеждаше бездушен. Там имаше по-малко хора, почти липсваха коли, а непознатите никога не се заговаряха на улицата. В ежедневието просто липсваше каквото и да е настроение, докато животът в Сеул изглеждаше много весел и изпълнен с енергия.

След няколко минути влязохме в ресторанта и келнерката ни заведе до една маса в ъгъла. Бях поразена. В Северна Корея нямаше и

помен от подобно нещо. Ресторантът бе претъпкан и буквално жужеше от разговори, а навсякъде сновяха келнери с подноси храна. Всички си поръчахме супа „нангмюн“ и когато ни сервираха, лакомо се нахвърлихме върху храната.

Група добре облечени мъже седяха наблизко и разговаряха шумно. Невъзможно бе човек да не чуе за какво си говорят и аз нададох ухо, докато ядях.

— Помисли за Ли Вуунг Пюнг — каза един от тях.

— Той забогатя само защото избяга.

— Е, да, но съветският самолет, с който долетя, трябва да е струвал нещо. Така или иначе, правителството сигурно хвърля цяло състояние за тези бегълци.

— Като си говорим за Севера, видя ли снимката на Ким Хюн Хий?

— Да, като съдя по лицето ѝ, базирам се, че е страхотна нимфоманка. Казват, че може едновременно да оправи няколко мъже.

— Точно затова всички толкова ѝ съчувстват — заради красотата ѝ. Ако беше някоя грозотия, отдавна да са я екзекутирали.

— Мислиш ли, че е девствена?

— Кой знае? С това тяло — обзалагам се, че не е.

Ръката ми се вдърви и затрепери. Макароните, които висяха от клечките, започнаха смешно да се тресат. Като видяха колко ми стана неприятно, агентите се опитаха да ме успокоят.

— Е, хайде, всичко е наред, просто не трябваше да идваме тук — каза Ли Ок. — Да се махаме.

Само че бях твърде ядосана, за да се успокоя толкова лесно. Бавно оставих пръчиците си на масата и вдигнах купичката със супа. Изправих се, обърнах се към мъжете до нас и я плиснах върху тях. Те се втрещиха. Бях толкова бясна, че не можех да се владея.

— Кучи синове такива — процедих с тих и леден глас. — За кого, по дяволите, си мислите, че говорите?

— Боже мой, ама това е тя! — извика един от тях с изненада

— Да, аз съм — отсякох. — Имаш късмет, че още не съм те направила на пихтия.

Бяха загубили ума и дума. Вече бяхме привлекли вниманието на всички наоколо и Ли Ок се опитваше да ме избута към вратата, преди да направя нещо друго. Останалите агенти прикриваха отстъплението

ни, а Сенг Джу остави пари на масата. Вече се бях притеснила от безбройните погледи и шушукането по мой адрес и се радвах, че сме навън.

Ли Ок спря първото такси и всички се натоварихме. Сенг Джу гледаше през задното стъкло, за да види дали не ни следят.

— Това може да стигне и до вестниците — отбеляза той, докато наблюдаваше улиците зад нас.

— Не ми пука — отвърнах ядосано, — защо ги оставихте да говорят такива гадни неща?

Ли Ок се опита да ме успокои:

— Хюн Хий, тук не сме на Север. Не можем да арестуваме хората само защото са казали нещо. Какво можехме да направим? Та ти почти предизвика скандал!

Таксито ни отведе близо до пазара на Източната врата, където бяхме оставили колата. Докато се връщяхме към Намсан, тя попита:

— Е, хареса ли ти разходката днес? Беше приятна, като изключим последния инцидент, нали?

— Вече няма да излизам никъде — отвърнах аз, все още силно ядосана и готова да заплача.

— Защо? Понеже хората те разпознаха? Защото те е страх от това, което ще кажат за теб?

— Може би — отвърнах, като бършех сълзите си, — но има и нещо друго. Чудесно е да усещам чистия въздух всеки път, когато излизаме на разходка из града. Но този свят — и аз махнах с ръка към прозореца, — няма нищо общо с мен. Тези хора имат свой собствен живот. Искам да кажа, че за мен няма никакъв смисъл всичко това, след като така или иначе ще умра скоро, нали?

Започнах да хлипам нещастно.

Ли Ок се опита да ме успокои.

— Не ние ще определим съдбата ти, Хюн Хий. Това ще направи съдът. Но междувременно трябва да се опитаме да ти помогнем, за да си щастлива поне толкова, колкото е възможно предвид обстоятелствата.

— Не искам да съм щастлива — изплаках аз, — искам да ме убиете и да се свърши всичко.

В следващите дни се случиха и по-лоши неща. Ли Ок ми каза една сутрин, че на 15 януари ще трябва да направя публично

признание на пресконференция.

Побеснях.

— Не ви ли казах вече всичко каквото знам? Защо трябва отново да премина през всичко това? Моля ви, просто ме убийте!

— Чуй ме — отсече Нарк Джонг. — Не от теб или от мен зависи дали ще живееш или ще умреш. Ясно ли е? Единственото, което ти остава, е да се покаеш за делата си. Ако се чувстваш виновна пред семействата на жертвите, всячески ще ни сътрудничиш. Междувременно не искам повече да чувам това „убийте ме, убийте ме“. Твърде мелодраматично звучи.

Избухването му ме отрезви, защото бе изключително неприсъщо на характера му. От Нарк Джонг, както и от Ли Ок и Сенг Джу, бях видяла само добро, затова гневът му придаде по-голяма тежест на думите.

— Да, съжалявам — промълвих тихо, — ще направя каквото мога.

15 януари 1988 г.

Следователите бяха работили в продължение на няколко дни, за да подготвят публично изявление, в което да отразят резултатите от разследването. Изявлението трябваше да се направи в една заседателна зала на Бюрото за сигурност, където щяха да присъстват представители на пресата от цял свят.

Утрото бе студено и дъждовно и това време по никакъв начин не ми помогна да успокоя притеснението си. Когато спряхме пред сградата на Службата за сигурност, колата бе наобиколена от репортери. Заедно с тримата агенти към мен бяха прикрепени допълнително двама бодигардове, а наоколо имаше и много полицаи.

Отвориха широко вратата на колата и ме поведоха през тълпата. Бутаха ме от всички страни — почти ме събориха, и сякаш всички викаха името ми. Фотоапаратите щракаха бясно. Пазачите ми проправиха път до сградата и някак си се добрахме дотам. В този момент Ли Ок и още една жена ме хванаха плътно под мишниците, а Нарк Джонг зае позиция зад нас.

Когато влязохме в заседателната зала, бях направо заслепена от светкавиците. Почувствах моментна слабост и отново трябваше да ме

избутат напред. Придружиха ме до един стол най-отпред и ми казаха да погледна нагоре. Светкавиците отново избухнаха в ослепителен блясък и аз сведох поглед.

Невъзможно ми е да си припомня подробности от пресконференцията. Задавах ми въпрос след въпрос, а аз отговарях, доколкото можех. Нищо не скрих, макар разбира се през цялото време да ме потискаше мисълта, че с близките ми е свършено, след като съм признала публично. Когато пресконференцията завърши, бях останала без глас и се радвах, че се прибирам на спокойствие в Намсан.

Следователите се опитаха да ми повдигнат духа няколко дни по-късно с разходка до парка в Южен Сеул. За моя голяма изненада се забавлявах от сърце. „Южен Сеул“ е парк с всякакви видове развлечения и колички, и аз се въртях и бутах насам-натам, смеех се и виках от удоволствие. Това напълно ме извади от депресията ми и в продължение макар само на няколко часа забравих за всичко останало. Чувствах се като дете, докато пицях, и това бе един от малкото моменти в живота ми, когато наистина съм се забавлявала.

Следователите бяха доволни от смяната на настроението ми. След пресконференцията те бяха още по-мили, вежливи и внимателни с мен, дори ми донесоха телевизор в стаята. Многообразието и дълбочината на репортажите бяха изненадващи и аз внимателно ги следях, тъй като често се появявах в повечето от тях. От време на време новинарите съобщаваха по нещо напълно измислено за мен или раздуваха прекомерно някой незначителен факт и аз бясно протестирах срещу това пред Ли Ок, а тя се опитваше да ме успокоява:

— Хюн Хий, просто не трябва да им обръщаш внимание — казваше тя. — Не можеш да контролираш всичко, което казват за теб. Освен това в Северна Корея репортажите сигурно са още по-лоши, нали?

— Може би — отвърнах ядосано, — но на Север поне не се излъчват лъжливи компромати за разни хора.

— Да, вероятно — подметна Нарк Джонг, — там просто те арестуват и край.

— Или ти теглят куршума — предположи Сенг Джу.

Всеки път, когато чуех подобни приказки, просто инстинктивно заемах отбранителна позиция. Въпреки че Сеул ме бе покорил, не

можех толкова бързо да отхвърля натрупаните за цял живот условни рефлексии и се дразнех от техните саркастични подмятания.

— Виж Ким Ир Сен — рече веднъж Сенг Джу. — Имам предвид, че това копеле е направо древно, но още не ще да гушне чимшира.

— Ами да, нали казват, че злите хора живеят по-дълго — вметна Нарк Джонг.

— Той няма вина за нищо — отсякох аз. — Причината е в неговите подчинени, които го лъжат или не следват правилно указанията му.

Това ги накара да се превиват от смях, а аз почувствах как ми кипва кръвта. Но най-тежко ми беше, когато агентите обиждаха севернокорейците като цяло. Това дълбоко ме огорчаваше. Искаше ми се да им кажа, че севернокорейците са истински хора от плът и кръв. Изглеждаше ужасно, че от двете страни има толкова много невежество. Разделянето на народ с едно и също културно наследство е национална трагедия. Ние говорехме един и същ език, имахме една и съща обща история, но се бяхме хванали за гушите.

Колкото и да бях привързана все още към Северна Корея, това чувство се изпари една сутрин, докато гледах новините. През последните дни бяха излъчили телевизионен репортаж, придружен със снимки, как като дете поднасям цветя на южнокорейска делегация. Помнех този случай много добре. Но Северна Корея този ден излъчи видеофилм за жена на име Чунг Хий Сун, която твърдеше, че тя е била момичето, което е поднесло цветята на южнокорейците. С много жлъч тя заяви, че южнокорейците разпространяват лъжлива пропаганда, като твърдят, че аз съм поднасяла цветя като малка.

Това не бе най-лошото. Южна Корея с право бе заявила, че аз, момичето на снимката, съм пораснала и съм станала жената, взривила самолета. Манипулирайки фактите, Хий Сун твърдеше с типични за севернокорейците йезуитски похвати, че Южна Корея се опитвала да набеди нея за взривения самолет. С други думи, тъй като била момичето на снимката, а момичето и терористът били едно и също лице, как би могла да взриви самолета, след като е само една гимназиална учителка в Пхенян? След като видеше тази нагласена история, обикновеният севернокореец щеше да реши, че неговата страна няма нищо общо с терористичния акт и че Южна Корея просто се опитва да набеди Северна Корея. Понеже името ми никога не се

споменаваше, аз оставах измислена от южнокорейците героиня за постигане на определени цели.

Гледах телевизора втрещена. Моята страна, заради която бях убила 115 души и едва не загинах, ми обръщаше гръб. Бяха ме използвали, а сега ме изоставяха. Почувствах се опустошена. Бях твърде шокирана, за да се ядосам, и само поклатих глава пред екрана.

— Какво ще кажеш за това? — промълвих почти на себе си.

— За кое? — обади се Ли Ок,

— За тази жена.

— За нея ли? Типична за Северна Корея тактика.

— Мислиш ли, че прилича на мен?

— Прилича отчасти на момичето с цветята от снимката, въпреки че не прилича на теб сега. Не забравяй, обаче, че тя е била внимателно подбрана. Чиста пропаганда.

— Копелета такива — казах аз почти шепнешком, докато се вирах в телевизора. — Може би трябва да излъчим опровержение?

— Разбира се, че не. Те това и чакат. Стараят се да отклонят вниманието от взривения самолет, като го насочат върху нещо несъществуващо. Виждаш ли, те са натясно и се опитват да намерят някакъв изход. Най-добрият подход е да не им се обръща внимание. Ще видиш.

Не мога да опиша чувството, което изпитах от това, че съм предадена. Струваше ми се, че съм живяла напразно в продължение на двадесет и шест години. И наистина, за Северна Корея аз вече не съществувах. Бях се превърнала в нечовек. Моето семейство също щеше да престане да съществува.

Никога нямаше да забравя близките си, нито да се откажа от надеждата, че животът им ще бъде пощаден. Същевременно, обаче, не можех вече да се считам за севернокорейка, не и ако държах на успешното си прераждане след опита за отравяне. Трябваше да се откажа от детството си, от училищните години, всъщност от целия си живот до момента на припадъка ми на летището в Бахрейн. Въпреки че това ми причини голяма болка, независимо от всичко, обзе ме възторг, когато произнесох думите: „Ким Хюн Хий, южнокорейка“.

ГЛАВА XVI

Мислех, че след като веднъж съм направила самопризнания, всичко ще тръгне много по-лесно и набързо ще ме екзекутират. Но един ден, около седмица по-късно, Нарк Йонг ми каза, че скоро ще бъда изправена пред съда, който ще реши съдбата ми.

— Съд ли? — попитах аз. — Казах ви всичко! Виновна съм! Какво друго има за обсъждане?

— Страхувам се, че това е неизбежно — отговори той. — Трябва да си благодарна, че вече не са те разстреляли, както би станало на Север. В Южна Корея всеки, обвинен в престъпление, има право на безпристрастен процес, на който се определя точно неговата вина или невинност, и в съответствие с това се произнася присъдата. Ние наричаме това правосъдие.

— На мен ми звучи смехотворно. Прилича ми на напразно губене на време, след като съм признала всичко.

Изглеждаше малко вероятно положението ми да се промени скоро и аз се примирих с мисълта за дългия престой в Намсан. По-късно същия ден имах възможност да прегледам един от докладите на Нарк Йонг, който беше оставил в стаята. В по-голямата си част той описваше поведението ми след пристигането ни в Намсан и подробности от проведеното от него разследване. Когато стигнах до раздела, озаглавен „Становище“, обаче, се изправих на стола и се вцепених:

— Има достатъчно доказателства за вината на Ким Хюн Хий, за да бъде призната за виновна по всички повдигнати обвинения. Смятам, че обсъжданото наказание е напълно уместно, с оглед на провинението.

— Копеле — помислих си, — лъжливо мръсно копеле.

Почувствах се предадена за втори път и след миг заподсмърчах. Защо му трябваше на Нарк Йонг да се държи толкова мило с мен, след като препоръчваше да бъда екзекутирана? Нима неговото съчувствие през последните няколко седмици беше само игра?

Плаках много. Чувствах се съвсем самотна. Отчаях се, защото колкото и мили да изглеждаха агентите, имаше един неопровержим факт, който беше в основата на всичко — аз бях убиец, а убийците ги екзекутират. Любезностите не означаваха нищо. Всеки ден от тези, в които отивахме в Сеул на пазар или просто на разходка, представляваше само зашеметяващ взор към живота, който никога нямаше да ми позволят да вода. Но най-много ме болеше от друго — бях приела, че Нарк Йонг е на моя страна. Мислех, че той най-добре от всички разбира болката ми и ще ме подкрепи. Очевидно се бях излъгала.

Както често се случва, процесът започна чак след година, на седми март 1989. Междувременно месеците се точеха бавно. След като прочетох препоръката на Нарк Йонг, отказвах да говоря на агентите или не напусках стаята си седмици наред. Те бяха загрижени от промяната в характера ми и изпратиха лекар да ме прегледа. Той не откри нищо нередно със здравето ми освен трайна депресия, която беше естествена, като се имат предвид обстоятелствата. Прекарвах времето си в гледане на телевизия и в четене на вестници. Четях също и западни книги, които агентите ми носеха. Но това бе безрадостно съществуване. Бях се преродила в Сеул, но бях само едно сираче.

Когато съдебният процес най-сетне започна, той протече много бързо. Нямаше нужда от съдебни заседатели, тъй като се признах за виновна по всички обвинения, отправени срещу мен. Бях принудена да повторя всичко, което бях казала на агентите в самопризнанията си, но това беше само формалност. Присъдата щеше да бъде произнесена на 27 март и както вече отбелязах, тя бе смъртна.

Датата за изпълнението на присъдата не беше определена веднага — трябваше да се върна в Намсан и да чакам отново. Със сигурност ме чакаше смърт и аз непрекъснато мислех за това. Дни наред прекарвах с поглед, вперен в белия таван. Едно е да желаеш смъртта, друго е да знаеш, че тя наистина ще дойде скоро. Новият ми живот в Сеул се очертаваше като твърде кратък. Бях се родила отново и бях зърнала за кратко това, което можеше да бъде моя живот. Сега ме очакваше само ледената прегръдка на смъртта.

Не обръщах особено внимание на статиите във вестниците, които гадаеха за евентуалното ми помилване от страна на правителството. Семействата на жертвите шумно настояваха да не се

проявява снизхождение, но кой можеше да ги вини за това? Никой не бе в състояние да им върне загубените завинаги близки и единственото възмездие за тях, макар и недостатъчно, бе смъртта ми. Само подобно пречистване би могло да им помогне да намерят някакъв покой през живота си.

Всеки ден изглеждаше незначителен, просто като упражнение по безсмислие. Научих, че присъдата трябва да бъде изпълнена в срок от шест месеца след произнасянето ѝ, и това ми даде поне относителна представа за времето, което ми оставаше. Изпаднах в дълбока депресия и отказвах да разговарям с агентите. Мислех си, че трябваше да умра още в Бахрейн и че новият ми живот не е нищо друго, освен щастлива случайност. И все пак човек се вкопчва в живота чисто инстинктивно. Така сме устроени, че не сме в състояние да го преодолеем. Страхувах се.

През целия си живот наблюдаваме другите как страдат и докато им съчувстваме, се радваме, че страдат те, а не ние. Хората биват ранени, заболяват и понякога умират; именно те трябва да заплатят страшната цена; това винаги е някой друг. Но този път това бях аз. Този път другите щяха да гледат отстрани, в безопасност, докато аз отивах на смърт.

Колкото и да е странно, Нарк Йонг каза един ден, че се надява да бъда помилвана. Чудех се дали бе препоръчал екзекутирането ми от чисто юридическа гледна точка, като е знаел през цялото време, че помилването ми е сигурно. Може би присъдата беше само формалност; може би право да помилва имаше президентът, а не съдията. Или пък Нарк Йонг просто си беше променил мнението. Но при всички случаи ми бе приятно да усетя, че чувствата му бяха искрени.

По-късно същия ден Ли Ок разговаряше с майка си по телефона в моята стая. Тя бърбореше безгрижно, като че ли нищо на земята не можеше да я разтревожи и ме обзе завист към нея. Ако само за момент можех да се превърна в южнокорейка и аз щях да се обадя на майка си, може би от своя собствен дом, в който бяха съпругът и децата ми. Единственото, което исках, беше това, което винаги ми бе забранено — да живея най-нормално.

Спомних си, майка ми бе казала, че плаче всяка нощ, откакто ме бяха вербували за Партията. Каза ми, че изважда моята снимка и плаче над нея, докато заспи. Това беше строго забранено; в момента, в който

станах специален агент, тя трябваше да унищожи всички мои фотографии. Но тя не го беше направила. Сестра ми сподели един ден, че майка ни тайно се надявала и аз да се омъжа един ден.

Ако майка ми само можеше да научи истината! Чудех се дали би повярвала.

През този период се случи нещо, което коренно промени поведението ми — започнах да се моля на Бога. Западните религии не са непознати в Корея; и аз бях понаучила по нещо от книгите, телевизията и разговорите около мен. Молех се на Бог да ми позволи да се покая за греховете си. Молех се да оживея, за да мога да служа на другите. Ако не бяха тези молитви, сигурно окончателно щях да загубя всякаква надежда.

Наближаваше пролетта, но докато целият град с нетърпение очакваше края на дългата зима, аз гниех в своя влажен и студен затвор. И чаках.

ГЛАВА XVII

Дойде април и в Сеул полъхът на пролетта вече се усещаше във всяко кътче. Хълмовете около Намсан се покриха с червените, розовите и жълтите цветове на азалиите и форзициите. Разкошните нацъфтели череша бяха истинско отрицание на зимата. Сеул се събуждаше за живот.

Слуховете за помилване се засилваха и аз преминах от депресия в състояние на тревожно очакване. Въпреки моята затвореност, агентите проявяваха самоинициатива и от време на време ме извеждаха на разходка. С идването на пролетта ми бе все по-трудно да им отказвам.

Наслаждавах се на топлото слънце и се любувах на прекрасния пейзаж наоколо. Южна Корея, както и Северна Корея, притежават небивала хубост. Тук има тучни долини, високи планини, плодородни равнини. Надявах се някога сама да опозная всички тези красоти.

Един ден се върнах в Намсан, събух обувките си и пузнах новините в седем.

— Още един пропилян ден — казах на Ли Ок, която щеше да дежури през следващите два часа. Тя не ми отговори и продължи да гледа втренчено в телевизора.

— Днес правителството помилва Ким Хюн Хий, осъдена наскоро за бомбения атентат срещу полет № 858 на Корейските авиолинии. Президентът на страната заяви, че Ким Хюн Хий не е истинският престъпник, а само невинна жертва на общество, което до ден-днешен не уважава човешките права и се управлява от режим, крепящ се на терор. Според президента, Ким Хюн Хий е тази, която...

Не чух нищо повече. В същия момент Ли Ок подскочи и изкрещя:

— Помилване!!!

Втурна се да ме прегърне, като ме потупваше по гърба. Скоро новината се разнесе из Намсан и всички се отбиваха да ме поздравят. Изглеждаха истински щастливи. И не на последно място Нарк Йонг.

Бях твърде развълнувана, за да мога да говоря, и докато всички жужаха наоколо и с наслада коментираха подробности от решението на президента, аз се добрах до леглото си и заплаках. Не мога да опиша чувствата, които ме обзеха — благодарност към правителството, тъга за семейството ми, надежда за бъдещето. Струваше ми се, че самотата ми бе не по-малка от радостта, но това не ми попречи веднага да отправя молитва към Бога.

„Благодаря ти Господи, че даряваш нов живот на тази грешница. Моля те, предай това послание на родителите ми и засвидетелствай милосърдието си и пред тях.“

Нарк Йонг приближи към мен с усмивка на уста. Беше изумен, че плача, но според мен разбираше противоречивите ми чувства и не искаше да ми досажда прекалено.

— Днес е щастлив ден, Хюн Хий. Време е да помислиш за нов живот тук, в Сеул. Ще намина утре и ще си поговорим за това.

Кимнах. От сълзите не виждах лицето му.

— Много ти благодаря. Мислех, че не си на моя страна.

Изглеждаше смутен и мина известно време, преди да ми отговори:

— На всички ни бе трудно, Хюн Хий. Отдавна не се бяхме сблъскали с подобен случай. Мисля, че трябваше да се преборя със собствената си съвест и с чувствата си. Но нещата не бяха така прости, както добре знаеш. Вероятно президентското решение се дължи донякъде и на политически съображения, а не само на морални. Ти си прекрасен пример за трагедията, която се разиграва в Северна Корея, и всички ще осъзнаят това.

Все пак считам, че щеше да е безсмислено да те екзекутират. Това няма да върне мъртвите и няма да постави на подсъдимата скамейка истинските престъпници — Ким Ир Сен и Ким Чен Ир. Ти никога нямаше да преуспееш в онова общество, Хюн Хий, и аз мисля, че би било ужасно разхищение на човешки живот, ако просто те убиехме. Това не би решило въпроса, а съм и убеден, че искрено съжаляваш за стореното. Между другото, не мисля, че представляваш някаква опасност за нашето общество. — Той се усмихна. — Независимо от цялата ти подготовка, смятам, че ставаш за всичко друго, но не и за злодей. Според мен всеки един от нас би постъпил по същия начин на твое място.

— Да, и аз мисля така — каза Ли Ок, която се включи в разговора ни и взе ръката ми в своята. — Знаеш ли, мисля, че един чужденец трудно би разбрал подобно решение. Трябва да си преживял разделянето на Корея, за да оцениш този жест. Хората другаде едва ли могат да си представят какво значи страната ти да е разделена на две и едната част да се управлява от жесток тиранин. Много от нас имат близки в Северна Корея, които никога не са виждали. Знае ли човек... Може би ужасната ти мисия ще ни помогне най-после да се обединим. Както и да е. Важното сега е, че си помилвана. Ти вече си свободна жена, Хюн Хий.

ГЛАВА XVIII

Както след тъмната нощ настъпва утро, така и в моя живот изгря светлина. Бях в нова стая — с прозорци, и утринното слънце беше заслепяващо. Отворих прозореца, за да влезе свежият пролетен въздух. Навън се разстилаше дълбока долина, в чийто край се извисяваше планина. Цветята, покриващи хълмовете, тази сутрин изглеждаха още по-ярки.

В далечината се виждаха група алпинисти, които изкачваха височините, и аз чувах гласовете им, отекващи през долината. Искях да им подвикна, но не ми се щеше да обезпокоя Ли Ок, която спеше наблизо.

Сутрешният вестник беше пъхнат под вратата. Разгънах го на първата страница. С едри букви бе изписано: „КИМ ХЮН ХИЙ ПОМИЛВАНА“. Бях много щастлива, докато препрочитах тези думи, защото те по категоричен начин потвърждаваха истинността на новината. Но се страхувах да прочета самата статия.

През този ден отидохме в сеулския Гранд Парк, който беше пълен със студенти и туристически групи и с удоволствие се смесих с тълпата. Не се чувствах чужда вече. Бях част от нея. Усещането беше невероятно хубаво.

Група ученички играеха на „Следвай кърпичката“, корейският вариант на „Спукано гърне“. Погледах ги за малко със завист и казах на Ли Ок:

— Знаеш ли, и аз играех на същата игра. — И тя беше много по-забавна от тези, които трябваше да учим по-късно, след като Ким Чен Ир я забрани. В новите пеехме неща от рода на „Напред, напред ний вървим, за да сразим американците“.

Влязохме в един музей на изкуството. Както можеше да се очаква, той беше много по-различен от тези, с които бях свикнала в Северна Корея. Половината от творбите, например, бяха посветени на голото тяло, което беше табу на Север. Спомних си филма, който ни прожектираха на нас, специалните агенти, в тренировъчния лагер и

който се казваше „Това е вълче общество!“. Неговата цел беше на документална основа да демонстрира перверзната упадъчност на западната култура и в него показваха художници, покрили телата си с боя и търкалящи се голи по платната си. По време на такива сцени ние трябваше да повтаряме „Това наистина е вълчи свят“.

Творбите на изкуството в музея, обаче, бяха разнообразни по стил и много по-изискани. Ли Ок и останалите скоро се умориха и трябваше да ме чакат на пейките, докато обикалях щастлива още близо три часа. Идваше ми да подскачам от радост.

Постепенно новият ми живот започна да придобива очертания. Въпреки че на практика бях свободна, още известно време трябваше да остана в Намсан. Разузнавателните служби бяха научили, че севернокорейските агенти в Сеул са получили заповед да ме убият и животът ми щеше да бъде в опасност, ако останех без охрана. Наистина нямах нищо против. Разполагах с нова стая, с телевизор и постоянната компания на Нарк Йонг, Сенг Джу и Ли Ок. Започнах да изучавам теология с отец Хан, с когото се срещнахме по време на моя процес. Той ме бе научил на някои библейски текстове.

— Ти получи възможност да заживееш нов живот — каза той един ден, докато се разхождахме по хълм близо до Намсан, следвани на няколко крачки от охраната. — Защо не приемеш нашата вяра и не се приобщиш към паството ми? Ще те приемем с радост.

— О, не бих могла, отче — отговорих засрамена. — Не съм заслужила такава чест. Аз съм помилвана, но и двамата знаем, че съм грешна.

— Всички сме грешни, Хюн Хий. Нещо повече, аз мисля, че ти си живо доказателство за Божиите чудеса, ако искаш да знаеш истината.

— Но по какъв начин бих могла да приема вярата?

— Просто трябва да кажеш на паството, че се завръщаш благодарение на Божията милост. Кажи им, за твоето приобщаване към християнството и това, че вярваш в Божията милост. Наистина е много просто.

Размишлявах за това, докато се разхождахме. Религията, както вече отбелязах, се отрича и осмива на Север. Но аз знаех, че библейските откъси, които отец Хан ми разкри, са изпълнени с дълбок смисъл, поне за мен. Знаех, че християнството е вяра, а не наука, но

Светото писание наистина докосна сърцето ми, въпреки че не принадлежах към Запада. Започнах да виждам доказателства за Божиите дела навсякъде около себе си и се чувствах добре, като се наричах християнка.

Въпреки това, понякога се чувствах недостойна за Божията любов и винаги се страхувах да говоря пред хора, при каквито и да било обстоятелства. Но отец Хан беше добър с мен. Той никога не ме осъди и всячески се стремеше да ми вдъхне надежда. И аз с трепет се съгласих да приема вярата.

Отец Хан се зарадва и ние определихме датата 16 май. Когато денят дойде, Ли Ок излезе на пазар и ми купи модерен костюм, който аз се колебаех да облека заради късата пола. Много хора са ми казвали, че съм красива, но дотогава никога не го бях приемала за истина. Нямах много вяра на сексуалността си, тъй като през по-голямата част от живота ми тя бе сурово потискана. Светът на физическото привличане беше пълна загадка за мен.

По настояване на Ли Ок Все пак облякох костюма. Нарк Йонг влезе, след като бях готова, и си глътна езика, когато ме видя.

— Можеш да вземеш акъла дори на младок като мен — пошегува се той. Аз се засмях. Нарк Йонг беше петдесетгодишен красавец и ерген, въпреки че не знаех кой знае колко повече за него. Думите му ме изпълниха с гордост, но се и засрамах, та не можах да измисля нищо за отговор.

Тръгнахме за църквата. Движението беше много натоварено и ние едва успяхме да стигнем навреме. Отец Хан ме помоли да изчакам в преддверието, докато ме представи, и ми каза няколко последни насърчителни думи, преди да изляза пред амвона.

След като най-сетне влязох, бях посрещната от топли ръкопляскания, които съвсем ме изненадаха. Беше пълно с журналисти, но по някаква причина не се чувствах неудобно. Заставах пред аналоя с пресъхнало гърло и се изкашлях няколко пъти за кураж. Най-сетне си възвърнах гласа и започнах.

— Здравейте!

Гласът ми отекна в църквата и внезапно се почувствах възвисена.

— Господ ми показа своите велики дела и чудеса — започнах и продължих с думите, които си бях подготвила. Когато завърших, се чу хорово „Амин“, а много от енорияшите плачеха. Поразих се, че ми

засвидетелстваха подобно опрощение, и бях благодарна, че намерих този Божи храм, който да ми помогне в новия живот.

Може би най-шокиращото и едновременно с това най-радостно събитие след арестуването ми се случи няколко дни по-късно. Една вечер Нарк Йонг се втурна в стаята ми, докато гледах как небето става пурпурно при залеза и се наслаждавах на вечерния бриз, който галеше лицето ми. Слънцето пръскаше топли лъчи върху покрития с цвят хълм и аз се чувствах радостна само от факта, че съм жива и мога да зърна тази гледка.

— Погледни това — каза той, като ми тикна пред очите една снимка. — Разпознаваш ли някого?

Погледнах черно-бялата снимка и онемях.

— Господи, откъде взе това?

— Все пак кажи — настоя той.

— Разбира се. — Това беше снимка на класа на майка ми в прогимназията, същата, която ми беше показвала преди години. Образът на майка ми веднага изплува пред мен и имах усещането, че отново сме заедно. Почувствах, че в очите ми напират сълзи. Колко ми липсваше само!

— Как успя да се добереш до това? — попитах потресена.

— А, — каза той широко усмихнат, — това е една интересна история. Изглежда, г-це Ким, вие имате близки в Сеул.

29 юли, 1989 година.

Срещата бе организирана в Административната сграда на Петте северни провинции. Щяха да присъстват много журналисти, но не ме беше грижа за това. Те бяха открили човек на име Им Куан Хо, за който се твърдеше, че е братовчед на дядо ми по майчина линия.

Когато пристигнахме, сърцето ми заби лудо в очакване. Вътре в сградата, в голяма зала за пресконференции, преминах през тълпа от журналисти, които забелязвах едва-едва и на чиито въпроси не обърнах внимание. Погледът ми бе вперен напред.

И тогава го видях. Помислих си за момент, че виждам моя чичо Куан Шик, брат на дядо ми. Той ме забеляза и ми помахна, но очевидно още не ни бе позволено да говорим помежду си. Имаше полицаи, които искаха да се убедят, че той наистина е мой роднина. Зададоха ни

няколко биографични въпроса, но аз не се нуждаех от никакви доказателства повече. Той изглеждаше точно като Куан Шик.

Когато приключиха формалностите, се втурнах напред и го прегърнах.

— Чичо, защо ме потърси? — проплаках през сълзи. — Не трябваше да го правиш. Защо трябваше да се подлагаш на това ужасно изпитание публично?

Той също плачеше, но когато казах това, се засмя.

— Как можех да не го сторя?

Заведоха ни в друга стая, където останахме сами. Куан Хо ме запозна със сестра си и децата си, които ни чакаха там. След като се представихме, всички седнахме. Куан Хо започна да разказва своята история.

— Твоят дядо, Хюн Хий, беше способен калиграф и един от най-заможните хора в Гесун. Къщата му имаше седемдесет стаи. Както знаеш, Гесун беше присъединен към Северна Корея след войната и, разбира се, му отнеха всичко. Но някои от нас успяха да избягат на Юг. Майка ти, която между другото беше изключителна танцьорка, посещаваше християнската девическа гимназия „Хюстън“. Снимката, която са ти показали, принадлежи на госпожа Ким Бон Сук, която беше съученичка на майка ти.

Изумих се, като чух всичко това. Но беше напълно разбираемо защо майка ми го е криела от мен. Всичко, което той каза — християнството, богатството, бягството на Юг, беше анатема за севернокорейското правителство. Развълнувах се, като научих за християнската вяра на майка ми. Спомням си, че когато бях много малка, се заразих с детски паралич, от който оздравях като по чудо. Майка ми дни наред след това ходеше наоколо и повтаряше: „Сигурно Бог ѝ е помогнал“ и „Бог беше добър към нас“. Чак сега разбрах какво е искала да каже.

Разговаряхме с часове за миналото си. Те се радваха, че чуват за моите родители и за другите си роднини, а аз не бях на себе си от радост, че имам близки в Родината, която приех и която ме прие. Но, разбира се, имаше един факт, който помрачаваше срещата — останалата част от моята фамилия беше все още на Север, в прегръдката на тиранията.

Един ден стигнах до решението, че получената от мен наново свобода трябва да служи на възможно най-високи цели. Аз щях да говоря навсякъде срещу Ким Ир Сен и Ким Чен Ир. Щях да направя всичко, което е по силите ми, за да ускоря обединяването на Корея — но този път от другата страна на барикадата. Щях да произнасям речи и да давам интервюта, в които да казвам истината за Северна Корея и да изобличавам управниците ѝ. Бях посетила много страни — Русия, Унгария, Австрия, Италия, Китай и много други. И никъде не открих държава, чийто народ да живее по-зле от севернокорейците.

Ким Ир Сен и семейството му ограбват безмилостно народа на Северна Корея, като го лишават от собствена култура и правото да живее свободно и щастливо. Те разделиха нацията и причиниха непоправими щети на хората. Това е трагедия в наистина епичен мащаб.

В Сеул, където се преродих, се събрах с хора от моята кръв и плът. Имаше сълзи от мъка и сълзи от радост. Защото въпреки че най-накрая се събрахме, все още не бяхме всички заедно. Ние няма да се успокоим, докато пропастта между Севера и Юга не бъде заличена. Това, което бихме могли да направим, е да работим и да се надяваме, че един ден нашите семейства и всички корейци ще бъдат заедно.

ЕПИЛОГ

Скъпи татко, скъпа мамо,

Пише ви Хюн Хий. Да, аз съм жива и съм добре, макар че е трудно за вярване.

Може би ще се убедите, че съм аз едва след като видите написаното от собствената ми ръка. Представям си колко ще се изненадате, когато прочетете това писмо, ако то все пак стигне до вас.

Изминаха три години, откакто се разделихме. Всеки ден плача и мисля само за вас.

Много пъти се събуждах обляна в сълзи, след като ви виждах в сънищата си, покрусена, че сме разделени.

Мамо и татко, знам, че не бях достатъчно добра за най-голяма дъщеря в семейството. Направих толкова много грешки. След като се разделихме, ме изпратиха в Гуанджоу, Китай, където ме натовариха със секретна мисия от изключително значение за нашата страна. По тази причина никога не можах да ви посетя повече. Дори не ми беше разрешено да излизам извън оградата на лагера.

Разбирате ли, след като бях приета в Партията, ме обучаваха за агент на Разузнавателното бюро. Изпращаха ме по работа из целия свят. След като бях в Гуанджоу, ме натовариха със задачата да унищожа южнокорейски самолет. Целта беше да се предотврати провеждането на летните Олимпийски игри в Сеул през 1988 г., а страната ни да се обедини отново. Както знаете, и двете неща пропаднаха.

Вместо това мисията, в която ме накараха да повярвам, че е от огромно значение за нашето Отечество, остави у мен чувството на дълбок срам и на безкрайно терзание. В едно нещо мисията ми успя — самолетът беше взривен и 115 души загинаха.

Няколко дни по-късно ме заловиха южнокорейски агенти и ме екстрадираха в Сеул. Тук направих самопризнания, съдиха ме и получих смъртна присъда.

Но научих, че по някакво чудо съм помилвана. Сега съм, както се казва, „свободен човек“.

Как мога да ви обясня всичко това? Как да ви обясня, че всичко, което някога бях научила в Северна Корея, се оказа чиста лъжа? Южна Корея е прекрасна страна и сега може да се състезава в икономическо отношение с Америка, Япония и Европа. И колкото да се опитвам, никога няма да мога да ви обясня мащабите на прогреса тук. Едно обикновено домакинство си има цветен телевизор, видео, телефон, хладилник, а много имат дори автомобил.

И е трудно също да се намери семейство, което да се страхува, че няма да може да се нахрани три пъти дневно, както е на Север.

Хората разполагат с толкова много свобода, че в началото ми беше трудно да разбера как може да се управлява страната при наличието на толкова много различни мнения и идеи. И все пак това е факт.

Чух руски туристи да казват, че Южна Корея е раят на земята. И всички тук искат обединяване на нашата земя и на народа ѝ. Аз толкова се бях привързала към тази идея, че се подведох по една зловеща и опорочена кауза, и до края на дните си ще живея с кръвта на 115 души по ръцете си.

Хората тук се отнесоха със съчувствие към мен и често ми казват: „Вината не е само твоя. Ким Ир Сен и Ким Чен Ир, които ти заповядаха да извършиш престъплението, трябва да носят отговорност за него“. Аз не мога да направя нищо, за да върна живота на загиналите, но човешката добрина тук ми помогна да разбера, че в края на краищата, не съм безчувствено чудовище.

Наскоро четох за някакъв човек, Ким Ман Чул, който избягал от Севера с лодка заедно със семейството си и прекосил тридесет и осмия паралел. Завиждам му и ми се иска и вие да сте тук.

Имам изненада за теб, мамо. Тук срещнах твои близки.

Наскоро се запознах с твоя чичо, Им Куан Хо, а също с Хуан Ин Сук, Хуан Мун Сук, Хуан Юн Сук и Ким Бон Сук. Те ме приеха като своя и оттогава често се виждам с тях. Това облекчава самотата ми и знам, че те силно желаят да се срещнат с вас.

Сега, когато двете части на Германия се обединиха, искрено вярвам, че нашето време също не е далеч. И когато това се случи, ще бъда безкрайно радостна да ви видя и отново да бъдем едно семейство.

Защото зад тъмните облаци проблясва сияйна звезда и се таи крехък живот, който копнее да поникне от замръзналата земя. Не бива да губим надежда.

Имам да ви казвам хиляди други неща, но засега ще спра дотук. Страшно много ми липсвате.

С копнеж от Сеул, вашата най-голяма дъщеря:

Ким Хюн Хий

Май, 1991 година

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.